

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΣ 13^{ON}
ΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
30(647)

Σ. 12: Ουδύνη
Σ. 46: Μόλυβος.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

“ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ,”

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΑΛΜΟΝ

'Ο γάμος

του ΠΩΛ ΑΖΑΡ

Ο Πώλ 'Αζάρ είχε λυσιιάξει από το θυμό του. Με κατεβασμένο το καπέλλο ως τα φρύδια και με χωμένα τα χέρια στις τσέπες του, βάδιζε αμίλητος, στο δρόμο. Όλες οι προσπάθειές του να οικονομήσει λεφτά είχαν αποτύχει. Οί δανειστά του είχαν σπείσει να του κλείσουν την πόρτα κατόμουτρα κ' οι φίλοι του άλλαζαν πεζοδρόμιο μόλις τον βλέπαν από μακριά. Ο 'Αζάρ όλα, μάλιστα την αλήθεια, θα μπορούσε να τα υποφέρει σ' αυτή την τρομαχτική αδεκαρία του, εκτός από την στέψη μίας τρυφερής συντροφιάς. Αυτό τον πείραζε, του τσάκιζε τα νεύρα και τον έκανε τρελλό. Είχε συνηθίσει πάρα πολύ διαφορετικά. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι ο Πώλ 'Αζάρ είχε επιτυχίες, διαβολολεμένες μάλιστα επιτυχίες. Μά δλες τελειωναν στο πρώτο ραντεβού. Ήταν αδύνατον να συνεχίσει κάθε γνωριμία του γιατί δεν είχε λεφτά. Αυτός που άλλοτε σκορπούσε ασυλλόγιστα τα χρήματα, τώρα ήταν αναγκασμένος να καταγράψει προσεχτικά τα έξοδά του, να κάνει ότι δεν ακούει τις προτάσεις των τρυφερών γνωριμιών του να παρακολουθή μ' αγνία το ταξίμετρο του αυτοκινήτου... 'Α, ήταν γι' αυτόν αυτό το πράγμα το μεγαλύτερο μαρτύριο. Κι' όστόσο ο Πώλ δεν έβαζε μυαλό και δεν άφωσιωνόταν στη δουλειά του. Δεν είχε τον ήρωισμό να στείλει... περιπατο δλες αυτές τις νέες. Ήταν τόσο δυστυχισμένος, τόσο αδυνάτου χαρακτήρας και τόσο αισθηματικός!... Έπειτα δλες αυτές ή νέες είχαν μια γοητευτική όμορφη που άξιζε για κάθε θυσία.

Ο Πώλ 'Αζάρ λοιπόν έσπαζε το κεφάλι του για να βρη μια λύση σ' αυτό το οικονομικό πρόβλημα που τον βασάνιζε. Και μη μπορώντας να μείνει στο γραφείο του, περπατούσε στους δρόμους, έτσι σαν χαμένος. Προαισθανόταν ότι πλησίαζε πειά ή καταστροφή. Είχε φτάσει ο «κόμπος στο χέλι», όπως λένε. Τίποτε πειά δεν θα μπορούσε να τον σώσει. Μόνο ο απρόοπτος θάνατος του θείου του θα τον γλύτωνε από τον εξευτελισμό. Ήταν ο μόνος συγγενής του που θα τον κληρονομούσε και που είχε άφθονα εκατομμύρια. 'Ολ' αυτά τα λεφτά τα είχε καταγράψει ο θείος του στα κατάστιχά του, τα δάνειζε με λωποδυτικούς τόκους και τα πλατύνιζε καταπληκτικά. Μά δεν έννοούσε να δώσει βέβαια τσακιστή στον άνεψιό του.

— Πρέπει πρώτα, του δήλωνε, να καταλάβεις την αξία τους!...

Κι' ο Πώλ 'Αζάρ τον κορόιδευε και θύμωνε μαζί του γιατί δεν μπορούσε να νοιώσει τί προορισμό έχουν τα λεφτά σ' αυτό τον κόσμο!

— Τα λεφτά πρέπει να κυκλοφορούν, έλεγε στους φίλους του. Πρέπει μ' αυτά να χαίρεσαι τη ζωή σου, να διασκεδάσεις.

Κι' όλοι συμφωνούσαν μαζί του και τον άφηναν να τα ξεδεύει δταν τα είχε, μέχρι

που έμεινε αδέκαρος. Και τότε συνέβη ένα πράγμα τόσο εκπληκτικό, που δεν το λυμούσε κι' ο ίδιος να το πιστέψει: "Όλοι οι γνωστοί του κ' οι φίλοι του άρχισαν ν' απομακρύνονται από αυτόν και να τον ξεχνάνε. Στο δρόμο τον κύταζαν σαν άγνωστο. Στα κέντρα ούτε καταδεχόντουσαν να τον χαιρετήσουν και πολλοί του είχαν δηλώσει μάλιστα ότι δεν μπορούσαν να χάνουν μαζί του την ώρα τους.

Ο Πώλ 'Αζάρ έπλεπε έτσι από απογοήτευση σ' απογοήτευση. Κάθε μέρα κάτι θα του συνέβαινε που θα του πλήγωνε την καρδιά. Και ήρθε ένας καιρός που ο 'Αζάρ άγωνιζόταν πειά να κρατήσει την ψυχική του ισορροπία.

— Πώλ, δυστυχισμένε Πώλ, θάσας καλά! Έλεγε στον έαυτό του. Μη χάνεις το θάρρος σου, γιατί η ζωή θα σε τσακίσει. Θά σε πετάξει στο περιθώριό της και θα γίνεις ένας αλήτης. Ένας αλήτης από αυτούς που έχουν ξεχάσει ότι κάποτε ήσαν άνθρωποι.

Κι' ο Πώλ 'Αζάρ, μ' αυτές τις μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αναγκαζόταν να παραδεχτεί ότι η μόνη σανίδα σωτηρίας ήταν ο θείος του. Μά αυτός, για κακή τύχη του, όσο περνούσαν ή μέρες τόσο γινόταν ζωρότερος. Θά έλεγε κανείς ότι ευχαριστιόταν για το κατάντημα του άνεψιού του ή ότι είχε κάνει σαν το «Φάουστ» κανένα συμβόλαιο με το διάβολο! Έτσι δεν έννοούσε να τον πάρη ο χάρος.

Ο Πώλ 'Αζάρ λοιπόν έπρεπε ή να τινάξει τα μυαλά του, πράγμα άναδρο και ήλίθιο, ή να σκύψη το κεφάλι και ν' άφοσιωθεί στη δουλειά του.

Μ' αυτές τις ιδέες μέσα στο κεφάλι του ο Πώλ 'Αζάρ προχωρούσε άργά στην όδο Ρασπαίγ. Οι διαβάτες που τον συναντούσαν στεκόντουσαν και τον κυττούσαν περίεργα. Πρώτη φορά βλέπαν την απογοήτευση ζωγραφισμένη στο πρόσωπο ενός καλοντυμένου ανθρώπου. Η γυναίκες μάλιστα του ρίχναν ματιές γεμάτες συμπάθεια κ' ήσαν έτοιμες ν' άπαντήσουν μ' ένα συγκαταβατικό χαμόγελο σε μια πρότασή του. Μά ο Πώλ 'Αζάρ ένοιωθε μια τέτοια παγανιά στην ψυχή του, που δεν είχε όρεξη για τίποτα. Και για να συμπληρωθή αυτό το μαρτύριό του, εκεί σε μια γωνιά αντίκρυσε τον θείο του. Ο γέρο Ρουσέλ του προσέφερε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ένα τσιγάρο, τον ρώτησε πως πέραν ή κατακτήσεις του κ' ύστερα τον άφησε, πριν να προλάβη ο Πώλ να του ζητήσει έκαστο φράγκα.

Τώρα πειά ο 'Αζάρ τα είχε χαμένα. Η λύσσα, ο θυμός, ή άπελπισία τον πνίγαν. Χειρονομούσε, έβριζε και έκανε σαν τρελλός. Είχε ξεχάσει ότι θριασκόταν στο δρόμο. Τα μάτια του είχαν θολώσει κ' είχαν κοκκινίσει από το κακό του. Δεν έβλεπε πειά τίποτε. Και άφηνικά έπεσε πάνω σε μια γυναίκα. Άκουσε μια σπαραχτική κλάυση πόνου, έπειτα μια διαμαρτυρία και τέλος μια θρισιά.

Ο Πώλ τότε μόνο κατάλαβε τί είχε κάνει. Στάθηκε σαν χαζός, κύτταζε τη γυναίκα που άπομακρυνόταν κουτσάινοντας κ' ύστερα κατανικώντας τη στενοχωρία του έτρεξε κοντά της:

— Σας παρακα-

λῶ, τῆς δῆλωσε, νὰ μὲ συγχωρήσετε. "Ἦμουν πολὺ ἀφῆρη-
μένος καὶ λυπήθηκα τρομερὰ πού σὰς ἔκανα νὰ υποφέρετε.
"Ἐκείνη στάθηκε, τοῦ ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά, εἶδε
τὴ θαθεῖα θλίψη στὸ βλέμμα του, τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ εἶπε
μὲ καλωσύνη:

— Δὲν πόνεσα καὶ πολὺ. Μὰ πρέπει νὰ προσέχετε. "Ἐτσι
ποὺ θαδίζετε μπορεῖ νὰ σὰς συμῆ κανένα δυστύχημα...

— "Ὁ Πῶλ γέλασε μ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι τῆς ἀγνώστου.

— Δυστύχημα; ἔκανε μ' ἀπορία. Μὰ μένει καὶ τίποτε ἄλ-
λο ἀκόμη γιὰ νὰ μοῦ συμβῇ;

— Μπορεῖ νὰ χάσετε τὴ ζωὴ σας, τοῦ ἀποκρίθηκε πάλι ἡ
ἀγνώστη.

— "Ὁ Ἀζάρ σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ στέναξε:

— Τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχῃ γιὰ μένα ἡ ζωὴ;...

— "Ἡ νέα τὰ ἔχασε. Τοῦ ἔρριξε ἕνα φοβισμένο βλέμμα καὶ
τοῦ ἀπάντησε:

— Μὰ δὲν ἀγαπᾶτε τίποτε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον; Δὲν ἔχετε
φίλους; Δὲν ἔχετε συγγενεῖς; Δὲν ἔχετε κανέναν νὰ φροντί-
ζῃ γιὰ σὰς;

— "Ὅχι! τῆς εἶπε ὁ Πῶλ μὲ πνιγμένη τὴ φωνή του ἀπὸ
τὸ παραπονο.

— "Ἡ νέα ἔμεινε σκεπτικὴ.

— "Εργάζεσθε τοῦλάχιστον; τὸν ρώτησε.

— Σὰν αὐτόματο. Δὲν ξέρω γιὰτί δουλεύω καὶ γιὰ ποιόν.

— "Εργάζομαι μόνο γιὰ νὰ συντηροῦμαι. Κι' αὐτὸ, μὰ τὴν ἀ-
λήθεια, εἶνε χωρίς ἐνδιαφέρον.

— "Ἡ νέα στάθηκε γιὰ δεύ-
τερη φορά κι' ἔφερε τὸ χέρι

τῆς στὸ μέτωπο. "Ὁ Ἀζάρ

πρόσεξε τότε ὅτι ἦταν χλω-
μή, κουρασμένη κι' ὅτι φαι-
νόταν ὅτι ὑπέφερε.

— Τί ἔχετε; τὴν ρώτησε

μὲ εὐκρίνεια.

— Μὰ ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ

τοῦ πῇ τί τὴν βασάνιζε. "Ὁ-
στόσο δέχθηκε πρόθυμα τὴν

πρόσκλησίν του νὰ τῆς προσ-
φέρῃ ἕνα τσάι. Καὶ τότε, ὅ-
ταν τὸ γκαρσόνι τοὺς σερ-
βίρισε, ἀνακάλυψε τὸ μυστι-
κὸ τῆς ἀγνώστης: Τὴν εἶδε

νὰ τρώῃ μὲ θουλιμία τὰ
«πίτ - φούρ» καὶ τὰ γλυκὰ
σάν νᾶχε ξεχάσει τὴν παρου-
σία του.

— "Ὁ Ἀζάρ πρώτη φορά ἔ-
θλεπε μιὰ ὡμορφὴ γυναῖκα

τόσο πεινασμένη. "Ὁστόσο

δὲν τῆς εἶπε τίποτα. Παρήγ-
γειλε μόνο ἀκόμη ἕνα σω-
ρὸ πράγματα κι' ὅταν ἐκεί-
νη σταμάτησε νὰ τρώῃ καὶ

τὸν κύταξε μ' ἕνα βλέμμα ἐμπιστοσύνης, τὴν ρώτησε:

— Πῶς σὰς λένε; "Εγὼ ὀνομάζομαι Πῶλ Ἀζάρ.

— "Ἄννυ Στόρφεν, τ' ἀπάντησε ἐκείνη. "Εργάζομαι σ'

ἕνα καταστημα ὡς δακτυλογράφος, μὰ αὐτὸ χρεωκόπησε.

— "Εμείνα στὸ δρόμο. Τώρα ψάχνω νὰ θρῶ δουλειά. Καθὼς

ἐλέπετε λοιπὸν δὲν εἶνε καὶ τόσο περιφρονητικὸ καὶ χωρίς

ἐνδιαφέρον τὸ νὰ μὴ κανεῖς νὰ συντηρῆται. "Εσεῖς δὲν

ἔχετε μείνει νηστικός δυο καὶ τρεῖς μέρες, καὶ γι' αὐτὸ δὲν

ἐργάζεσαι, καταλαβαίνει πόσο σκληρὸς καὶ πόσο ξένος πρὸς

τὴς θλίψεις μας εἶνε ὁ κόσμος...

— "Ὁ Πῶλ κ' ἡ Ἄννυ μείναν μαζὺ ὡς τὴ νύχτα. "Ἐπειτα

συναντήθηκαν πάλι τὴν ἄλλη μέρα κι' ἔπειτα τὴν ἄλλη. Τώρα

ὁ Πῶλ εἶχε φροντί-
σει νὰ θρῇ μιὰ θέσι στὴ φίλῃ του. "Ἦσαν πειὰ κ' οἱ δυο

πολὺ εὐτυχισμένοι. Κι' ἀποφάσισαν νὰ παντρευθοῦν.

— "Ἐλεσαν σὲ λίγο καιρὸ τοὺς γάμους τους κι' ἔστησαν τὴ

φωλιά τους σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι.

— Σὲ σένα χρωστῶ τὸ ξανάνειμα τῆς ψυχῆς μου, ἔ-
λεγε συχνὰ ὁ Πῶλ στὴ γυναῖκα του. "Εσὺ μ' ἔκανες πάλι

ν' ἀγαπήσω τὴν ἐργασία μου καὶ νὰ καταλάβω ὅτι ἡ ζωὴ

εἶνε ὡμορφὴ, ὅταν ἐξερῇ νὰ θρῇ κανεῖς σ' αὐτὴ τὴν εὐτυχία

ποὺ δὲν ἀγοράζεται οὔτε μὲ λεφτά, οὔτε θρίσκειται σὲ γλύν-
τια, μὰ σὲ μιὰ καλὴ καρδιά.

Κ' ἡ Ἄννυ τοῦ χαμογελοῦσε καὶ δὲν τοῦ ἀπάνταγε. Μὰ

τὸ χαμόγελὸ τῆς καθρέφτιζε ὅλη τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀγάπῃ

τῆς καρδιάς τῆς.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΛΜΟΝ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐναντίον τῆς ζέστης. Ἐγκαταστάσεις κεντρικῆς ψύξεως. Τὸ μυστήριο τῆς ἀσθενείας τοῦ ὁ

πνίου. Ἡ ἀμερικανικὴ ρεκλάμα. Ἐνα νέο δει-

τρο. Ἡ παράτασις τῆς ζωῆς κ.τ.λ.

— "Ὡς τώρα ἦσαν γνωστὲς ἡ ἔγκαταστάσεις κεντρικῆς

θερμάνσεως. Τώρα ὁμοῦς ἄρχισαν νὰ γίνονται καὶ ἔγκα-

ταστάσεις κεντρικῆς ψύξεως. Μὲ ἕνα σύστημα, περὶ τοῦ

ἴδιου ποῦ χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τὴν θέρμανσι, ἐξασπο-
λεται μέσα σὲ σωλῆνες τοποθετημένους σὲ διάφορα μέρη

μιας αἰθούσας ἢ ἐνὸς θεάτρου, ψυχρὸς αἰθρὸς ἢ νερὸ. Μὲ

ἔτσι δὲν θὰ καταστῇ πειὰ μαρτύριο ἡ παρακολούθησις μιᾶς

θεατρικῆς παραστάσεως τὸ καλοκαίρι μέσα σὲ κλειστὸ

χώρο...

Πεντακόσιες περίπου χιλιάδες ἄνθρωποι πεθαίνουν κάθε

χρόνον ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου. Τὸ

περιεργότατον δὲ εἶνε ὅτι μὲ τὰ τελευταῖα περὶ αὐτοῦ

ῥεθῇ ὅτι τὸ μικρόθιον ποῦ μεταδίδει τὴν ἀρρώστια, ἔ-

καστὰ προτιμῶνιν στὸ στόμα τῶν... κροκοδείλων. Πᾶς τῶς

ἡ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου καὶ

θραύσι σὲ τόπους ἀπεί-

κτας ἑκατομμύρια μύλια ἀ-

πὸ τὰ μέρη ποῦ ὑπάρχουν

κροκοδείλοι, αὐτὸ δὲν μὲ

τὸ ἐξηγούν οἱ σοφοί.

Ὁ μεγάλος φαρμακευ-

κὸς οἶκος τῆς Νέας Ἰο-

κῆς Χούντσον, τοῦ ὁποῦ

τὰ κυριώτερα σπασμὰ

εἶνε διάφορα καλλυντικά

καὶ ἀρώματα, ἐφήμεται

τελευταίως ἕνα πρωτότυπον

τρόπον ρεκλάμας. Κατα-

σκεύασε ἕνα πελῶριο αὐτο-

κίνητο μ' ἕνα σαλόνι πολυτε-

στατο, μιὰ κρεβάτση, κω-

μὰ καὶ μιὰ αἰθουσα ἐκεί-

ως. Μὲ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ

περιέρχονται τὰ περίφημα

πειραγμένοι καί... κοσμη-

τὰ ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι δι-

αγωγάνουν δεξιώσεις μὲ γὰρ

καὶ μουσικὴν στὸ σαλόνι τοῦ

αὐτοκινήτου. Προσφέρουν το-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐναντίον τῆς ζέστης. Ἐγκαταστάσεις κεντρικῆς ψύξεως. Τὸ μυστήριο τῆς ἀσθενείας τοῦ ὁ

πνίου. Ἡ ἀμερικανικὴ ρεκλάμα. Ἐνα νέο δει-

τρο. Ἡ παράτασις τῆς ζωῆς κ.τ.λ.

— "Ὡς τώρα ἦσαν γνωστὲς ἡ ἔγκαταστάσεις κεντρικῆς

θερμάνσεως. Τώρα ὁμοῦς ἄρχισαν νὰ γίνονται καὶ ἔγκα-

ταστάσεις κεντρικῆς ψύξεως. Μὲ ἕνα σύστημα, περὶ τοῦ

ἴδιου ποῦ χρησιμοποιεῖται καὶ γιὰ τὴν θέρμανσι, ἐξασπο-

λεται μέσα σὲ σωλῆνες τοποθετημένους σὲ διάφορα μέρη

μιας αἰθούσας ἢ ἐνὸς θεάτρου, ψυχρὸς αἰθρὸς ἢ νερὸ. Μὲ

ἔτσι δὲν θὰ καταστῇ πειὰ μαρτύριο ἡ παρακολούθησις μιᾶς

θεατρικῆς παραστάσεως τὸ καλοκαίρι μέσα σὲ κλειστὸ

χώρο...

Πεντακόσιες περίπου χιλιάδες ἄνθρωποι πεθαίνουν κάθε

χρόνον ἀπὸ τὴν καταραμένη αὐτὴ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου. Τὸ

περιεργότατον δὲ εἶνε ὅτι μὲ τὰ τελευταῖα περὶ αὐτοῦ

ῥεθῇ ὅτι τὸ μικρόθιον ποῦ μεταδίδει τὴν ἀρρώστια, ἔ-

καστὰ προτιμῶνιν στὸ στόμα τῶν... κροκοδείλων. Πᾶς τῶς

ἡ ἀσθένεια τοῦ ὕπνου καὶ

θραύσι σὲ τόπους ἀπεί-

κτας ἑκατομμύρια μύλια ἀ-

πὸ τὰ μέρη ποῦ ὑπάρχουν

κροκοδείλοι, αὐτὸ δὲν μὲ

τὸ ἐξηγούν οἱ σοφοί.

Ὁ μεγάλος φαρμακευ-

κὸς οἶκος τῆς Νέας Ἰο-

κῆς Χούντσον, τοῦ ὁποῦ

τὰ κυριώτερα σπασμὰ

εἶνε διάφορα καλλυντικά

καὶ ἀρώματα, ἐφήμεται

τελευταίως ἕνα πρωτότυπον

τρόπον ρεκλάμας. Κατα-

σκεύασε ἕνα πελῶριο αὐτο-

κίνητο μ' ἕνα σαλόνι πολυτε-

στατο, μιὰ κρεβάτση, κω-

μὰ καὶ μιὰ αἰθουσα ἐκεί-

ως. Μὲ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ

περιέρχονται τὰ περίφημα

πειραγμένοι καί... κοσμη-

τὰ ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι δι-

αγωγάνουν δεξιώσεις μὲ γὰρ

καὶ μουσικὴν στὸ σαλόνι τοῦ

αὐτοκινήτου. Προσφέρουν το-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ π-

τὰ καὶ ποῦρα καὶ στὸ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΤΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Η σκηνή που επακολούθησε μεταξύ έμοῦ καὶ τῆς Φράγκας, ἦταν τρομερή. Καὶ μετὰ δυὸ ὥρες ἔφυγα ἀπὸ τὸ πατρικὸ μου σπῆτι, συγχυσμένη μὲ δλους καὶ μὲ αὐτὴν ἀκόμα τὴ Φράγκα, ἡ ὁποία δὲν ἐπιδοκίμαζε τὴ διαγωγή μου.

Μὴν ἀνησυχεῖς ὅμως, φίλε μου. Δὲν μοῦ ἔκανε τὴν ἐλαχίστη ἐντύπωση, οὔτε ἡ ἐκρηξίς τῆς λύσσης τῆς κομῆσής, οὔτε ἡ παρατηρήσεις τῆς ἀγαπημένης μου Φράγκας, ἡ ὁποία προσπαθῆσε νὰ μὲ κἀν ν' ἀλλάξω ἀπόφασιν. Αἰσθάνομαι ὅτι εἰμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἐαυτό μου καὶ μὲ περηφάνεια σοῦ ἐμπιστεύομαι τὸ μέλλον μου. Γίνομαι σὺζυγός σου, εὐτυχισμένη μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ σοῦ χρωστάω τὰ πάντα.

Λαχταρῶ καινούργιο σπῆτι, καινούργια οἰκογένεια, εὐτυχία καὶ γαλήνη.

Καὶ τὸν ἐνὶ μου αὐτὸ μόνον ἐὰν μπορεῖς νὰ τὸ κἀνεις πραγματικότητα.

Σήμερα πῆγα σ' ἓνα συμβόλαιον γὰρ τὸ γάμο μας.

Ἐοὐ πάλι ἐτοίμασε τὸ σπῆτι, σὸ ὅποιο θὰ μποῦμε μὲ τὴν παντρευτοῦμε.

Σοῦ συνιστῶ νὰ φροντίσης νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατόν πιο ἀπλό. Μὴ κάνεις κανένα τρελλὸ ἔξοδο. Στὴν ἀρχή, ἡ ζωὴ ἴσως νὰ μᾶς φαῖν λίγο δύσκολη.

Ἀλλὰ ἐννοῶ νὰ συμπετάσῃς κ' ἐγὼ στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴ δημιουργία τῆς εὐτυχίας μας καὶ θέλω νὰ εἶμαι ἐνεργητικὴ. Ἡ σὺζυγος ἐνός ἀνδρός πού ζῇ ἀπὸ τὴν ἐργασία του, πρέπει νὰ ἐργάζεται κ' ἐκείνη. Καθὼς καταλαβαίνεις, ἐννοῶ νὰ κάνουμε μιά ζωὴ ἀπλὴ σὲ ὅλα τὰς. Ἀργότερα, ὅταν θὰ μᾶς εὐνοήσῃ ἡ τύχη, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει...

Ἡ ἡγουμένη, ἡ ὁποία ἔξερε τὰ πάντα σχετικῶς μὲ μένα, σοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐρχομαι νὰ μὲ ἐπισκεπτεσθαι, σπανιότατα ὅμως.

Ἡ μνηστὴ σου

ΤΕΡΕΖΑ ΝΤΕ ΡΟΣΒΕΛ

Ὁ Ἀνδρέας, ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ λίγο ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴ χαρὰ του.

Εἶνε δυνατόν αὐτό; Νὰ τὸ πιστέψω; ἀναρωτιόταν. Εἶνε ἀλήθεια ἡ ὁνειρο;

Καὶ ἐξανδριάσασε τὴν ἐπιστολὴ τῆς ἀγαπημένης του.

Ὅταν ἔφτασε σὸ σημεῖο ὅπου ἡ Τερέζα τοῦ ἔγραφε πὼς ἤθελε νὰ ἐργασθῇ κ' ἡ ἰδία, ὁ Ἀνδρέας χαμογέλασε περήφανα.

Πράγματι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχε μπῆ στὸν βιομηχανικὸ οἶκο σὸν ὅποιο ἐργαζόταν πρὸ ἐνός ἔτους, εἶχε δεῖξει τόση ἱκανότητα κ' ἐπιμέλεια, ὥστε οἱ διευθυνταὶ του τὸν προήγαγαν γρήγορα σὲ ἀνώτερη θέσιν καὶ τοῦ διπλασίασαν τὸ μισθὸν του.

Κεῖ διζε τώρα πέντε χιλιάδες φράγκα τὸ μῆνα καὶ τοῦ εἶχαν ὑποσχεθῇ ἀργότερα ὅτι θὰ τοῦ ἔδιναν μερίδιον ἀπὸ τὰ κέρδη... Ἀ! ἡ Τερέζα δὲν θὰ μετανουοῦσε γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς...

Ἐνῶ ἡ Τερέζα μεριμνοῦσε σὸ μοναστήρι νὰ τὸ μέλλον τῆς, ἡ Φράγκα ἔτρεξε σὸ συνηθισμένο τῆς κυταφυγιο, στὴ νουνά τῆς, θωρώνη Γιάκομπσεν.

Τὰ χρόνια δὲν εἶχαν φθεῖρει σχεδὸν καθόλου τὴ λαμπρὴ ὡμορφιά τῆς θωρώνης.

— Ὡ νουνά μου, καλὴ μου νουνά! φώναξε ἡ Φράγκα πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τῆς θωρώνης καὶ θρηνηνώντας πικρά. Δὲν ξέρεις τί πάθαμε!...

Ἡ θωρώνη χλωμίωσε λαφρά. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη ξεχωριστὴ ἀδυναμία γιὰ τὴ Φράγκα. Ἡ καρδιά τῆς ἔπαλλε τώρα γιὰ τρία μόνο πρόσωπα: γιὰ τὴν Φράγκα, γιὰ τὴν ὁποία ἐνοιώθε ἀπέραντη ἀγάπην, κ' ἔπειτα γιὰ τὴν Τερέζα καὶ τὴν μίς Σίμπουλ.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε μὲ γαλήνη.

— Ἐφυγε ἡ Τερέζα ἀπὸ τὸ σπῆτι...

— Ἀ!... Ἐξηγήσου καλύτερα...

— Νὰ, ἡ Τερέζα χθὲς ἐνθλιώθηκε... Ζήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὴν ἀδείαν νὰ παντρευθῇ.

— Νὰ παντρευθῇ;... Ποιόν;

— Τὸν Ἀνδρέα ντ' Ἀνζελί, τὸν πρῶν γραμματέα τοῦ πατέρα μας...

— Ἀ! Καὶ τὸ ἤξερες ἐοὺ αὐτό;

— Τὸ εἶχα μαντεύσει μόνο...

— Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες;

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

— Ἦταν μυστικὸ τῆς ἀδελφῆς μου...

— Ἐξακολούθησε...

— Ὅπως φαίνεται, ὁ πατέρας μου ἦταν ἑτοιμὸς νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσιν του, ὅταν ἐξαφνα παρουσιάστηκε ἡ κομῆσσα. Τότε συνέβη μιά τρομερὴ πύξη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Τερέζας.

Ἡ μέσως κατόπιν ἔτρεξε σὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ὁποία μοῦ ἐξήγησε μὲ λίγα λόγια τί συνέβαινε. Τὴν ἐξώρμησε νὰ μὴν ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασίν τῆς καὶ ν' ἀποφύγῃ κάθε σκάνδαλο γὰρ τὸν δόμοτόν μας... Μὰ ἐκείνη δὲν θέλησε.

ν' ἀκούσῃ τίποτε κ' ἔφυγε χθὲς, χωρὶς νὰ μὲ ξαναῖθῃ πάλι, χωρὶς ν' ἀποχαιρετήσῃ καὶ τὴν μίς Σίμπουλ.

— Καὶ ποῦ πῆγε;

— Σ' ἓνα μοναστήρι.

— Πρέπει νὰ τὴν ἀφήσουμε ἐκεῖ, εἶπε ἡ θωρώνη Γιάκομπσεν.

Κ' ἔπειτα ἀπὸ μιά μικρὴ σιωπὴ, ἐξακολούθησε:

— Γνωρίζεις τὸν κ. ντ' Ἀνζελί, μικρούλα μου;

— Ἐξῆσα δυὸ σχεδὸν χρόνια κάτω ἀπὸ τὴν ἰδίαν στέγην μ' αὐτόν...

— Τί χαρακτηριστὴ ἔχει;

— Μοῦ φάνηκε πάντοτε πολὺ καλός.

— Ἐξέρεις ποιὲς εἶνε ἡ προθέσεις τῆς ἀδελφῆς σου γιὰ τὴν παρουσίαν, ἡ ὁποία θὰ περιέλθῃ σ' αὐτὴν μετὰ τὸ θάνατον τοῦ κόμητος;

— Ἀ! ἡ Τερέζα μοῦ διήλωσε ὅτι τόσο αὐτὴ, ὅσο κ' ὁ μνηστὴρ τῆς, δὲν ἐννοοῦν νὰ πάρουν οὔτε λεπτό ἀπὸ τὴν κληρονομία αὐτῆς. Θέλησε μάλιστα νὰ τὴν παραχωρήσῃ σὲ μένα κ' ἔπειθῃ ἐγὼ τῆς εἶπα ὅτι δὲν θὰ τὴ δεχθῶ, μὴ πᾶντῃς ὅτι, ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει, εἶνε σύμφωνη μὲ τὴν στήρα τῆς νὰ τὴν μοιράσῃ σὺς φτωχοὺς...

Ἡ θωρώνη Γιάκομπσεν, στὴν ὁποία τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν θαθεῖα ἐντύπωση, φαίνονταν θυβισμένη σὲ σκέψεις.

— Ἀκουσε, εἶπε τέλος, ὁ Ἀνδρέας ντ' Ἀνζελί εἶνε πραγματικὰ ἀξίος νὰ δεῖξῃ τέτοια ἀφιλοκέρδεια. Δὲν εἶνε ἀλλοστε ἡ πρώτη φορὰ πού τὸ κάνει αὐτό.

— Ναι, παραχώρησε τὴν μητρικὴν του κληρονομία γιὰ τὴν σὴν ὑπόληψιν τοῦ πατέρα του...

Τέτοια πράγματα, εἶπε ἡ θωρώνη, δὲν συμβαίνουν συχνά σὸν καιρὸ μας. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀνδρέας ντ' Ἀνζελί μοῦ φαίνεται ἀνθρώπος ἀξίος μεγάλης ὑπολήψεως. Μὰ μὲς τώρα νὰ μάθουμε, νὰ ἐξακριβώσουμε ἂν τὰ αἰσθήματα ποῦ ἔδειξε πρὸς τὴν Τερέζα εἶνε ἀληθινὰ ἢ ἂν κρύβουν ἐπιτηδεῖα πλεονεκτικὸς σκοποῦς. Θὰ ἔρθῃ ἡ στιγμή πού θὰ κρίνουμε ὀριστικὰ αὐτὸ τὸ νέο καὶ θὰ τὸν κρίνουμε... Αὐτὸς καὶ ἡ Τερέζα θὰ περάσουν ἀπὸ μεγάλες δοκιμασίες, γιὰ τὴν δὶνα τοὺς μισοὶ καὶ θὰ τοὺς κατατρέξῃ... Νὰ δοῦμε τότε ποῖα διαγωγή θὰ δεῖξῃ ὁ Ἀνδρέας... Ἀν εἶνε ἔτσι ὅπως τὸν ὑποθέτεις, τότε ἐγὼ θὰ φροντίσω γι' αὐτόν...

— Μὰ ἐν τῷ μεταξύ ἡ Τερέζα θὰ ὑποφέρει...

— Ἀς ὑποφέρῃ... Πρέπει νὰ πάρῃ ἓνα μάθημα... Δὲν πρέπει νὰ φαντάζεται κανεὶς τὴν ζωὴν διαφορετικὴ ἀπὸ ὅτι εἶνε...

— Μὰ εἶνε ἀδελφὴ μου... καὶ τὴν ἀγαπῶ... Τὴν ἀγαπῶ!

— Ἦρθε νὰ ζητήσῃς τὴ συμβουλὴν μου, δὲν εἶν' ἀλλ' ὅθιν;

— Ναι, νουνά.

— Καὶ θὰ κάνῃς ὅτι σὲ συμβουλευσώ;

— Θὰ προσπαθῶ... Λέγετε...

— Ἡ Τερέζα δὲν φέρθηκε καλὰ σὲ σένα καὶ στὴν Σίμπουλ...

— Ἀφῆσέ τὴν ἴσχυα γιὰ λίγο καιρό... Ἐπειτα θάλα...

— Ἀν καὶ λυπόταν πολὺ, ἡ Τερέζα ἔκανε ὅτι ἤθελε ἡ Γιάκομπσεν.

Ἡ μέρα τοῦ γάμου τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Τερέζας εἶχε φτάσει. Μόλις εἶχαν ἰδωθῇ λίγες φορὲς κατὰ τὴς ἑβδομάδας ποῦ εἶχαν μεσολαβήσει. Ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶχε πῆ καὶ στὴν μνηστὴν πού θρικόταν τὸ σπῆτι σὸ ὅποιο ἐπρόκειτο νὰ ἐκτασταθοῦν, γιὰ τὴν ἡμέραν τὴν ἐξαφνίαση.

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ πρωὶ τοῦ Αὐγούστου, πῆγε καὶ πῆγε

μὲ ἀμάξι τὴν Τερέζα ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ τὴν ὡδήγησε σὸ Δημαρχεῖο τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου.

Τέσσερες φίλοι τοῦ Ἀνδρέα, παλαιοὶ συμμαθηταὶ του, θὰ τοῦ χρησίμευαν ὡς μάρτυρες.

Μόλις εἶδαν τὴν μνηστὴν του, προχώρησαν πρὸς αὐτὴν γιὰ νὰ τῆς σφίξουν τὸ χέρι. Μὰ στάθηκαν ἀμέσως κατάπληκτοι μπροστὰ στὴν ὑπέροχον ὡμορφίαν τῆς, πού τὴν ἀνεδείκνυε ἀκόμα περισσότερο ἡ λευκὴ τουαλέττα τῆς. Στὰ χέρια τῆς κρᾶτῶσε μιά ἀνθοδέσμη ἀπὸ λουλουδία πορτοκαλλίας πού τῆς εἶχε προσφέρει ὁ Ἀνδρέας.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἓνας κλητῆρας παρουσιάστηκε καὶ φώναξε:

— Ὁ κύριος μαρκήσιος Ἀνδρέας ντὲ Σαιν-Ζάν ντ' Ἀνζελί!

Ἡ δεσποινὶς Τερέζα ντὲ Ροσβέλ.

Ἡ Τερέζα ὤψωσε τὰ μεγάλα τῆς μάτια καὶ κύτταξε ἐξαρῖασμένη τὸν μνηστὴρα τῆς.

— Εἶνε δικό σου, Ἀνδρέα, τὸ ὠραῖο αὐτὸ δνομα, τὸν ρώτησε χαρούμενη. Γιατί δὲν μοῦ εἶχες πῆ τίποτε;

— Γιατί τὸ δνομα δὲν προσθέτει τίποτε στὴν ἀξία ἐνός ἀνθρώπου. Μήπως τώρα πού τὸ ἔμαθες θὰ σὲ κἀν νὰ μ' ἀγαπᾷς περισσότερο;

Οἱ παριστάμενοι, ὅταν ἄκουσαν τὰ λαμπρὰ αὐτὰ δνόματα, περίμεναν νὰ δοῦν μεγαλοπρεπὴ πομπή, μὰ ἀπογοητεύθηκαν κάπως ὅταν εἶδαν τοὺς μελλονύμφους νὰ συνοδεύονται μόνο ἀπὸ τοὺς τέσσερες ἀπαραίτητους μάρτυρες.

Ὡστόσο, ψιθυροὺς θαυμασμοῦ διέτρεξε τὴν ὁμήγυριν, ὅταν εἶδε τὴν ὡμορφίαν τῆς Τερέζας.

Ἡ γυναῖκες τὴν θαύμασαν εἰλικρινῶς καὶ οἱ ἄνδρες ζήλεψαν τὸν Ἀνδρέα.

— Οἱ γονεῖς ποῦ εἶνε; ρώτησε ὁ Δημαρχος.

— Ὁ γαμβρός εἶνε ὀρφανός, ἀπάντησε ὁ γραμματεὺς τῆς Δημαρχίας. Οἱ γονεῖς τῆς νύμφης ἀρνήθηκαν νὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσιν τοῦς, ἀλλὰ ἐτηρήσαν ὅλες ἡ νόμιμες διαιτυπώσεις.

— Καλὰ! Ἐμπρός!...

Ὁ Δημαρχος εἶπε μερικὰ τυπικὰ λόγια κ' ἔπειτα πρόφερε ἐπίσημα:

— Ἐν δνόματι τοῦ νόμου, σὰς συζευγνῶ!

Ὁ Ἀνδρέας ἔγραψε πρῶτος τὸ δνομά του σὸ μεγάλο βιβλίο τῶν γάμων.

Κατόπιν ὁ Δημαρχος ἔδωσε τὴν πένα στὴν Τερέζα, λέγοντάς τῆς:

— Εὐδαιστηθῆτε νὰ ὑπογράψετε, κυρία μαρκησία.

Ὅταν ἄκουσε τὸν τίτλο αὐτό, μὲ τὸν ὅποιο πρώτη φορὰ τὴν προσαγόρευαν, ἡ Τερέζα εἶνε κατακόκκινη.

Ὅταν τελείωσαν ὅλες ἡ διατυπώσεις, οἱ νεόνυμφοι πῆγαν ἀπὸ τὴν Δημαρχία στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου γιὰ τὸ θρησκευτικὸ γάμο. Ἡ ιεροτελεστία εἶνε μέσα σὸ παρεκκλήσιο τῆς Παναγίας καὶ κατόπιν ἡ Τερέζα, σπριζομένη σὸ μπράτσο τοῦ Ἀνδρέα, δέχτηκε τὰ συγχαρητήρια τῶν νέων πού εἶχαν χρησιμεύσει ὡς μάρτυρες τοῦς.

Ὅταν ἐκείνι ἀπεσύρθησαν, ἡ Τερέζα ρώτησε τὸ σὺζυγόν τῆς:

— Καὶ τώρα βέβαια θὰ πᾶμε κατ' εὐθείαν σὸ σπῆτι μας.

Ὁ Ἀνδρέας τῆς ἀπάντησε καταφατικὰ καὶ τὴν ὡδήγησε πρὸς τὸ ἀμάξι πού τοὺς περίμενε.

Μὰ ἡ Τερέζα τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Εἶνε τόσο λαμπρὸς ὁ καιρὸς, ὥστε θὰ προτιμοῦσα νὰ πᾶμε πεζή. Ἐκτός πεῖα ἂν εἶνε μακριὰ τὸ σπῆτι μας.

Ὁ Ἀνδρέας ἔδωκε τὸ ἀμάξι καὶ ξεκίνησαν. Βρισκόντουσαν μπρὸς σὲ μιά ἀπὸ τὴς εἰσόδους τοῦ κήπου τοῦ Λουξεμβούργου καὶ μῆχαν σ' αὐτόν.

Κάτω ἀπ' τὴν σκιά τῶν δενδροστοιχιῶν, ἓνα σωρὸ παιδάκια ἐπαίαν ὑπὸ τὴν ἐπιθελει τῶν παιδαγωγῶν τοῦς καὶ τῶν μητέρων τοῦς.

Μπρὸς τὰς χαριτωμένα αὐτὰ πλάσματα, πού γέμιζαν τὸν

ἀέρα μὲ τὴς καθαρὲς φωνὲς τοῦς, ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Τερέζα ἐσταμάτησαν ὡς ἐκ συμφώνου.

Τὰ βλέμματά τοῦς συναντήθηκαν, τὰ μάγουλα τῆς Τερέζας κοκκίνισαν καὶ ὁ Ἀνδρέας ψιθύρισε σὸ αὐτὴ τῆς Τερέζας:

— Δὲν θ' ἀργήσουμε ν' ἀποκτήσουμε κ' ἐμεῖς...

Ἀπέναντι ἀκριβῶς στὴν ἔξοδο τοῦ κήπου θρικόταν τὸ μικρὸ μέγαρο πού εἶχε νοικιάσει ὁ Ἀνδρέας καὶ τὸ ὅποιο εἶχε ἐπιπλώσει μὲ ὅσο μπορούσε περισσότερο γούστο.

Ἡ θέα ἀπ' αὐτὸ ἦταν ἐξαιρετική. Εἶχε κανεὶς μπροστὰ τοῦ τὸν ἀνοιχτὸ ὀρίζοντα γεμάτο φῶς καὶ ἀρώματα.

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου δὲν ἦταν πολυτελὲς ἂν καὶ ὁ Ἀνδρέας εἶχε ἐξοδέσει γι' αὐτὸ ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε.

Γιὰ ἓνα δωμάτιο ἰδιαίτερος εἶχε κάνει τρελλὰ ἔξοδα. Εἶχε ἐπιπλώσει τὸ μικρὸ σαλόνι μὲ τὴν ἰδίαν πολυτέλεια πού ἦταν ἐπιπλωμένο καὶ τὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου ἔμεναν συνήθως ἡ Τερέζα καὶ ἡ Φράγκα, σὸ μέγαρο ντὲ Ροσβέλ, γιὰ τὴν ἔξερ πὼς ἡ Τερέζα τὸ ὑπεραγαποῦσε.

Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ του παράθυρο ἐμπαινε ἡ δροσερὴ αὐρα, σαλεύοντας ἐλαφρὰ τὴς λευκὲς κουρτίνες.

Ἡ ὑπηρετρία καταγινόταν νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα, τὸ πρῶτο πρόγευμα πού θὰ ἐπαίρναν σὸ σπῆτι τοῦς, μόνοι τοῦς.

Ἡ νέα γυναῖκα, ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησιν τῆς, ἐξαπλώθηκε σ' ἓνα καναπέ.

Τὰ βλέμματά τῆς προσκαλοῦσαν τὸν Ἀνδρέα.

Ἐκεῖνος πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ τῆς καὶ ἡ Τερέζα, ἀγαπώντας τὸν, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ εὐτυχία:

— Πόσο καλὸς εἶσαι!... Πι εὐτυχισμένη ζωὴ πού θὰ περάσω κοντὰ σου...

Ὁ Ἀνδρέας δὲν μπορούσε νὰ μιλῇ ἀπὸ τὴ συγκίνησιν του.

— Τερέζα!... Τερέζα!... ψιθύρισε τέλος. Πόσα καὶ πόσα θυσίες γιὰ μένα;... Πῶς θὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὰ ἀναπληρώσω;

Ἐκείνη τὸν διέκοψε ἀπὸτομα:

— Σώπα! τοῦ εἶπε. Σώπα! Μὴ θλαστήμας! Δὲν θυσίασες τίποτε! Τίποτε... Ἦρθα ἀπλῶς σὲ σένα, τὸν ὅποιο ὁ Θεὸς μοῦ εἶχε προορίσει ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς γεννήσεώς μου.

Ὁ ντ' Ἀνζελί ἄκουγε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ κύτταζε τὸ σὺζυγόν του, μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία καὶ ἔκστασι.

Ἡ νέα ἔδαλε τότε τὸ χέρι τῆς ἐπάνω σὸ χέρι τοῦ Ἀνδρέα καὶ ψιθύρισε:

— Ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εἰμαι σὺζυγός σου! Γιὰ τίποτε ἄλλο ξὲν μὲ μέλλει...

ΜΕΡΟΣ Β

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

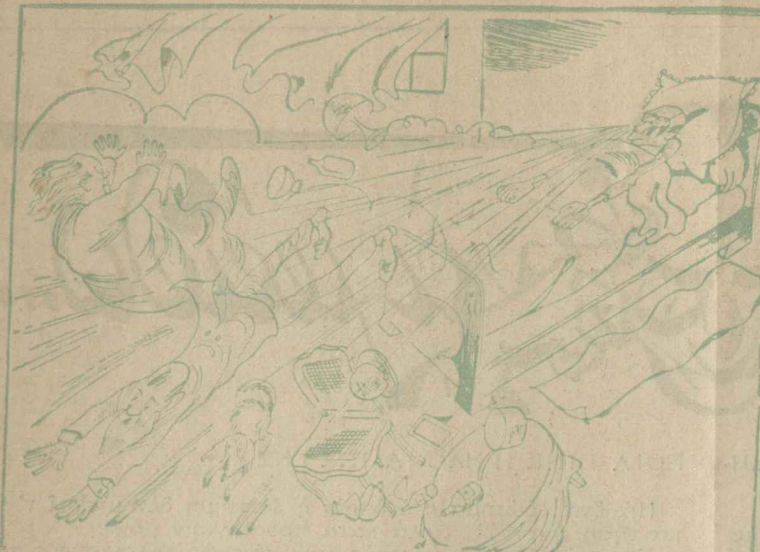
ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Εἶνε χειμὼνας, ἔξῃ ἡ ὥρα τὸ βράδυ.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔπεφτε χιόνι καὶ τὰ λεωφορεῖα μὲ μεγάλη δυσκολία ἀνέβαιναν τοὺς ἀνφορικὸς δρόμους τῆς Μονμαρτρῆς.

Ἐνὰς νέος 21 — 24 χρόνων, ψηλός, λυγρός, μὲ πλατεῖς ὤμους, μ' ἐλαφρὰ καὶ λυγρὰ ὀμῶνα, μῆκε τὴν ὥραν ἐκείνη στὴν αὐλόπορτα μίας μεγάλης κατοικίας, ὅπου ἔμεναν πολλοὶ ἐνοικοί.

— Ἐνέτε τίποτε γιὰ μένα, κυρία Σαμουήλ;

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΓΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

"Η τελευταία του πνοή τοῦ θῆκε ἀπ' τὰ ρουθούνια καὶ ἔστειλε στοῦ διάβολο ντοτόρους καὶ μαντζούνια!

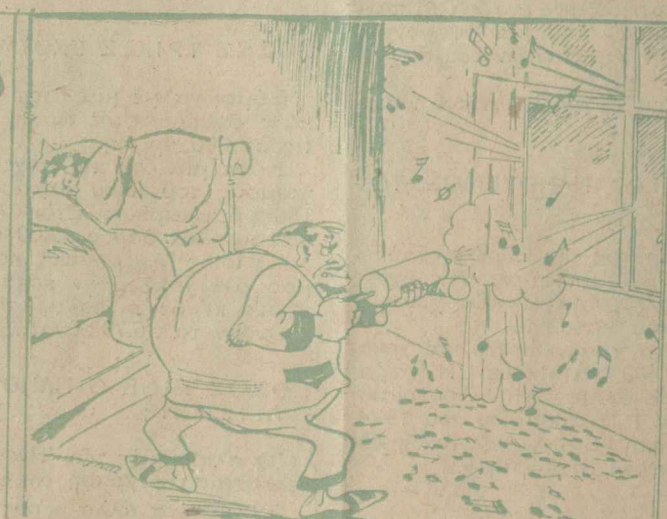
Η ΧΑΙΡΕΚΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

"Αν ἦσουν, ἔρε φουκαρά, κούλες δὲν καὶ μὴ δὲν ὕδαν μὲ τὰ σῖδρα τὰ χέρια σου ὁμιλῶ!

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗΤΟΥ

"Ἐκεῖ πού τὸν ἐμήνανε οἱ μαῦροι (κλεί το μάτι καὶ λέει: —Σὰς τὴν ἑσπέρα, σὰς ἔκλεψε τ' ἀλάτι!

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΥΡΙΚΟΥ

"Ἀπὸ τὰ ραδιόφωνα αὐτὸς καθὼς ἦτον Πῆρε το φλίτ καὶ ρίχτηκε κατὰ τὸν... παρασίτων!

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΩΜΕΝΟΥ

"Ὅταν εἰς ἄλλο ἀγκυλὰ τὸν ἔβλεπε Κι' ὁμοῦ μὲ τὴ χυλὴντα ἑσπέρα (καὶ τὰ ἄλλα)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

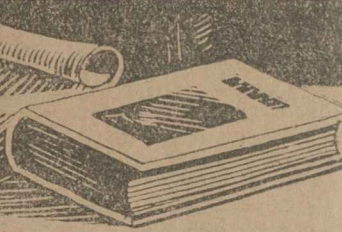
"Ἐκεῖ ὅπου ἡ γηραιά κυρία τὸν ἐφίλα ἔπρε' ὁ μικρός: —Κυρία μου, μυρίζετε σκορδὶλια!

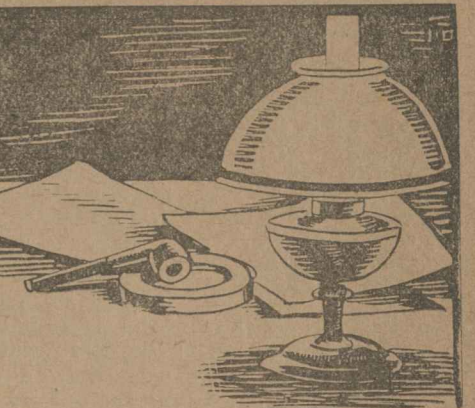
Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

Λέει ἡ μοιά του στὸν Τότη: —Τι φόρεσες καὶ πῶς; Κ' εἶπ' ὁ Τότης: —Γαϊδουρίνα αὐτὴν σὺν τὸν πατέρα!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΑΡΑΣΜΟΣ

"Ήταν σ' ἓνα λιμάνι τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἀπάνω στὴ ρομφιλιώτικη ἀκτή, σὲ μιά σκάλα ὅπου ἀνὰ ἄνδρα καθρεφίζονταν στὸ γυαλὸ σὲ μιά γραμμὴ τὰ σπῖτια, κι' ἀγναντεύεις ἀντικρυ τὸ Μαριά, πού στεφανώνουν ψηλὰ ἡ κορυφὲς τῆς Ζεΐριας' θέλεις πὲς πὼς ἦταν ἡ Βιτρινίτσα, θέλεις ἡ 'Ιτιά.

Καμμένα ἑκατοστὴ ὀργυρὲς ἀνοιχτὰ ἦταν ἀραγμένη μιά μπρατσέρα ὠμορφῆ, καινούργιο καραβάκι, πού ὅτι λές κι' εἶχε ξεγλυστῆσει ἀπὸ τὰ σκαριά τοῦ Γαλαξειδίου. Ήταν ἐτοιμὸ νὰ πρὶμάρῃ. Τὸ πρᾶγμα ἐφαίνονταν κα-θαρά. Γιατί καὶ ὁ φλόκος ἦταν ἀπλωμένος καὶ χῶρια ἀπ' αὐτὸ ἰσάριζαν καὶ τὸ τουρκετῖνο καὶ τὴ μαῖστρα.

Ἄξαφνα βλέπω νὰ λύνουν τὴ φελοῦκα τοῦ ἀπὸ τὴν πρῶμῃ καὶ νὰ τὴν στένουν ἔξω. "Ενας μονάχα ναύτης ἦ-ταν στὸ πρῶμιό κουπί τὸ μοναχό, στριφογυρίζοντας τὸ σὰν ἔλικα βαποριοῦ, καὶ στὴν κουπαστὴ μπροστὰ ὁλόρθο ἓνα μαῦρο καραβόσκυλο πού οὐρλιάζε λυπητερά.

Ἀκοσάρεῖ ἡ βάρκα στὴν ἀμμουδιά, μπρὸς στὰ μαγα-ζεῖα τοῦ γυαλοῦ, καθαυτὸ μάλιστα μπροστὰ σὲ μιά σκιά-δα, πού εἶχαν σπῆμένα μὲ πάλους ἀπάνω στὴ θάλασσα γιὰ νὰ παίρνουν ἐκεῖ μὲ τὸ μπάτῃ τὸν ἀργιλέ του οἱ θεργια-κλῆδες. Κι' ἐκεῖ πού ἀκοσάρισε, βλέπω τὸ ναῦτη ν' ἀρ-πάξῃ τὸ μαῦρο τὸ σκυλί, ἔτσι σὰν τραγὶ ἀπὸ τὸ σῆερό καὶ ἀπὸ τὴ ράχι καὶ νὰ τὸ πετάῃ μὲ δύναμι στὴν ἐθρά. Κι' ὅτι τὸ πέταξε, λάμνοντας μὲ δυνατὲς καρπιές, ἀνοίγει-κε ἀμέσως ὁρόδο καὶ τράβηγε μὲ βία κατὰ τὴ μπρα-τσέρα.

Μὰ τὸ σκυλί ἐρρίχθηκε στὴ θάλασσα, κυνηγώντας τὴ βάρκα καὶ κολύμπιπε οὐρλιάζοντας λυπητερά' ἔλαμνε ὁ ναύτης μὲ τὸ μονάχο κουπί, καργάροντας ὅσο μπορούσε τὸ δρόμο τῆς βάρκας, μὰ καὶ τὸ σκυλί ἀπελπισμένο ἐχτύ-πασε ὅσο μπορούσε μὲ τὰ ποδάρια τὸ νερὸ καὶ τῶφτασε τὸ φελοῦκι.

Τότε ὁ ναύτης μὲ ἄγριο θυμὸ σηκώνει τὸ κουπί καὶ τὸ χτυπᾷ τὸ ἄμοιρο στὸ κεφάλι, λέγοντας: — Τὸ Θεὸ σου... πού νόμισες πὼς θὰ γυρίσης πάλι στὸ καράβι.

Τότε οὐρλιάσε τὸ ἔρημο πλειὸ θλιβερά' θέλεις ἀπὸ τὸν πό-νο, θέλεις ἀπὸ καῦμό. Δὲν ἐγύρισε ν' ἀκολουθήσῃ πλειὰ τὴ βάρκα, ἀλλὰ χαλχλάκιζε μὲ τὰ ποδάρια τὰ νερά, χωρίς σκοπὸ, χωρίς νόημα, μόνε-μόνε ὅσο νὰ μὴ βουλιάξῃ.

Εἶδα τότε τὴ φελοῦκα νὰ ἀκοσάτῃ τὴ μπρατσέρα' ὁ ναύτης τὴν ἔδεσε στὴν πρῶμῃ καὶ ἐσαλτάρῃσε ἀπάνω. Καὶ ἡ μπρατσέρα ὅλο καὶ νὰ σαλπάρῃ.

"Ετρίξε ἡ ἀλυσίδα δυνατὰ, καὶ σὲ λίγο ἐπῆραν μέσα τὸ ἀγγουρέτο. Φυσούσε καλοῦτοικο μαϊστράλι καὶ στὴ στιγ-μὴ ἐπῆραν τὰ πανιά' καὶ φλόκος καὶ τουρκετῖνο καὶ μαῖστρα. Κι' ἐχύθηκε σὰ χέλι ἀπάνω στὰ νερά ἡ μπρατσέ-ρα ἀφίνοντας πίσω ἀπὸ τὴν πρῶμῃ γυχλάτο αὐλάκι, καὶ τραβώντας γορ-γὰ μὲ ρότα κατὰ τὸ Αἴγιο.

Τὸ σκυλί ὅλο καὶ οὐρλιάζε χτυ-πώντας μὲ ἀπελπισία τὴ θάλασσα καὶ τραβώντας κατὰ τὸ πέλαγος. Ἀλλὰ ἐμάκρανε ὁλοένα γοργὰ ἡ μπρατσέ-ρα καὶ στὸ τέλος ἀπελπίστηκε. Ἐ-γύρισε τὸ κεφάλι κατὰ τὴ στεριά καὶ μὲ κόπο πολὺ καὶ ἀγωνία ἔφτασε νὰ βγῇ καὶ νὰ πῆσῃ σὰν ψόφιο ἀπάνω στὴς τοῦφες ἀπὸ τὰ φύκια, ὅπου εἶχε

σωριάσει ὁ μπάτης, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ σκιάδα, εἶδος ἐξέ-δρας πού σὰς εἶπα πὼς εἶχε στήσει μὲ παλούκια ἀπάνω στὸ νερὸ ὁ καφετζῆς ἀκουμπώντας τὴν στὸ μουράγιο.

"Ὅτι ἔφτασε, ἐσηκώθηκε ὁλόρθο καὶ τεντώνοντας τὸ λαι-μὸ ὅλο καὶ οὐρλιάζε σπαραχτικά, ἀγναντεύοντας τὰ ἄσπρα λατίνια τῆς μπρατσέρας πού χώνευαν θολὰ στὴν καταχνιά τοῦ πελάγου' κι' ἐφούσκωνε κι' ἐμάζευε στὴ θареιά του τὴν ἀνασανιά σὰ φυσερό, ἡ κοιλιά του καὶ τουρτουρίζε παγωμένο, ἐνῶ ἐστράγγιζε ἀπὸ πάνω του τὸ ἄρμυρὸ νερὸ.

Τὸ ἔθλεπα ἐκεῖ τρεῖς μέρες καθισμένο πάντα σ' ἄκρο-γιάλι νὰ ἀγναντεύῃ τὸ πέλαγο. Δὲν ἐσάλευε ἀπὸ κεῖ. Τοῦ πῆγαινα ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἐξέδρα τοῦ γυαλοῦ ψα-μί, κόκκαλα, μὰ τοῦ κάκου. Δὲν ἐννοοῦσε οὔτε νὰ μυρίσῃ τροφή. Κι' ὅλο κι' ἐσοῦρωνε κι' ἐπερδουκλώνονταν ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τὰ πόδια του, ὅταν ζητοῦσε νὰ κινηθῇ, σὰν νὰ εἶχε ποδόλυσσας' καὶ τὰ παγίδια τοῦ ἐμετριόντουσαν ἀ-πὸ κάτω ἀπὸ τὸ πεταῖ του.

Τὰ παιδιά τοῦ ἔκαναν μυρτῦρία, γιατί δὲν εἶχε ἀφέντῃ ἦταν, ἔλεγαν, σκυλί τοῦ δρόμου' βροχὴ ἐπέφταν ἀπάνω του ἡ πέτρες' τὸ κούτσωναν κι' ὅλα γιὰ καλά. Ἀλλ' αὐτὸ, πρᾶγμα πικράζενο, δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν σκιάδα τῆς σκιάδας, πάντα ἐκεῖ. Τί ἔρεῖς; Τοῦ ἐ-φαίνονταν ἴσως πὼς ἦταν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν κουπαστὴ τῆς μπρατσέρας του, τοῦ σπιτιοῦ του. Καὶ ὅμως τοῦ ἔκα-νουν τόσα τὰ παιδιά, ὅπου κι' ἐγὼ ἀπορῶ πὼς δὲν τὸ εἶχαν τελειωμένο.

Μιά μέρα ἀφοῦ τὸ χέιδεμα πολὺ, τοῦ ἔδεσε τὸ λαιμὸ μὲ ἓνα μαντήλι καὶ ἐζήτησα νὰ τὸ πάρω μαζὺ μου στὸ σπῖτι πού εἶχα στὸ γυαλὸ κοντὰ. Μὲ ἀκούουσε χωρίς ἀν-τίστασι κοινώντας τὴν οὐρά του. Ἀμὰ ἔφθασα στὸ σπῖτι τὸ ἔλθω καὶ τὸ ἐχάιδεμα πολὺ. Μὲ τήρανε μὲ τὰ τίμια μάτια τοῦ σκυλίου, ὅλο ἐγὼνισμένη καὶ συμπαθεῖα, μά-τια πού ἂν καὶ ἔδω ἐξωγραφίζονταν ἀπάνω τους ὅλος ὁ βαθὺς κυμῶς πού τοῦ σπάρανε τὴν ψυχὴ καὶ γλυφόντας μου τὰ χέρια ἐφυγε ἀργὰ-ἀργὰ. Σὲ λίγο ἐγύρισε τὸ κε-φάλι καὶ κοινώντας τὴν οὐρά μ' ἐκύτταξε πάλι μὲ τὰ πο-νεμένα μάτια του καὶ ἐτραβήξε. Τὸ ἐνόησα τὸ δυστυχι-σμένο. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ παρεξηγήσω. Ἀλλὰ ἦταν τὸ στο-μα του, ἀλλὰ ἐκεῖνη ἡ θλιβερά ματιά μου ἐφάνηκε πὼς μου ἔλεγε: "Μὴ μὲ πάρῃς γιὰ ἀχάριστο' ἀλλὰ θέλω ἐκεῖ ἀπὸ κάτω πού μοιάζει τόσο τὸ καράβι μου νὰ ἐσιμυχήσω.

ἐκεῖ ἀγναντεύοντας τὸ πέλαγος καὶ ρουφώντας τὴν ἄρμυρα πού φέρνει ὁ ἰσάρις.

"Καὶ ὅμως πὼς τοῦ αὔξανε τὰ μαρ-τύριά του αὐτὸς ὁ μπάτης! Ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μουράγιο ποῦχε κρυφθῇ, ὅταν ἦτανε ρίχῃ, μὲ τρανηγμένα τὰ νερά, ἀφῆνε δυὸ πιδάμεις τόπο ἡ θά-λασσα καὶ μαζεύονταν κουλουριασμέ-νο ἀπάνω στὰ μουσκεμένα φύκια. Ἀλλὰ ὅταν ἐπαίρνε μπάτης, ἡ θάλα-σσα ἔφτανε τὸν τοῖγο τοῦ μουράγιου καὶ τὸ ἐσκέπαζε ὁρδὸ ὡς τὴν κοιλία.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν τὸ ἐκουνοῦσε ἀπὸ ἐκεῖ κάτω. Μονάχα, ὅταν ἄκουε τὴν ἀλυσίδα τοῦ ἀγκουρέτου κανεὺς καὶ κιού πού ἀράζε, ἐσηκωνόταν, ἐβγα-νε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ τρύπα τοῦ καὶ ἀγναντεῖ τὴ θάλασσα μυρ-

ζοντας τον άέρα και όταν ακοστούριζε στο γιαλό κανένα βαρκί καϊκιού έσουρνόνταν ως εκεί, κουνώντας την ουρά του στους ναύτες. Άλλά τό έδιωχναν με πετρίες, γιατί είχε όλα τα σημάδια της λύσσας τό παληόσκυλο· τα γου-εασμένα μάτια του έγυάλιζαν, χάρια που είχε πάντα την ουρά του από κάτω από τα σέλια.

Στό τέλος εκείνοι που είχαν τά μαγαζιά στο γιαλό άποφάσισαν να του δέσουν μία πέτρα να τό φουντάρουν από την άκρια της ξυλένιας σκάλας του λιμανιού, γιατί ούρλιαζε πολύ τη νύχτα και θά έπαυρνε κανένα ό χάρος με τη γρουσουζιά του. Είδα κι' έπαθα να τους αλλάξω τη γνώμη με πολλά παρακάλια· τους έλεγα πώς έκλαιγε από τον καύμό της έρημιάς του, μά που ν' ακούσουν. Έκείνο που τους ήσυχασε ήταν όταν τους είπα, πώς αυτό τό σκυλί δέν τρώει τίποτα και σέ δυό μέρες τό πολύ θά ψοφήση μοναχό του.

Τήν περιουμένη είχε έρθει μία γαλαξειδιώτικη γολέτα και τό ζημερώμα κοντά τρείς από τά μεσάνυχτα, έβριχνα με τη βάρκα της τά παραγάδια για να τά σηκώσω με την άλμπα.

Είχαμε άνοιχτή αρκετά μακρυνά και όμως εκεί που έ-κυαλάριζα, τό στεριανό τ' άγέρι που έβγαναν την ώρα έ-κείνη ή έξερς, μου έφερνε άδύνατο ξεψυχισμένο του σκύ-λου τό ούρλιασμα.

Σέ λίγο, άν κι' έπέσαμε πολύ πλειό γιαλό δέν τ' άκουγα πλειά. Θά ήτον άπάνω-κάτω ή ώρα που έπρόθυλε εκεί από τά βουνά της Δεσφοίνας ό αύγερινός.

Δέν τό θυμήθηκα πλειά τό σκυλί και ψάρευα, όσο που βγήκεν ό ήλιος. Όταν στο τέλος έπήραμε άπάνω και τά παραγάδια έτραβήξαμε κατά τό γιαλό.

Έκει στην άμμουδιά άκρη-άκρη, ήταν εξαπλωμένο τό σκυ-λί, σαν καθιστό, όπως ζωγρα-φίζουν τις Σφίγγες, με τά πό-δια έμπρός, με τό λαιμό τενω-μένο, άγναντεύοντας τό πέλα-γος.

Άλλά ήταν νεκρό. Σθυσμέ-να, γουρλωμένα τά όρθάνοιχτα μάτια του, ξυλιασμένο τό κορμί του.

Τότε τό μικρό ναυτόπουλο, που μου κρατούσε τά κουπιά:

—Μπα, είτε, ό κουτσάφτης. Τό κακόμοιρο τό σκυλί! Τό εί-παν και τώκαμαν οι άπονοι.

Πολύ βαθειά συμπάθεια για τό ναυτόπουλο με έκαμαν να άί-σθανθώ τά πονετικά του λόγια για τό δυστυχισμένο ζώο.

—Τό γνωρίζεις, παιδί μου, αυτό τό σκυλί;

—Άμ δέν τό γνωρίζω; Είνε ό κουτσάφτης από πατριω-τικο καράβι, άπ' τη μπρατσέρα του Νικολού του Σταμπά-Είχαν πη πώς θά τό διώδουν και τό διώδωξαν.

Και γιατί τόδιωξαν, παιδί μου;

—Νά, δέν ήταν διόλου κακό. Όσα κι' άν τούκαναν, και ξύλο και δέσιμο σφιχτό, για ν' άγριέψη, αυτό τίποτα. Έ-να καραβόσκυλο, ξέρεις κύριε, πρέπει να είνε άγριο, κακό, να γαυγίζει δυνατά και να δείχνει πάντα τά δόντια. Αυτό ήταν γεννημένο ήμερο και καλό· όσοι κι' άν έξύγωναν στο καράβι τους κουνούσε την ουρά του. Δέν ελόγιαζε κανέναν για κλέφτη, δέν έβάζε με τό νού του κυκόν άνθρωπο.

Κι' εγώ, ως εκείνη τη στιγμή, είχα τη γελασμένη ιδέα, ότι μονάχα ανθρώπους σβύνει και βουλιάζει σ' αυτό τον κόσμο ή καλωσύνη.

ΕΜΜ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΘΡΥΨΑΛΛΑ

Ό πρόσθετος λόγος που δέν θά χάση ποτέ τό καραβάκι τό γεμτικό του μυστηρίου είνε γιατί τό βλέπεις να μπαίνει με γεμάτα τά πανιά, χωρίς να ξέρης ούτε από που έρχεται ούτε τί φέρνει μέσα.

Η σκληρότης για τά ζώα έχει κάποιαν αναλογία με την άνατροφή και την ψυχική κατάστασι του ανθρώπου. Για τά ζώα της θαλάσσης όμως δέν υπάρχει ούτε εξαίρε-σις, ούτε ευσπλαχνία. Και βλέπεις την καλή γρηούλα να τρώη μ' ευχαρίστησι, κρίται-κρίται, μία γαριδούλα ή ένα καθουράκι ζωντανό.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ...

(Τι άπαντούν ή δεσποινίδες)

Η δics «ΡΕΝΑΤΑ ΚΕΝ...» (Χανιά) μάς γράφει: «Εί-ναι ιδανικό σύζυγο τον θεωρώ σαν μία αδελφή ψυχή! Να τ' ποθώ πάνω άπ' όλα: Έναν άνθρωπο που να μπορεί με νοιώση και να τον νοιώσω κι' εγώ βαθειά, έναν άνα-ραστο σύντροφο κάθε λύπης, κάθε χαράς, που να έχη βαθειά τη συνείσθησι της συζυγικής αγάπης.

Η δics Μ. Ο. (Κιθαρίδα), μάς γράφει: «Κατά την γνώμη μου, ό ιδανικός σύζυγος πρέπει να είνε καλής ούστε-νείας, ύγιής, ειλικρινής, μορφωμένος, ευγενής και όχι λιάρης. Έπειδή όμως είνε δύσκολο —άν όχι άδύνατο— να συγκεντρωθούν όλ' αυτά τά προτερήματα σ' ένα πρόσω-πο, γι' αυτό καταλήγω στο ότι ιδανικός σύζυγος δέν έ-πάρχει».

Η δics Ν. Β. (Καστρί — Κηφισιάς), θεωρεί ως ιδανικό σύζυγον ένα νέον έργατικό, ήθικό, με χαρακτηριστικά σταθε-ρό, με ψυχική ευγένεια και βάσεις χριστιανικές.

Η δics Ε. Π. Κ. (Τριφυλλί), μάς γράφει: «Θά ήθελα πολύ ό μέλλον σύζυγός μου να είνε άεροπόρος, γιατί θα γαπώ πολύ την άεροπορία. Φαντάζομαι δηλαδή ότι μόνον ένας άεροπόρος θά μπορεί να προσελκύση την άγάπη μου και θά συγκεντρώη τά προσόντα ενός ιδανικού συ-ζύγου».

Η δics Ε. Ε. Μ. (Άθήναι), γράφει: «Μόνο ή άγάπη, έφ' όσον υπάρχει, μπορεί να δημιουργήση τον ιδανικό σύζυγο. Άρα, κατά τη γνώμη μου, ίδε-νικοί σύζυγοι δέν υπάρχουν και όλοι είνε ιδανικοί, ό καθένας για κείνη που τον αγαπά».

Η δics ΡΙΚΑ Β. (Πειραιεύς), μάς άπαντά: «Ό ιδανικός σύζυγος για μένα είνε εκείνος που θά τοῦ λέω και θά μου λέη συχνά: —Είσαι δυστυχισμένη. Σέ συμπονώ. Είσαι άδύνατο. Σέ προστατεύω. Με προσβάλλει. Σέ συγχωρώ».

Η δics «Ένη» (Ένη) μάς γρά-φει: «Για μένα ό ιδανικός σύζυ-γος είνε ένας άνθρωπος ό οποίος έκτιμά όχι τά λεφτά μου και την κοινωνική μου θέση, αλλά τό έ-ρέσει ή όμορφιά μου και πη πάντων ή όμορφιά της ψυχής μου, άν βρίσκη ότι έχω τέτοια

ώμορφιά μέσα μου».

Η δics Τ. Α. Μ. (Μούλκι — Κορινθιάς), άπαντά: «Μπο-ρετάκι» μου, τον ιδανικό σύζυγο εγώ τον δνειρεύομαι ως έναν νέο που θά με αγαπά, που θά με λατρεύη και που θά μοιράζεται μαζί μου κάθε χαρά και λύπη του. Έπι-σης τον θέλω να είνε τίμιος και ευπόλητος στην κοινο-νία. Ωραίος δέν θέλω να είνε, γιατί οι ώραίοι είνε οι πε-ρισσότεροι... κουτοί!»

Η δics «ΧΡΥΣΑΥΓΗ» (Πειραιεύς), μάς γράφει: «Εί-ναι μένα ό ιδανικός άνδρας είνε εκείνος που προσπαθεί να χαρίζη στην σύντροφο του την μεγαλύτερη άγάπη που μπο-ρεί να νοιώση μέσα του, εκείνος που καταλαβαίνει πως κυλά ότι αυτό που κάνει μέσα στο σπίτι ή γυρίσκα του τον άνδρα της και για την οικογένειά της, άξίζει άκριά ό-σο και ή εργασία εκείνου έξω στην κοινωνία».

Η δics «ΛΙΛΙΑΝ Π...» (Πάτρα), μάς γράφει: «Κατά την γνώμη μου, ιδανικός σύζυγος είνε πολύ δύσκολο να βρεθή στην εποχή μας. Όλοι είνε ύλισται, ύποκριται και άστοχοι. Έπί πλέον δέν θέλουν τά παιδιά, πράγμα που με φοβί-ζει πολύ, γιατί ή άξία και ή ικανότης της Έλληνίδος μη-τρός θά φανή όταν έχη στην άγκαλιά της ένα νήπιον και τό αποδώση άνδρα χρήσιμον στην κοινωνία».

Η δics «ΕΛΛΗ Ν ΣΠΑΡΤΙΑΤΟΠΟΥΛΑ» (Σπάρτη), ά-παντά: «Μπουκέτο» μου αγαπημένο. Τον ιδανικό άνδρα τον ποθώ να είνε κύριος ήλικίας 37 έτών, κομψός και μέ-τριος στο άνάστημα. Πλούσιος, δέν πειράζει, άς μην είνε. Φθάνει να έχη τόσα ώστε να περνάμε μία ζωή άνετη και ευτυχισμένη, με την άγάπη μας».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συναέχεια.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η «ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΓΟΗΤΩΝ»

Πώς κατασκευάζονται ή ψεύτικες ειδήσεις στην Άμερική. Οι άνεργοι που γίνονται «γκάγκστερς» και «κιντνάπερς». Τά «κόλπα» των Άμερικανών δημοσιογράφων. Η χαρτονένιοι μπεμπάδες. Τό ρομάντσο ενός άλήτη. Δέκα «γότηες» ζητούν γάμον. κ.τ.λ.

Η «εμπλόφα» είνε τό διακριτικό γνώρισμα της άμερικάνι-κης ζωής. Όλοι οι γιάγκηδες από τον πιο πλούσιο μέχρι τον πιο φτωχό, μπλοφάρουν. Ζούν διαρκώς με ψευδαισθή-σεις, με κοροϊδίες και με έντιμες άπάτες. Γι' αυτό τό λόγο στο Νέο Κόσμο ό «γκάγκστερισμός», αυτό τό τρομαχτικό και δηλητηριώδες άνθος του κακού, έχει εξαπλωθή όσο σε καμμιά άλλη χώρα. Οι Άμερικανοί είνε λοιπόν καθώς κα-ταλαβαίνετε κακομαθημένα παιδιά και δέν μένουν ευχαρι-στημένοι παρά όταν πέφτουν από συγκίνησι σε συγκίνησι ή από έκπληξι σ' έκπληξι. Αυτός δέ είνε ό λόγος που άναγκά-ζει τους δημοσιογράφους της Άμερικής να δημιουργούν ει-δήσεις και να σερβίζουν κάθε μέρα στο άναγνωστικό κοινό τους μίαν άνατριχιαστικήν υπόθεσιν. Και φυσικά τά «κόλπα» που μεταχειρίζονται είνε άφάνταστα. Ίδου, παραδείγματα

Οι Άμερικανοί δημοσιογράφοι ξέρουν να έκμεταλλεύων-ται μερικά έπαγγέλματα που έχουν δημιουργηθή από την... οικονομική κρίσι. Υπάρχουν, λόγω χάριν, πολλοί άνθρωποι που είνε ικανοί να πνίσουν για ένα δολλάριο τον πατέρα τους, έτσι καθώς είνε τυφλωμένοι από την πείνα και τη δυ-στηχία. Από αυτά λοιπόν τά τάγματα των άνέργων έγήκαν οι ψευτο-γκάγκστερς. Δυστυχισμένοι άνθρωποι δηλαδή που άναλαμβάνουν να παίξουν για λίγο τον έντυπωσιακό ρόλο του γκάγκστερ και να κάνουν τους ρεπόρτερ να έχουν μία πλαστή «συνταραχτική» ειδήσι.

Ένας δημοσιογράφος, παραδείγματος χάριν, συνεννοείται μ' έναν από αυτούς τους «ψευτογκάγκστερς» και τό δίνει και τις σχετικές οδηγίες, άφοδ τον έφοδιάσει μ' ένα γεμάτο πιστόλι. Ό άνεργος για δυό δολλάρια άναλαμβάνει τη δου-λειά ή όποια, μά την άλήθεια, είνε εύκολωτάτη. Την ώρα δηλαδή της πιο μεγάλης κινήσεως στέκεται άπέξω από μία Τράπεζα και άδειάζει τό πιστόριό του. Έπειτα τό σκάει... άλά γαλλικά! Ό δημοσιογράφος που είνε αυτόπτης μάρτυς έντελώς... τυχαία παίρνει άμέσως φωτογραφίες και τρέχει στην έφημερίδα του για να γράψη ένα πρωτοσέλιδο άρθρο. Παρουσιάζει τον άνεργο ως τολμηρό και φοβερό γκάστερ, την τρέλλα του για άτόπειρα ληστεύσεως της Τραπεζής και ή συνταραχτική ειδήσι σκαρώθηκε και ρουφήχτηκε από τό άναγνωστικό κοινό!

Τέτοιες άπόπειρες γίνονται πέντε ως έξη φορές τό μήνα και εξασφαλίζουν πάντα μία δυνατή συγκίνησι στους Άμε-ρικανούς, που τρελλαίνονται για τά περιεργα κι' όμορφα παραμύθια.

Εκτός των άνέργων γκάγκστερς υπάρχουν ακόμη κ' οι ψεύτικοι άπαγωγείς μικρών παιδιών. Αυτοί κλέβουν ένα... δικό τους παιδί κ' ύστερα γράφουν μία έπιστολή στον έαυτό τους και ζητούν λύτρα. Ωστόσο καμμιά φορά οι ρεπόρτερ την παθαίνουν παρά την εξυπνάδα τους. Ορίστε ένα σχετι-κό παράδειγμα:

Ό Τζέιμς Σμιθ, ό άρχισυντάκτης του «Νιού Γιόρκ Μόνεϋ» είχε συνεννοηθή μ' έναν άνεργο ν' άπαγάγη τό παιδί ενός πλούσιου εξαδέλφου του. Θά τό πήγαινε φυσικά ένα περι-πατο και θά τό έφερνε πάλι στο σπίτι. Η άπαγωγή όμως

θά ήταν τόσο έντυπωσιακή που θ' άναστάτωνε κυριολεκτικά την 45η λεωφόρο.

Πράγματι, την ώρισμένη μέρα κι' ώρα ένα αυτοκίνητο στάθηκε μπρός στο σπίτι του μίστερ Τόμας Ράιτ και τρείς άνθρωποι με μαύρες μάσκες και με τό πιστόλι στο χέρι μπήκαν στο μεγάλο παραθαλάσσιον της είσοδο. Οι ύπνρέ-τες είχαν κοκκαλώσει από τό φόβο τους, ενώ οι γονείς του παιδιού είχαν χάσει τη φωνή τους. Οι «κιντνάπερς» που ξέ-ραν φαίνεται καλά την διαρρύθμισι του σπιτιού, τράβηξαν ίσια στο δωμάτιο του μικρού, πήραν τό παιδάκι από την κούνια του και εξαφανίστηκαν. Όταν τέλος οι γονείς του συνήλθαν από την έκπληξι τους, ό μίστερ Ράιτ είπε στη γυ-ναίκα του με θαυμασμό:

— Σπουδαίοι ήθοιοι οι αυτοί οι ψευτο-άπαγωγείς! Ό-ποιος δέν ήξερε ότι ήσαν συνεννοημένοι με τον Τζέιμς, θά νόμιζε ότι έπρόκειτο περί άληθινών κιντνάπερς...

Δέν πρόφτασεν όμως να τελειώση τη φράσι του και μία νέα τρομαχτική φασαρία άκούστηκε στην είσοδο. Τέσσαρες άνθρωποι αυτή τη φορά με τά πιστόλια προτεταμένα είχαν μπη έπιδεικτικά στο μεγάλο. Μόλις όμως θρέθηκαν άντιμέ-τωπι του μίστερ Ράιτ τον χαίρησαν με σεβασμό και τον ρώτησαν άν μπορούσαν ν' άπαγάγουν κατ' έντολήν του εξα-δέλφου του Σμιθ τον μικρό Τζέκυ.

— Μά προ δλίγου ήρθαν τρείς άλλοι και τον... έκλεψαν, άπόρησε ό Ράιτ. Φαίνεται ότι αυτός ό αδιόρθωτος εξαδέλ-φός μου είχε ξεχάσει κι' έστειλε κι' άλλους γι' αυτή τη δουλειά...

Μια τό μυστήριο αυτής της περιέργης ιστορίας δέν άργη-σε να διαφωτισθή. Μετά δυό μέρες ό μίστερ Ράιτ έλαβε μια είδοποίησι για να πληρώση πενήντα χιλιάδες δολλάρια σε μια συμμορία άληθινών γκάγκστερς, οι όποιοι μάθαίνον-τας τό «κόλπο» είχαν σπεύσει να έπωφεληθούν και να κλέ-ψουν με όλη τους την άνει τον μικρό Τζέκυ. Κι' ό εξαδέλ-φος του δημοσιογράφου Σμιθ πάει να σκάση από τό κακό του γι' αυτό τό τραγικό του πάθημα.

Οι περισσότεροι όμως ρεπόρτερς για να γλυτώσουν από τις φασαρίες και τά έξοδα, προτίμησαν να δημιουργούν ά-παγωγές... χαρτονένιων μπεμπάδων! Σ' αυτή τη δουλειά τους βοηθάει μία άφωσιωμένη φίλη τους. Παίρνει δηλαδή μία κούκλα, την τυλίγει με φασκές, την ντύνει και την κρα-τάει στην άγκαλιά της, και πάει να έγκατασταθή σ' ένα ξενοδοχείο. Η κούκλα έχει τό μέγεθος παιδιού και κανείς δέν ύποπτεύεται ότι είνε ψεύτικη. Έπειδή δέ την κρατάει διαρκώς μαζί της, όλοι την θεωρούν ως μία στοργική ηη-τέρα. Ένα θρόνυ τέλος, ή νέα γδύνει την κούκλα, την πά-νει από τό πόδι και την έκσφεινδονίζει στα κεραμίδια του πλαγινοδ σπιτιού. Και τά εξημερώματα άναστατώνει τό ξε-νοδοχείο με τους όδυμους της ότι της κλέβουν τό παιδί!

Ό ξενοδόχος τρέμει από την άγωνία και πληρώνει όσα-δσα για ν' άποφύγη τό σκάνδαλο. Ό ρεπόρτερ γράφει ένα συνταραχτικό άρθρο κ' οι άστυνομικοί άκόμη ψάχνουν να θρουν τους άπαγωγείς του... ψεύτικου παιδιού!

Μά τά «κόλπα» με τά όποία φτιάχνεται μία συνταραχτική

ειδήσεις είνε αναρίθμητα. "Όλες δὲ σχεδὸν ἢ «μεγάλες ὑποθέσεις», τὰ ἀμερικανικὰ δηλαδὴ «λαυράκια», εἶνε «θρώμικα ψάρια», ὅπως λένε ἐκεῖ πέρα τις ψεύτικες εἰδήσεις καὶ τις εἰδήσεις χωρὶς σημασία. "Αλλῶστε οἱ Ἀμερικανοὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ μάθουν μιά εἰδησι ἂν εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἀληθινή. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς νοιάζει εἶνε νὰ περάσουν μιά εὐχάριστη ὥρα διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα τους. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶνε ἐνθουσιασμένοι μὲ τοὺς δημοσιογράφους τοῦ Νέου Κόσμου, τοὺς ὁποίους μάλιστα ὄχι μόνον σέβονται, ἀλλὰ καὶ φοβοῦνται.

"Ενας τέτοιος δημοσιογράφος ἔγινε ἀφορμὴ τελευταῖα ν' ἀναστατωθῇ κυριολεκτικῶς ἡ Ἀμερική. Πρόκειται γιὰ τὸν Ἔντυ Σίμφον, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε τὴν περίφημη «Λέσχη τῶν γοήτων» κι' ἔγραψε στὰ «Ἡμερήσια Νέα» ἕνα σωρὸ ἀποκαλυπτικὰ ἀρθρα γι' αὐτήν. Ποιὰ εἶνε ἡ «Λέσχη τῶν γοήτων»; Τὸ πιὸ παράδοξο κλούμπ τῆς ἐποχῆς μας. Εἶνε ἡ λέσχη τῶν πεντάμορφων μὰ φτωχῶν ἀνδρῶν. Καὶ ὁ σκοπὸς τῆς; Ἡ καλὴ ἀποκατάστασις τῶν μελῶν τῆς μὲ πολὺφερνες Ἀμερικανίδες! Πρόεδρος αὐτῆς τῆς Λέσχης εἶνε ἕνας κάποιος Οὐίλλιαμ Σῶρτζ, ὁ ὁποῖος σήμερα εἶνε σύζυγος τῆς πολυεκατομμυριούχου Μπέτυ Πιερλ.

Ὁ Οὐίλλιαμ Σῶρτζ ἂν καὶ δὲν ἔχη περάσει τὰ τριάντα χρόνια, ὥστόσο ἔχει μιά μυθιστορηματικὴ ζωὴ. Σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων ἦταν ἕνας ἀλήτης. Μὰ ἦταν τόσο ὡμορφος ὥστε ποτὲ δὲν ἐννοίωσε τὴ δυστυχία. Ἡ γυναίκες τοῦ ὑποκόμιου τὸν συντηροῦσαν καὶ θυσιαζόντουσαν γι' αὐτόν. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε ἄλλα ὄνειρα. Ἦθελε νὰ κατακτήσῃ διαφορετικὰ τὴ ζωὴ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τις τολμηρὰς του σκέψεις. Καὶ μιά μέρα ἀποφάσισε νὰ ἱδρῇ τὴ «Λέσχη τῶν γοήτων». Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μάζεψε δέκα πολὺ ὡμορφους ἀλήτες, αὐτοσυνεχρῆστους ἀρχηγούς τους καὶ τοὺς δήλωσε:

— Θὰ σὰς κάνω πλούσιους, φτάνει νὰ ὑπακούετε τυφλὰ στὶς διαταγές μου!

Κι' αὐτοὶ συμφώνησαν. Στὴν ἀρχὴ ἔκαναν διαφορὰς ἀπάτες εἰς θάρος ὀρίμων κυριῶν. Ἐπειτα ἔμπλεξαν στὰ δίχτυα τους ἕνα σωρὸ νέες καὶ τέλος στὸ κοινὸ ταμεῖο τῆς λέσχης μάζεψαν ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ. Αὐτὰ τὰ λεφτὰ θὰ τὰ χρησιμοποιοῦσε μὲ κληρὸ ὁ πιὸ τυχερὸς γιὰ νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του στὴν ἀριστοκρατία καὶ νὰ παντρευθῇ. Οἱ ἄλλοι θὰ τὸν βοηθοῦσαν καὶ θὰ τοῦ δύναν ὅτι πληροφορίες χρειαζόταν. Ὁ πρῶτος τυχερὸς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνεχώρησε ἀμέσως γιὰ τὴ Σάντα Μπαρμπάρα, ἀφοῦ ἀπέκτησε φυσικὰ μιά πλούσια γκαρνταρόμπα. Οἱ ἄλλοι «γόητες» τὸν συνάδευαν μὲ τὰ συνηθισμένα κοστούμια τους. Ἦσαν οἱ σωματοφύλακές του! Ὁ Οὐίλλιαμ Σῶρτζ δὲν ἄργησε πράγματι νὰ θρῇ τὸ θῦμα του, μιά νέα γοητευτικὴ ὡμορφιάς καὶ νὰ παντρευτῇ μαζὺ τῆς. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγα καιρὸ ὁ δημοσιογράφος ποὺ ἀναφέραμε ἀπεκάλυψε αὐτὴ τὴ λέσχη καὶ τις «κομψίνες» τῶν μελῶν τῆς. Κι' ὁ Σῶρτζ συνελήφθη κατόπιν μηνύσεως τῆς γυναικὸς του ὅτι τὴν ἐξηπάτησε καὶ κλείσθηκε στὴ φυλακὴ.

Ἡ δίκη του ὥστόσο ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κοσμικὰ γεγονότα. Ὅταν δὲ ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Σῶρτζ ν' ἀπολογηθῇ, δήλωσε μ' ἀπλόητητα στοὺς δικαστὰς του:

— Ἦθελα νὰ ζήσω. Σ' ἡλικία εἴκοσι χρόνων θρέθηκα ἀνεργος κι' ἔγινα ἀλήτης. Δὲν ὑπῆρχε πιὸ δυστυχισμένος ἀνθρώπος ἀπὸ μένα. Τότε σκέφθηκα ν' ἀλλάξω ζωὴ κ' εἶπα στοὺς φίλους μου: Εἴμαστε ὡμορφα παιδιά! Ἀφοῦ δὲν ἔχουμε λεφτὰ, ἄς κάνουμε μιά ἐπιχείρησι βάζοντας ὡς κεφάλαιο τὴν ἴδια τὴν ὡμορφιά μας. Ἐνα σωρὸ πλούσιες γυναῖκες θὰ θέλαν νὰ παντρευθοῦν ἕναν ὡμορφο ἄνδρα γεμάτο ὑγεία καὶ δύνامي, ἔστω καὶ ἂν εἶνε φτωχός. Αὐτὲς τις γυναῖκες πρέπει νὰ τις ἀνακαλύψουμε καὶ νὰ τις παντρευθοῦμε. Καὶ καθὼς θλῆπετε ἡ πρώτη ἐπιχείρησις ἐπέτυχε!

Ὁ Σῶρτζ ἄθι ὠθήθηκε ἀπὸ τὸ δικαστήριον, μὰ ἡ γυναίκα του γιὰ λόγους ἀξιοπρεπείας ζήτησε διαζύγιον. Ὡστόσο ὁ Σῶρτζ δὲν πῆγε χαμένος. Μέσα σ' ἕνα μῆνα ἔλαβε χίλιες προτάσεις γάμου καὶ φρεσὶ καὶ διάλεξε τὴν καλύτερη. Ἐτοί ὁ Οὐίλλιαμ Σῶρτζ παντρεύθηκε τὴν Μπέτυ Πιερλ.

Ἡ «Λέσχη τῶν γοήτων» ἀριθμεῖ σήμερα πολλὰς χιλιάδες μέλη, ἔχει παραρτήματα σ' ὅλες τις πολιτείες τῆς Ἀμερικῆς καὶ καλοπαντρεῖ ὅτι τὰ μέλη τῆς.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθεύωσιν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἡ δὲ δὲς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (ἐναντὶ πλατεῖας Κλαυθμῶνος).

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρο.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (νιού).
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλῦ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμά (πατρὸς).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλῦ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρὸς).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Έντμ. σέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ Νόμπελ.
- 12) ντὲ Σεμουᾶ.
- «Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀντ. Φερνέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δύνανται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ ὅσον μᾶς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.
- «Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σ. Λάγκερλεφ.
- «Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρξέ.
- «Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.
- Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἑντγερ Πόε.
- (Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὁκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶς τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα εἰσποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ δελτία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κύρ δάσκαλε... Τὰ παιδιὰ μας δὲν τὰ στέλνουμε ἐδῶ νὰ μᾶς τὰ θασανίζης... Οὔτε θὰ μᾶς μάθης οὐ περὶ καθαριότη!... Γιὰ πρόσεξε καλὰ, γιατί θὰ πᾶς ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦρθες!...

— Ἦθελα νὰ τὸν κάνω ἄνθρωπον καὶ θρῆκα τὸν μετὰ μου, ἦθελος νὰ ψιθωρίσῃ ὁ ἱερεὺς.

— Τὴν ἀνθρωπιά τὴν ἔχει ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ αὐτοῦ: εἶνε νοικοκυρόπουλο... Ἀν θέλῃς σὺ καὶ ἔχῃς ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρωπιά, νὰ μάθῃς τὰ παιδιὰ σου!

Ὁ ἱερεὺς δὲν ξαναμίλησε:

— Ἀς θυάλομε τις μαῦρες!

Ἐτοί ὁ Γούλης εἶχε γίνει καὶ γενικὸς «δαρνάτορας» στὴ γειτονιά.

Δειλὸς καὶ ψεύτης, ὅσο παίρνει... Χτυποῦσε τοὺς φίλους τοῦ δολιῶς κι' ἔθαζε τοὺς ἄλλους πάντοτε νὰ θγάζουε τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα... Οἱ πατεράδες ποὺ θλέπανε χτυπημένα νὰ γυρίζουν στὸ σπῆτι τὰ παιδάκια τους, δὲν τολμοῦσαν νὰ μιλήσουν.

— Ὅλους τοὺς ἔχει μὲ χαρτιά ὁ Ρούφουλας δεμένους... Κι' ὁ ραγιαδισμὸς ἐκεῖνος τῶν μεγάλων, μετεδόθη καὶ στοὺς μικροὺς.

Ἐτοί ὁ Γούλης ἔθγαينه πάντα ἀρχηγὸς σ' ὅλα τὰ παιχνίδια, «θασυλῆς» ὅταν ἐπαίζανε τὸ κλέφτικο, «μάνας» ὅταν ἐπαίζανε ἄλλα παιχνίδια, πάντα αὐτὸς κύριος καὶ διευθυντὴς καὶ διαχειριστὴς τοῦ παιχνιδιοῦ. Κι' ὅταν ἔχανε στὶς «κευρέλλες» ἢ στὰ «φιφίρια», δὲν ἀναγνώριζε ποτὲ τὸ χάσιμό του.

Ὁ πατέρας του τὸν ἐκαμάρωνε καὶ ἡ μητέρα του δὲν ἐχόρταινε νὰ τὸν θλέπῃ διευθύνοντα καὶ ἀδικούντα τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ.

— Θὰ γίνῃ αὐτὸς μιά ἡμέρα ἕνας!... Νὰ μᾶς ζήσῃ μονάχα.

Καὶ ἔλῃσε ὁ Γούλης καὶ μεγάλωσε κι' ἐπῆγε στὸ Γυμνάσιο καὶ γύρισε μὲ κολᾶρο, μὲ μαστοῦνι καὶ ρεμπουμπλικὰ μεγάλη καὶ ἀξιοπρεπὴς στὸ χωριό.

— Καλὸς ἦρθατε, κύριε Γούλη, τὸν χαιρετοῦσαν ὅλοι μὲ μετὰ τὸ σεβασμὸ καὶ τοῦ θγάσαν τὸ καπέλλο.

Ἦτε πειὰ ἦτανε ποὺ δὲν κρατιότανε ἡ Ρουφούλα.

Σιγά-σιγά ὁ Γούλης ἔγινε προσωπικότης στὴ δουλωσύνῃ του χωριοῦ. Κάτὶ τὸ ἀνώτερον καὶ κατὰ παρέκθεσιν τὸ ἱερό.

Ἀν καμμιὰ φορὰ λημονοῦσε κανένα γάντι τοῦ στοῦ καφεῖο — φοροῦσε γάντια πέτσινα γιὰ ἐπίδειξι καὶ μέσα στὸ κατακαλόκαιρο — ἔσπευδε ὁ καφετζῆς νὰ τὸ μαζέψῃ καὶ νὰ τὸ τοποθετήσῃ σὲ μέρος ἀσφαλὲς γιὰ νὰ μὴ τὸ ἀγγίξῃ ἕλιος.

— Αὐτὸ εἶνε τοῦ Γούλη!

Καὶ σὲ λίγο τὸ ἔσπευε στὸ σπῆτι του μὲ τὸ παιδί τοῦ καφεῖο, φωνάζοντάς του ἀπὸ κοντὰ δυνατὰ γιὰ ν' ἀκουστῇ:

— Πρόσεχε, μαρὲ, μὴν τὸ τσαλακώσης!... Τῆς κυρὰ Παγαγίνας νὰ τὸ δώσης, στὰ χέρια τῆς, καὶ πὲς τῆς πὺς τὸ λημονοῖς ὁ κύρ Γούλης στὸ καφεῖο τοῦ Νταφώτη!

Ὅταν μάλιστα δὲν εἶχε καὶ πολλὴ δουλειὰ ὁ Νταφώτης τὸ πῆγαινε καὶ ὁ ἴδιος, τυλιγμένο σ' ἕνα κομμάτι ἐφημερίδας καθαρὸ, στὸ Ρούφουλα τὸ σπῆτι.

— Τοῦ κύρ Γούλη, ἔλεγε στὴ μάνα του.

Κι' αὐτὴ τὸ ἔπαρνε καμρωτὴ καὶ φώναζε γιὰ ν' ἀκούσῃ ἡ γειτονιά:

— Ἀ, τὸ γάντι τοῦ παιδιοῦ! Εὐχαριστῶ, Νταφώτη μου, εὐχαριστῶ πολὺ.

Μὰ δὲν ἦσαν τὰ γάντια μοναχὰ τοῦ Γούλη ποὺ εἶχανε ἀξία στο χωριό, ἀλλὰ καὶ καθὲ τί δικό του καὶ πρὸ παντὸς τὰ λόγια καὶ ἡ γνώμη του.

Ἐνα παιδί, ποὺ εἶνε καὶ γυιὸς τοῦ πιὸ πλούσιου καὶ δυνατοῦ σ' ἕνα χωριὸ καὶ σπουδάζει στὸ Γυμνάσιο στὴ Μεγάλῃ Χώρα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε σοφὸ καὶ τὰ λόγια του νὰ εἶν' λογαριαστὸ διαμάντι.

— Ὁ Γούλης εἶπ' αὐτό!

— Τὸ εἶπ' αὐτὸ κι' ὁ Γούλης!

Κι' ὁ Γούλης δὲν μποροῦσε παρὰ ὅλα νὰ τὰ ἔφερε καὶ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΧΩΡΑ

ὅλα νὰ τὰ ὀρθοτομοῦσε, μὲ τις σοφίες καὶ τις γνώσεις του.

— Ὁ Γούλης ζῇ μὲ κόσμον τώρα μεγάλον καὶ τρανόν!

— Αὐτὸς τὰ ξερεῖ ὅλα! ἔλεγε καὶ ὁ πατέρας του.

— Γιὰ νὰ ρωτήσουμε τί λέει καὶ τὸ παιδί! ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανε στὴν ἀγορὰ ὁ Δήμαρχος, λανσάρων τὸν ἀνεψιὸ του.

Καὶ ὁ Γούλης ὅλο κόμπαζε καὶ ὅλο καὶ αὐτοκαμαρώνεταν!

Τώρα ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι στὴ Μεγάλῃ Χώρα ὅπου σπούδαζε ὁ Γούλης, μὲ κανέναν ἐπίσημο, οὔτε καὶ μὲ σοφὸ εἶχε σχέσεις.

Ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο στὸ σπῆτι τοῦ κι' ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ στοῦ Γυμνασίου.

Ἐἶχεν ἐνοικιάσει ἕνα δωμάτιο ἐκεῖ ἐπάνω στὰ Ταμπάκια, στὴν ἄκρῃ τῆς Μεγάλῃς Χώρας, γιὰ νὰ πληρώνῃ τὴν φθηνά. Δέκα δραχμὲς τὸν μῆνα καὶ δωρεάν τὸ σκούπισμα καὶ τὸ νερὸ γιὰ νὰ πλυθῇ. Ἐπιπλέον δὲν εἶχε τὸ δωμάτιο. Γυμνὸ, μὲ λερωμένους τοίχους καὶ μικρὸ. Δυὸ θελέτρες, ἕνα στρώμα, μιά ἀνδρομίδα καὶ ἕνα προσκέφαλο, ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ χωριὸ του, ἦσαν τὸ... κρεβάτι τοῦ καὶ ἡ μοναδικὴ ἐπιπλοὺς τοῦ δωματίου.

Ἡ νοικοκυρὰ τοῦ ἔδωσε ἕνα γδαρμένο τραπεζάκι νὰ βάζῃ τὰ βιβλία του, τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου, μὲ μιά φουρκέτα καθάλληκευμένη στὸ γυαλί γιὰ νὰ μὴ σπάσῃ τὸ λαμπρόγαλο, μιά καρέκλα, μιά λεκάνη γιὰ νὰ νίβεται καὶ μιά στάμνα μὲ νερὸ νὰ πίνῃ. Κοιμόταν καταγῆς.

Ἐἶχε πάρει ἕνα καμινέτο ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ κι' ἕνα χωριάτικο σασκκοῦλι ἦταν στὸν τοῖχο κρεμασμένο γιὰ νὰ βάζῃ τὸ ψωμί, τὸ τυρὶ καὶ τις ἑλῆες ποὺ τοῦ στέλναν ἀπὸ τὸ χωριὸ του. Ἡ ἑλῆς ἀφθονὲς καὶ καλές, τοακιστὲς ἑλῆς πράσινες, μὲ ρήγανι μυρισμένης καὶ λεμόνι, ἀπὸ τὰ λιθοδενδρά τῶν φτωχῶν ποὺ ἔπαρνε ὁ πατέρας του στοὺς πλειστηριασμοὺς, καλὰ φκιασμένες ἀπὸ τὴν μητέρα του, θρισκόντουσαν σ' ἕνα μουςαμαδένιο μέσα σασκκοῦλακι.

Τὰ Χριστούγεννα τοῦ στέλναν καὶ λουκάνικα. Λουκάνικα χωριάτικα καὶ λουκάνικα ἐξευγενισμένα. Τὰ χωριάτικα εἶχαν μέσα πράσινον ἢ κρεμμυδι ἀφθονο καὶ λίγο σκόρδο.

Τὰ ἐξευγενισμένα, κανέλλα μόνον, λίγο πιπὲρι ἀτρίφτο καὶ μιά πρέζα κίμινον.

Στὴ Μεγάλῃ Χώρα, ὁ Γούλης προτιμοῦσε τὰ χωριάτικα λουκάνικα. Στὸ χωριὸ τοῦ ὅμως ἔκανε πὺς δὲν μποροῦσε νὰ τὰ θάλῃ οὔτε καὶ στὸ στόμα του καὶ ζητοῦσε μόνον ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἶχανε κανέλλα.

— Αὐτὰ δὲν εἶν' λουκάνικα, ἔλεγε ὁ Νταφώτης, ὅταν ζητοῦσε ὁ Γούλης νὰ τοῦ στείλουν λίγα γιὰ μεζὲ στὸν καφεῖν καὶ τὰ δοκίμαζε ὑψιφώντας τα στὴ ταμπάδα. Αὐτὰ δὲν εἶν' λουκάνικα, αὐτὰ εἶνε μπακλαδάδες!

Ὁ Καστοροκόπος, ὁ μούτσος ποὺ πηγαίνομαρχότανε μὲ τὰ καίκια στὴ Μεγάλῃ Χώρα, τοῦ ἔφερε τὰ τρόφιμα, καμμιὰ φορὰ καὶ αὐτὰ βραστά, ἕνα ὀλόκληρο κακάο, γιὰ νὰ τρώῃ ὅλη τὴν ἐξομολογία καὶ τὰ σαρακαστὲς ψαρόλα νερὸ-θραστο, χωρὶς ζουμί, «μπαμπούδια», ὅπως τὰ λέγονε ἐκεῖ, μὲ μιά μπουκάλα λάδι καὶ μιά μπουκάλα ἔξοδι, καὶ ρήγανι κι' ἀλάτι στὸ χαρτί, γιὰ νὰ τρώῃ καμψοῦς ἡμέρας καὶ ἔπαρνε τὰ ἀπλῆτα τὰ ρούχα τοῦ γιὰ νὰ τα πᾶν σπῆτι τοῦ καὶ νὰ τὰ πλύνουν στὸ χωριό.

— Τώρα, τοῦ εἶπαν μὲ ἡμέρα, θὰ ξεκουρασθῇ ἡ μαμά σου πει... Θὰ πάῃ πειὰ νὰ πλένῃ.

— Γιατί; ρώτησεν ὁ Γούλης. Μήπως εἶνε ἀρρωστή;

— Ὅχι. Ἀλλὰ πῆρνε κορίτσι. Τὴ Δροσούλα τοῦ μακαρίτη Μαραθῆ... Νὰ ἴδῃς δουλειὲς ποὺ κάνει καὶ τί καλὸ ποὺ εἶνε κι' ὡμορφο. Ἐαυθὸ καὶ ροδοκόκκινα, σὰν ξεφουρνιστὴ φραντζόλα. Εἶνε τοῦ Νίκου ποὺ χάθηκε ἡ ἀδελφὴ.

Καὶ πράγματι, ἀπὸ τότε τὰ ἀσπρόρρουχα μσοχολοῦσαν σὰν τὰ ἀνοίγε ἀπὸ τὴν καθαριότητα καὶ τὸν θαρπῶνον ἀπὸ τὴν ἀσπράδα. Διπλωμένα, σιδερωμένα, τακτικά. Ἐκεῖνα

τά μαντήλια ήταν σαν χαρτί, τόσο λευκά και καθαρά, που ο Γούλης λυπόταν να τα ανοίξει και να τα χρησιμοποιήσει. Τις μεγάλες τις γιορτές ο Κουτσοκώτσος του έφερνε καμμιά φορά κεφτέδες ή τηγανισμένους μπακαλάους στο στρατόχαρτο και όταν κόντευε ο Μάης κοντοποδαρούσε, που είχαν πολλές, και ψωμωμένα μύγδαλα από τις μυγδαλιές τους.

Αυτό ήταν το δικαιολόγιο του Γούλη στην ξενιτειά. Σε ξενοδοχείο δεν πάτησε ποτέ, σε καφενείο δεν εκάθησε, κέντρο ποτέ δεν είδε, με άνθρωπο δεν μίλησε «μεγάλον» και «σοφόν» — όπως νομίζανε οι χωριανοί του.

Παρέα έκανε καμμιά φορά κανέναν συγχωριανό του μαθητή, μά κι' αυτοί ήταν όλοι-όλοι δυο και τρυπωμένοι στα πέρατα της πόλεως, όπου τα ένοικια ήταν πιο φθηνά.

Τους ντόπιους τους συμμαθητάς του δεν τους έπλησίαζε από την έμφυτη δειλία του χωριάτη προς τον πρωτευουσιάνο, αλλά ούτε και αυτοί τον προσέεξαν ποτέ.

Στά μαθήματα, αν δεν ήταν τελευταίος, ήταν από τους τελευταίους πάντοτε.

— Δεν κόβει το μυαλό σου! του λέγαν οι καθηγηταί, και τον πέταξαν σε μία άκρη, στα τελευταία θρανία, μαζί με τους «ανεπιδέκτους μαθήσεως» και τον εισημόνησαν.

Μόνον όταν πλησίαζαν η εξετάσεις, επλάκωνεν απ' το χωριό ο θεός του ο Δήμαρχος για να εκθιάση το γυμνασιάρχη με τα πολιτικά τὰ μέσα που τὰ είχε άφθονα, και να του δώσει το χαρτί.

Και του τὸ δίναν συγκαταβατικῶς ή καταπιεστικῶς, πάντα με «πέντε» και έρωτηματικό και διαγωγὴν «άριστην».

Τότε έβλεπε λιγάκι τη Μεγάλη Χώρα κι' αυτός.

Τὸν έπαιρνε ο θεός του, καθόντουσαν σε κανένα ρακοπωλείο, από αυτά που ήταν στην παραλία άφθονα για τούς ναυτικούς και είχαν ούζο και μεζέδες, κάπαρι και θραστές άγραγκινάρες, για τις όποιες τρελλαινόνταν ο Δήμαρχος.

— Βρέ άδερφέ, έλεγε, ο τόπος μας είνε γεμάτος απ' αὐτές, μά εκείνες ή γυναίκες μας δεν έξερουν να τις φτιάσουν. Πρέπει για να τις φάμε, να κάνουμε ταξίδι ως εδώ!...

Ο Γούλης έπαιρνε εκεί κανένα λουκουμάκι, του όποίου έγλυφε πρώτα-πρώτα τη ζάχαρη, ή κανένα χρωματιστό σιρόπι.

Καφέ, τότε, ήταν ντροπή να πίνουν τα παιδιά και πρό παντός οι μαθηταί στους καφενέδες. Καφέ ο Γούλης έφκιανε μονάχος, με το καμινέτο στο δωμάτιό του κι' αυτόν μόνο κάθε Κυριακή, που είχε ευκαιρία. Τις άλλες πρωινές, ψωμί, τυρί, έληές και άγιος ο Θεός!

Και τὸν καφέ του τὸν έφερνε ο Κουτσοκώτσος από το χωριό, ψημένον, άλεσμένον απ' τη μάνα του και άνακατωμένον με δυο τρίτα καθουρδισμένου και άλεσμένου σιταριού για να κάνει και καϊμάκι.

Ζάχαρη έπαιρνε από εκεί, γιατί στη Μεγάλη Χώρα ήταν πιο φθηνή, παρ' ό,τι ήταν στο χωριό.

— Πράμα άποικιακό! από εκεί έρχεται δὸ πέρα! Τὰ ξέρει αὐτά καλά και τὰ κανόνιζε ο Ρούφουλας δλα μ'ά χαρά...

Πολλές φορές τὸν έπαιρνε ο παππούς του και τρώγανε σιά μαγερικά, που ήταν εκεί κάτω στην παραλία.

Κόζμος νυκτικὸν εκεί, ψαράδων και μεταπρατῶν. Μιλοῦσαν όλοι όνανά, λέγαν για «δστριες» και για «γαρμπήδες», λέγαν για τὰ καϊκια τους, έπαινώντας τὰ δικά τους και κατηγορώντας τὸ τῶν συναδέλφων τους. Λέγαν για τὰ πανιά τῶν καϊκιῶν τους που ήταν καινούργια «σαν νυφικό «νεύνη», για τὰ σχεινια, για τὰ παλαμάρια και για τῶν καϊκιῶν τὸ σκαρί.

Ο Δήμαρχος κερνούσε κι' αὐτοί έπιναν εις όν-όν του: — Γειά σου και χαρά σου και πάντα στεριωμένος Δήμαρχε!

χας!

Και έπειτα θλέπαν και τὸν Γούλη: — Και ο άνεπιός σουδάζει ξ; "Ιδιος ο παππούς του που να μην άθασκαθί! Καμμιά φορά που πίναν λιγάκι περισσότερο, τὸ μίμναι κι' στο τραγοῦδι:

Θάλασσα, μικροθάλασσα
και μικροκυματῶσα,
τὰ ψάρια σου κάνεις γλυκά,
και συ 'σαι φαρμακῶσα.

Και τὸ παίρναν ύστερα οι συνάδελφοι από τὸ δικὸν τραπέζι:

Θάλασσα π' οὐλα τὰ νερά
και τὰ ποτάμια πίνει,
πέ μου κι' έμε τὰ δάκρυα
πλατύτερη να γίνει.

Τότε ο Δήμαρχος έπαιρνε τὸν Γούλη κι' έφευγε. — Γειά σας, καλή διασκέδασι, παιδιά. — Εὐχαριστοῦμε, Δήμαρχέ μας, να μὰς ζήση! 'Η ήμέρες εκείνες για τὸν Γούλη ήταν ήμέρες άξιας ήμέρες ευτυχίας και τὸν που τὰ τραταρίσματα, ταίρια άλλους κόσμους.

Ημέρες θυμόταν τὸ τραπὶ στην ταβέρνα με τις γιορτές και τούς 'Αθανάσιους Διάκους ζωγραφισμένους στους τοίχους με τὰ θαρέλια στη σειρά με τούς ναυτικούς να τραγουδῶν, να πίνουν στού Δημάρχου την ύγεια και να τὸν φώναζαν για να μην άθασκαθί που τὸν «ο ίδιος ο παππούς του».

Κι' όταν θγαίναν τὰ άποστάσματα και έπαιρνε ο Γούλης χιλιοτραβηγμένο τὸ χαρτί με «πέντε και έρωτηματικό», γύριζε στὸν τόπο του κι' έβλεπε τὸν καμπόσο.

Και όλοι τὸν χαϊρετοῦσαν όπως είπαμε, με σεβασμό και όλοι άκούγανε τὸ λόγο του: — Τι λέει και ο Γούλης;

— Ο Γούλης που σπουδάζει στα μεγάλα τὰ σχολεία κι' έχει σχέσεις με τρῶνους και σοφούς και με μεγάλους.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΙ' Ο...ΚΟΣΜΟΣ

Λίγο έλειψε δηλαδὴ να τὸν ο Γούλης και συνέντια για τὸν

Ζωγραφιστές γοργόνες και 'Αθανάσιοι Διάκοι

στο χωριό.

Τὸ ντύσιμό του — σαν σακκί με πατάτες — πάντα καμμιό ήταν για τὸ χωριό, αδιάφορο αν ο παππούς του πρὶν γινῆσόν στην πατρίδα τους τὸν έπαιρνε ένα κοστούμι έτοιμῶς δῶρο και άμοιδή.

— Γιατί προκόδει τὸ παιδί και πήρε τὸ χαρτί του! Είπαμε, πού είχαν τὰ μαγαζιά τους στο «μουράγιο» και πουλούσαν για τὸν κοσμάκη δλο πρόχειρα και έτοιμα.

Ο Γαστουράτος ο Κεφαλλονήτης ο έτοιματῆς τὸν έπαιρνε, γιατί πήγαινε και πουλούσε έτοιμα κάθε χρόνο στο πανηγύρι τὸν χωριού, σὸν τὸν είδε θέλησε να τὸν πρὶν ποιήθῃ:

— Να σοῦ δώσω εγὼ μιά φορεσιά, κύρ-Δήμαρχέ μου, να με θυμάσαι. Πράμα γερό, μά λίγο ακριδὸ.

— Όχι, Μιμᾶ μου, τὸυ έλεγε ο Δήμαρχος, για τὸ που τὸ θέλω. Θέλω κάτι τί φτηνό. Παιδιά είνε αὐτά και τὰ δα-ρώνουν. Γιατί να πάη χαμένο τ' ακριδὸ;

Ο Γαστουράτος καταλάβαινε και τοῦδινε ένα καλὸ νύ-την περιστασι. Μά δσο και αν ήτανε για τὴν περιστάση, πάντα πλούσιο και σπουδαῖο ήτανε για τὸ χωριό.

Εκύτταζαν λοιπὸν τὸ ντύσιμό του, τὸ περπάτημα του και τὰ λόγια του.

(Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ!...

[Νέες άποκαλύψεις τῆς πρώην φίλης του Μαϊύ Ρήβς.]

Η ειδήσις ότι ο Τσάρλυ Τσάπλιν παντρεύτηκε την Γαλλίδα ήθοποιό Παλὲτ Γκοντάρ μ' άφησε τελείως αδιάφορη. Καμμιά γυναίκα δεν γνώρισε καλύτερα από μὲνα τὸν Τσάρλυ και καμμιά δεν υπέφερε περισσότερο μαζί του, όσο εγὼ. "Αν ο Τσάρλυ ήταν άλλος άνθρωπος, θά ήμουν τώρα ή τρίτη γυναίκα του. Μά ο Σαρλὼ τῆς θόνης, που είνε τόσο ανθρώπινος, τόσο καλός, τόσο τρυφερός, δεν έχει καμμιά σχέση με τὸν Τσάρλυ Τσάπλιν. Κ' είνε εκπληκτικὰ περίεργο πὼς χωρίζονται μέσα του δυο διαφορετικὲς προσωπικότητες: ο καλλιτέχνης και ο άνθρωπος. Για να σὰς άποδείξω δὲ πὼς έχω δίκην, θά σὰς άναφέρω μερικά χαρακτηριστικὰ περιστατικὰ από τῆ ζωή μας, από τὸν καιρὸ που ταξιδεύαμε μαζί στα εὐρωπαϊκά κέντρα.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1933 είμαστε μαζί στην Κυανὴ 'Ακτῆ. Ο Τσάρλυ, για χάρι μου, είχε καθυστερήσει στη Νίκαια, γιατί από πολλές μέρες τὸν περιμεναν στο 'Αλγέρι. Πάρ' όλες λοιπὸν τίς γκρίνιες τοῦ άδελφοῦ του και τίς υποδείξεις τοῦ γραμματέως του, που δεν ήθελαν να έχη μαζί μου «ἐπιήμοιους» σχέσεις, ο Τσάρλυ εξακολουθοῦσε να δέχεται ένα σωρὸ προσκλήσεις με δεξιώσεις και θαλάσσιες εκδρομές. Σε μιά από αὐτὲς πού είχαμε πάει με τὸ γιῶτ

— Θα ήθελα να χτίσω ἐδὸ πέρα ένα σπίτι και να ζήσω μαζί σου. Βαρέθηκα πειά τὸν κινηματογράφο. Θέλω να ξεναθῶ τὸν εαυτό μου. Δεν θέλω να ξαναγυρίσω στην 'Αμερική. Έδὸ πέρα θά μπορούμε να κάνουμε ένα σωρὸ όνειρα και ν' ἀποκτήσουμε κι' ένα παιδί.

Ο Τσάρλυ βασανιζόταν διαρκῶς από τίς φιλοδοξίες του και από τὸ όνειρο μιάς άπλης κι' εὐτυχισμένης ζωῆς.

— Όλες ή γυναίκες τῆς Κυανῆς 'Ακτῆς τὸν τριγύριζαν κι' όλες με κύτταζαν μ' ένα πονηρὸ βλέμμα και χαμογελοῦσαν ελ-λανικά κάθε φορά που μὰς έθελπαν μαζί. "Ενα

σωρὸ από αὐτὲς κατέστρωναν σατυνικὲς μηχανορραφίες γύρω του μήπως τυχὸν και πετύχουν να «λανασιασθῶν» απ' αὐτόν. Πολλὲς τοῦ έστελναν λουλουδία και τοῦ τηλεφωνοῦσαν, ίκετεύοντας ένα ραντεβού, μιά πρόσκληση. Κάθε μέρα έλάμβανε επίσης άναρίμητα γράμματα, που περιείχαν τὰ ἐξῆς: «Επιτρέψατέ μου να σὰς δῶ. Λένε πὼς έχω μεγάλω ταλέντο...» ή «Όλος ο κόσμος συμφωνεῖ ότι είμαι πάρα πολύ ωραία... Σὰς στέλνω τὴν φωτογραφία μου...»

Εγὼ, όμως, ότι τὰ είχα χάσει. "Ημουν υπερβολικά δειλὴ. Έθελπα ότι είχα ν' ἀντιμετωπίσω διαρκῶς τῆ ζή-λεια και τὸν φθόνου. Ο Τσάρλυ, ωστόσο, με παρηγοροῦσε κάθε τόσο λέγοντάς μου:

— Πόσο είσαι άπλη! Ο γλυκὺς τρόπος σου με σκλα-θώνει! Είσαι ή πιο γοητευτικὴ απ' όλες τίς γυναίκες. Μη φοβάσαι! Μη φοβάσαι τίποτε!...

— Κι' έπειτα άρχιζε μ'ά περιγράφη πὼς θά ήταν ή ζωή μας στο Χόλλυγουντ. "Αξαφνα έγινε σκεπτικὸς, σχε-δὸν μελαγχολικός. Τὸ πρόσωπό του γέρασε μέσα σε μιά στιγμή.

— Αί έκανε. "Αν ήμουν δέκα χρόνια νεώτερος! Είμαι πολὺ γέρος για σένα, Μαϊύ. Θά ήθελες να ζήσης πάντα μαζί μου; Θά ήθελες ν' ἀποκτήσουμε ένα παιδί;

— Μά δεν σε ξέρω ακόμα καλά, Τσάρλυ... τοῦ άπαντοῦ-σα. Δεν είνε πολὺς καιρὸς που γνωριστήκαμε...

Ο Τσάρλυ βυθίστηκε περισσότερο στην παράξενη λύπη του.

— "Αν καμμιά μέρα τὰ χάσω δλα και γίνω πάμπτωχος, θ' άρχισω να φτιάχνω παιδικὰ παιχνίδια... Λατρεύω τὰ παιδιά... μου είπε.

Πόσες και πόσες φορές δεν μου είχε μιλήσει για τὴν περιουσία του! Φοβόταν διαρκῶς μήπως τὴν χάση.

— "Αν χάσω καμμιά μέρα δλα μου τὰ λεφτά... έλεγε κάθε τόσο.

Ο Τσάρλυ είνε τρομερὰ φιλάργυρος. Κάθε φορά που μπαίναμε σ' ένα κοσμηματοπωλείο, δεν αγοράζε τίποτε. "Η συνήθης φράσις του είνε: «Θά ξαναπέρσω άργότερα...»

Κάποτε, ένας έμπορος στο 'Αλγέρι τοῦ γύρεψε χίλια φράγκα για ένα όμορφο κολλιέ, από αὐτὰ που φοροῦν ή άραπινές.

— Μά δεν έχω τόσα λεφτά! έκανε τρομοκρατημένος κι' έσπευσε να βγῇ απ' τὸ κατάστημα.

Όσο για τῆ δειλία του, δεν μπορὼ να πῶ τίποτε. Θ' άναφέρω μόνο τὸ ἐξῆς περιστατικό:

Η Μαϊύ Ρήβς

Μιά μέρα, στο 'Αλγέρι, τ' άραπάκια συγκεντρώθη-καν έξω από τὸ μαγαζὶ δ-που βρισκόμαστε και τοῦ φώναζαν να τούς δώση «μπαχαρίσι». Ο Τσάρλυ δ-μῶς, αντί να τούς μοιρά-ση μερικὲς πεντάρες, έκα-νε πὼς δεν καταλάβαινε. Σε λίγο, όλος ο δρόμος είχε πλημμυρίσει από ίθα-γενεῖς. Ο έμπορος, σαστι-σμένος, τηλεφώνησε στην άστυνομία κι' έσπευσε να κατεβάση τὰ ρολά, γιατί, από τὸν συνωστισμό, τ' ά-ραπάκια τοῦ είχαν σπάσει τῆ βιτρίνα. Όταν έφθάσαν λοιπὸν οι άστυνομικοί, ο Τσάρλυ, κατάγλωμος και τρέμοντας από τὸ φόβο του, μου ψιθύρισε:

— Πέρασε πρώτη, Μαϊύ! Πέρασε πρώτη εσύ!... Έκείνη τὴν ήμέρα ήταν άξιολύπητος. Τὸ βράδυ έ-τοίμασε άμέσως τίς βαλί-τσες του και τὴν άλλη μέ-ρα φύγαμε πάλι για τῆ Γαλλία.

— Φτάνουν πειά οι άραπάδες!... έλεγε. "Αρκετὰ τοῦς είδαμε!...

Όταν γυρίσαμε στη Γαλλία, πήγαμε να περάσουμε λί-γες μέρες στο Μπίαρριτς. Εκεί πέρα, ένα βράδυ, σε μιά δεξίωση, ο τότε πρίγκηψ τῆς Ουαλλίας, που είνε σήμερα βασιλεὺς τῆς 'Αγγλίας, μου έκανε τὴν τιμὴ να χορέψη μαζί μου ένα ταγκό και να εκφάση τὴν έπιθυμία να δε-οργανώσω με τούς φίλους μου μιά γιορτῆ, στην οποία θά έλάμβανε μέρος κι' αὐτός. Τὴν άλλη μέρα λοιπὸν τηλε-φώνησα στην κυρία Σαλιπιν και μέσα σε τρεῖς μέρες ή έορτῆ οργανώθηκε θάματα. Ο πρίγκηψ μὰς έῑτωποί-ησε ότι θα έρχόταν με δυο φίλους του. Έπειτα, με τῆσε-ρες, Κατόπιν, με έξη. Και τέλος, με όκτώ!...

Η Μαρίνα, μιά από τίς κόρες τοῦ Σαλιπιν, χορέψε ρωσικούς χορούς. Ο πρίγκηψ έκανε μιά άκροατικὴ ά-σκησι, που κανείς από τούς καλεσμένους δεν μπόρεσε να τὴν καταφέρη. Στιγμὴν έκατεγράφη στις παλάμες του και τάντισε όριζόντιως τὰ πόδια του... Η άσκήσις αὐτὴ είνε πάρα πολὺ δύσκολη. Ο Τσάρλυ χορέψε έναν κομικὸ χορὸ κι' έπεσε τόσες φορές καταγῆς, ώστε τὴν άλλη μέρα τὸ σῶμα του ήταν γεμάτο μελανιές. Ο πρίγκηψ ήταν κατεν-θουσιασμένος. Τὸν χτύπησε πολλὲς φορές στὸν ὦμο και

(Συνέχεια στη σελίδα 55)

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

VIII

Μετά την απόφασι των δικαστών του "Αδου, η ψυχή που εκρίνετο καλή έφευγε από το δικαστήριο εκ δεξιών και διασχίζοντας τούς ούρανιους δρόμους, πήγαινε στην γαλήνη των "Ηλυσίων. Αντιθέτως, εκείνη που εκρίνετο κακή έφευγε εξ αριστερών κι' από έναν δύσβατο δρόμο πήγαινε να βασανιστή στα τάρταρα.

Σύμφωνα με την περσική θρησκεία του Ζωροάστρου, η ψυχή μετά θάνατον περιπλανιέται τρεις μέρες και τρεις νύχτες γύρω από το πτώμα, κυριευμένη από τις άναμνεις των καλών ή των κακών της πράξεων. Το πρωί της τετάρτης ημέρας, η ψυχή, αν είναι καλή, βλέπει να την πλησιάζει μια γοητευτική κι' αθέρια νέα. "Αν πάλι είναι κακή, την πλησιάζει μια γρήα στρίγγλα. Η δυο αυτές γυναίκες αποτελούν την προσωποποίηση της συνειδήσεως. Οδηγούμενη από τη μία ή από την άλλη, η ψυχή φτάνει στην κορυφή του όρους "Ελμπορτζ, όπου έδρευε το θείο δικαστήριο που έχει ως δικαστές τόν Μίθρα, τόν Σραόσα και τόν Ρασνοϋ. Ο τελευταίος κρατάει στα χέρια του την πλάστιγγα, στην οποία ζυγίζει τις ανθρώπινες πράξεις με μεγάλη αυστηρότητα, χωρίς να ευνόη απολύτως κανένα. Και αν τα αμαρτήματα ζυγίζουν περισσότερο από τις καλές πράξεις, η ψυχή πηγαίνει στην κόλασι. Αν πάλι συμβαίνει το αντίθετο, η ψυχή πηγαίνει στους ούρανους.

Η ΚΟΛΑΣΙΣ

"Όσες η θρησκείες που ασχολούνται με την σωτηρία της ψυχής, πιστεύουν ότι στη μέλλουσα ζωή το καλό ανταμείβεται και το κακό τιμωρείται. "Ετσι, την υπαρέ: κολάσεως την παραδέχονται κι' η ινδική θρησκεία, κι' ο Ζωροαστρισμός, κι' ο Βουδδισμός, κι' ο "Ορφισμός, κι' ο "Ιουδαϊσμός, κι' ο "Ισλαμισμός, κι' ο Χριστιανισμός.

Σύμφωνα με το παλαιότερο θρησκευτικό βιβλίο των "Ινδών, το «ΡΙΖ-Βέδα», η κόλασις είναι μια βαθεία άδυσος στην οποία οι θεοί γκρεμίζουν τούς κακούς.

"Ιδού τί γράφει σχετικώς το βιβλίο αυτό :

"Ω! "Ιντρα-Σόμα, ρίξε τούς κακούς στην άδυσσο με τ' ατελείωτα σκουτάδια που ουδ' δεν έχει, έτσι όποιον κανείς τους να μη ξαναβγί, κι' ως θριαμβεύση η όργη σου της κακίας τους.

Μα πιδ λεπτομερή περιγραφή της κόλασεως όπως την φανταζόντουσαν οι "Ινδοί, βρίσκουμε στους «Νόμους του Μανου» και στα «Αξιώματα του Βισνοϋ». Ο πρώτος αναφέρει είκοσιμία κόλασεις με τὰ ιδιαίτερα ονόματά τους: στη μία κολάει ένας ποταμός από φλόγες, στην άλλη υπάρχει ένα δάσος του οποίου τὰ δέντρα έχουν αντί για φύλλα σπαθιά, σε άλλη οι κολασμένοι είναι δεμένοι και κατασπαράσσονται από κουκουβάγιες και κοράκια, κτλ., κτλ.

Ο Βισνοϋ πάλι περιγράφει ως εξής τὰ βασανιστήρια των κολασμένων :

«Οι άμαρτωλοί σύρονται στην κόλασι από τούς σκληρούς υπηρέτες του βασιλέως της Γιάμα. "Εκεί καταβροχθίζονται από σκύλους και τσακάλια, από γύπες και κοράκια και από άλλα σαρκοβόρα ζώα που βγάζουν φωτιά απ' το στόμα τους, από φείδια και σκορπιούς. Ψήνονται από φλογισμένους ανέμους, τρυπώνται από άγκάθια, τεμαχίζονται με πριόνια, βασανίζονται από την πείνα και τη δίψα, καταδιώκονται από τρομερές αγέλες τίγρεων. Φρικώδεις ό-

σμές μούχλας και σαπίλας τούς κάνουν να λιποθυμούν σε κάθε βήμα τους... "Άλλοι ψήνονται μέσα σε ζεματιστό λάδι και άλλοι κατασπαράσσονται από σκουλήκια και άλλα φριχτά ζώα που άναπηδούν απ' τις φλόγες... "Υπάρχει ακόμα ένα μέρος όπου η κακές πράξεις που έκαναν οι κολασμένοι στη ζωή τους μεταμορφώνονται σε δημόσιες και τούς χτυπάνε, έν' άλλο όπου οι κολασμένοι κρέμονται έν' ένα σκονί από τὰ δέντρα, τρυπημένοι από άναριθμητα βέλη, έν' άλλο όπου περπατούν επάνω σ' άγκάθια έν' έρπετα υλίζονται γύρω απ' το κορμί τους.

Μα δεν είναι μόνο αυτά τὰ μαρτύρια της ινδικής κόλασεως. Στο ιερό ινδικό βιβλίο «Μαντίχίμα Νικάντα, ο Βουδδας ο ίδιος περιγράφει μερικά από τὰ μαρτύρια των άμαρτωλών.

«Ζευγμένοι σε βαρείά άστροπα —γράφει— ύποχρεώνονται να διασχίσουν προς όλες τις διευθύνσεις μια άπειρη έκταση, γεμάτη φλόγες. "Άλλοι άνεβοκατεβαίνουν ένα βουνό, από το οποίο κυλάει σε ποτάμια πυρρίνη λάσπη και άλλοι γκρεμίζονται με το κεφάλι μέσα σε καζάνια γεμάτα πίσσα. "Άλλους πάλι τούς άρπάζουν οι ύποπτικοί του βασιλέως της κόλασεως και, ζαπλώνοντάς τους άκίνητους κάτω, τούς χώνουν στα χέρια, στα πόδια και στο στήθος πυρωμένες μεταλλίνες σφήνες κι' έπειτα τούς τεμαχίζουν με πριόνια. Χειρότερη είναι η τύχη εκείνων που πέφτουν στα χέρια μιας όρδης δαιμόνων, οι όποιοι, αντί για δόντια, έχουν βελόνες. Οι δαίμονες αυτοί τούς αφαιρούν διαδοχικά με τις βελόνες τους την επιδερμίδα τους, την σάρκα τους, τούς μύς και τούς ρουφούν στο τέλος το μυελό.

Μερικοί στίχοι του ίδιου βιβλίου μας δίνουν και άλλες λεπτομέρειες :

Πελώρια σκουλήκια με σιδερένια στόμια, τρυπώντας το πετόι του θύματος των, καταβροχθίζουν άπληστα τις σάρκες τους και πίνουν το αίμα που κυλάει. Τσακάλια, γύπες, δαινες, κοράκια, με σιδερένια στόματα κι' αυτά, χυμούν κατόπιν στο φτωχό των κολασμένο, που άδικώς αγωνίζεται να φύλαξη...

"Άλλα ινδικά ιερά βιβλία μας δίνουν ένδια φέρουσες πληροφορίες για το βάθος της κόλασεως και για την διάρκεια των μαρτυρίων της. Το βιβλίο «Τσαμαπάντα», μιλώντας για την κόλασι της πίσσας, γράφει ότι έχει έκταση εξήντα λευγών και ότι οι κολασμένοι που πηγαίνουν σ' αυτή κάνουν εξήντα χρόνια για να κατέβουν στο βυθό της. Η «Σούτα Νιπάτα», άλλο ιερό βιβλίο, μιλάει για δέκα κόλασεις. Τα βασανιστήρια στην πρώτη απ' αυτές διαρκούν δέκα αιώνες, σε καθεμιά δέ από τις άλλες, είκοσι φορές περισσότερο από την προηγούμενη.

Σε μια βιογραφία του Βουδδα που χρονολογείται πρό δεκαεννέα αίωνων, διαβάζουμε ότι οι κολασμένοι πίνουν για νερό άναλυτό μολύβι που έχει το χρώμα της φωτιάς, ότι υπάρχουν στην κόλασι «τεράστιοι άγριοι σκύλοι με σιδερένια δόντια, που κατασπαράζουν και καταβροχθίζουν, και πουλιά που τρώνε τὰ μυαλά.

Πιδ κάτω, το ίδιο βιβλίο γράφει ότι κάνουν τούς κολασμένους με τσεκούρια σαν κορμούς δειτρών κι' ότι, παρ' όλ' αυτά, δεν πεθαίνουν γιατί η άμαρτία της ζωής τους τούς τρέφουν και τούς έμποδίζουν να πεθάνουν.

Γενικά δέ για τόν ίδιο λόγο, κανένας κολασμένος δεν πεθαίνει παρ' όλα τα βασανιστήρια που όφίσταται.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η Συνέχεια.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ Υ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

—"Ηούχασε, Μηλιά! της είπε ο Γιαννάκης. Δεν είνε νυχτερίδες!... Είνε ο γλάρος μας!... Σε γνώρισε κι' ήρθε να σε χαϊρέτηση... Νά, τώρα κάθησε στο χέρι μου... Κιττάξε λοιπόν!

Πραγματικά, ήταν ο γλάρος. Τσιμπούσε τὰ μαλλιά του Γιαννάκη κι' από κεί πηδούσε στόν ώμο της αδελφής του γεμάτος χαρά που τούς ξανάβλεπε...

"Ύστερα πέταξε και στάθηκε στο χέιλος μιας σχισμής, επάνω στόν βράχο.

—Κιττάξε! είπε ο Γιαννάκης. Φαίνεται σαν να μας φωνάζει... Τι να μάς θέλη;... Πάω να ιδώ. Μηλιά, έλα, τρέξε να ιδής τί ώραία που είνε!...

Και ο Γιαννάκης στηλώθηκε στις μύτες των ποδιών του για να ιδή καλύτερα.

"Η Μηλιά πλησίασε κι' εκείνη.

—Μα! είνε η φωλιά του! είπε. "Εχει μέσα πέντε πουλάκια... τὰ παιδιά του... "Ω! τι ώραία που είνε!

—Πρέπει να πηγαίνουμε, είπε ο Ζοζός. Οι κύριοι περιμένουν και θ' άνησυχούν...

—"Εχεις δικρο, Ζοζό... Πάμε...

Και, αφού κιττάξε για τελευταία φορά τη σπηλιά κι' έστειλε ένα φίλημα στόν γλάρο, η Μηλιά πήρε το κουτί από τὰ χέρια του Ζοζού, λέγοντας :

—Εγώ το βρήκα κι' εγώ θά το δώσω στόν κ. Γκαζί.

Βγήκαν έξω και κατέβηκαν κι' οι τρεις τη σκάλα, την οποία φώτιζε το φεγγάρι.

—Αμ' από την καλαμωτή δεν θά πάρουμε τίποτε; ρώτησε ο Ζοζός, ο οποίος είχε πάρει επίτηδες μαζί του το σακκι του ναύτη. "Α! Τι ώραίος άστακός! Τι ώραίες γλώσσες!... "Αρέσουν πολύ στόν κύριο!...

Και ο μαύρος γέμισε το σακκι χαρούμενος, το έρριξε στόν ώμο του και τράβηξε προς την έξοδο.

"Εκεί σφύριζε. "Αμέσως έν' άλλο σφύριγμα του άπάντησε απ' έξω.

—Οι κύριοι μάς περιμένουν! είπε. "Εμπρός, παιδιά! "Εγώ περνώ πρώτος και σεις ακολουθήστε με...

Ο Ζοζός έδεσε στο πόδι του το σακκι με τούς άστυκούς και χώθηκε πρώτος στην τρύπα.

Χωρίς δισταγμούς, τόν ακολούθησαν ο Γιαννάκης και κατόπιν η Μηλιά με τόν θησαυρό.

Πέρασαν όλοι την τρύπα χωρίς δυσκολία. "Εξω τούς περίμενε ο κ. Γκαζί. "Η Μηλιά, μόλις βγήκε, του παρέδωσε το κουτί με τόν θησαυρό.

—Με δυσκόλεψε πολύ στην τρύπα, του είπε, αλλά είμαι τόσο εύχαριστήμένη που κατώρθωσα να σας το φέρω...

—Λοιπόν, Μηλιά, τὰ κατάφερες; ρώτησε ο κ. Ντουμάν, πλησιάζοντας βιαστικά. Ο θησαυρός;

—Κιττάχτε! είπε ο κ. Γκαζί, και του παρουσίασε το κιώτιο.

—Τι θαυμάσιο καλλιτέχνημα! είπε ο κ. Ντουμάν. Και το περιεχόμενο ανταποκρίνεται προς τις έλπίδες μας;

Ο κ. Γκαζί άνασήκωσε το σκέπασμα. Μιά άχτίνα του φεγγαριού έπεσε άπάνω στα πετράδια και τὰ έκανε να λάμψουν τόσο ζωηρά, ώστε νόμιζε κανείς ότι το κιώτιο πήρε έξαφνα φωτιά.

—Μά αυτές η πέτρες είνε μια δολόκληρη περιουσία! είπε με θαυμασμό ο κ. Ντουμάν. Μηλιά, κόρη μου, δεν έχασες σήμερα τόν καιρό σου! "Αγυπητέ μου "Ανδρέα, εξασφάλισες το μέλλον σου. Είσαι εύτυχημένος!

—Ο θησαυρός άνήκει στά παιδιά! είπε με μεγάλη σοβαρότητα ο κ. Γκαζί. "Αν δεν ήσαν αυτά, θά έμενε ακόμα

στό βράχο... κι' ούτε κανείς θά τόν άνεκάλυπτε ποτέ.

—Δηλαδή άν δεν ήταν ο γλάρος! είπε ο Γιαννάκης. Στόν γλάρο χρωστούμε αυτή την εύτυχία... Τόν είδαμε, έχετε, πάλι... "Εκανε τη φωλιά του μέσα στο βράχο κι' έχει πέντε μικρά... Τι χαριτωμένα που είνε!

—Πάμε πρώτα να δειπνήσουμε κι' ύστερα λογαριαζόμαστε, είπε ο κ. Ντουμάν. "Εγώ άναλαμβάνω το κουτί... δός το μου, άγαπητέ μου Γκαζί. Θά το φυλάξω καλύτερα από σένα...

Ο κ. Γκαζί το έδωσε στόν κ. Ντουμάν κι' έπειτα, γυρίζοντας προς την Μηλιά, της είπε:

—Δός μου το χέρι σου, Μηλιά... Θά είσαι πολύ κουρασμένη...

—Ναι, είμαι λίγο, κύριε... "Αλλά δεν έτολμούσα...

Τότε ο "Ανδρέας πήρε το χέρι της Μηλιάς και το πέρασε κάτω απ' το μπρατσο του. Και ξεκίνησαν.

—Νά το άμάξι! είπε ο Ζοζός στόν κ. Ντουμάν.

Και του έδειξε ένα μαύρο σημάδι που μόνο τὰ διαπεραστικά μάτια του μαύρου μπορούσαν να διακρίνουν.

—Όταν έφτασαν, κάθησαν όλοι στίς θέσεις τους.

—Γρήγορα, Πέτρο! είπε ο κ. Ντουμάν στόν άμαξά. Θά μάς πας στο ξενοδοχείο που πήγαμε και στόν έρχομό... Πεινάμε όλοι πολύ. "Αλήθεια, Γιαννάκη;

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ο μικρός. "Από την πολλή πείνα που έχω, μου φαίνεται ότι δεν πεινάω πια.

—"Αν θέλετε, κύριε, μπορείτε να τσιμπήσετε κάτι, είπε ο Ζοζός.

Και άρχισε να κόβη σε φέτες ένα ψωμί κι' ένα ύπεροχο ζαμπόν.

"Επειτα, αφού άνοιξε και δυο μπουτίλιες κρασί, είπε στόν Γιαννάκη :

—Πάρε αυτά, Γιαννάκη, και σερβίρισε τούς κυρίους!

Ο μικρός γονάτισε άπάνω στο κάθισμά του και άρχισε το σερβίρισμα από τόν κ. Ντουμάν, λέγοντας :

—Δοκιμάστε αυτό το ζαμπόν, κύριε, να δήτε τί ώραίο που είνε.

—Και που το ξέρεις έσύ; ρώτησε ο κ. Ντουμάν. Φαίνεται ότι το δοκίμασες πριν από μένα, γιατί το στόμα σου είνε γεμάτο...

—Πήρα μόνο ένα μικρό κομματάκι... Είχε κοπή άσχημα κι' ο Ζοζός δεν θέλησε να το παρουσιάσθ' έτσι στούς κυρίους. "Αλήθεια, Ζοζό;

—Ναι, έπρεπε όμως να περιμένης να φάνε πρώτα οι κύριοι...

Το ζαμπόνι τούς φάνηκε έξαίσιο, καθώς και το κρασί...

—Μπράβο, Ζοζό! "Η ιδέα σου ήταν λαμπρή! είπε ο κ. Ντουμάν. Μας έκανες να εορτάσουμε το αίσιο τέλος του ταξιδιού μας!... Μά γιατί, "Ανδρέα, δεν μίλας καθόλου κι' έσύ... Διαφορετικός ήρθες και διαφορετικός γυρίζεις, καθώς βλέπω...

—Δεν είμαι καθόλου μελαγχολικός! είπε ο νέος. Συλλογίζομαι μόνο ότι ο θησαυρός άνήκει στά παιδιά.

—Οχι, φίλε μου... Είνε κληρονομιά σου... Το πιστοποιεί η έπιστολή που προπάππου σου!...

—Ναι, αλλά άν δεν ήταν η Μηλιά κι' ο αδελφός της, η κληρονομιά μου θά έμενε πάντα θαμμένη μέσα στόν βράχο και θά έμενα φτωχός, όπως όμηρέα πάντοτε...

—Και πως μπορούμε να πάρουμε έμεις ό,τι άνήκει σε σας; διαμαρτυρήθηκε η Μηλιά. Το κιώτιο αυτό άνηκε στόν προπάππο σας. Είνε λοιπόν δικό σας!

—Φτάνει πια η συζήτηση! είπε ο κ. Ντουμάν. Νά, φτάσαμε κιόλας στο ξενοδοχείο.

(Ακολουθεί)

—Δός μου το χέρι σου, Μηλιά. Θά είσαι πολύ κουρασμένη.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

Η'

Επήρα το τηλέφωνο και παράγγειλα στο παιδί που ήταν στο γραφείο του «Σκρίπ» να ειδοποιήσει τον άρχισυντάκτη, τον Κωστή Χαϊρόπουλο, πως έμαθα ότι έγινε εγκλημα στο «Λορελάυ» και ότι αρχίζω την έρευνα. Τους παράγγειλα να κάμουν κι' αυτοί ρεπορτάζ στην πρεσβεία Αθηνών, στη διεύθυνση της Αστυνομίας κι' όπου άλλου ήμπορούν, για να μάθουν.

Εφθασα στο «Λορελάυ», δηλαδή στην πρύμνη του, έπειδή δεν επέτρεπε κανένα να μπη μέσα.

Ο πρόξενος της Γερμανίας, οι αστυνομικοί, ήταν μαζωμένοι εκεί, έκαναν επιτόπιο εξέταση κι' επιμέναν να κατεθούν οι ανακριτικοί.

Ενας θουτηχτής έρευνούσε τον θυθόν με την ιδέα ότι θα εύρη το χρηματοκιβώτιο, που είχαν την γνώμη ότι το είχαν ρίξει στη θάλασσα. Αυτό όμως δεν εύρεθη. Μόνον ύστερα από μεγάλη έρευνα εύρεθηκε το πτώμα του υπαξιωματικού του «Λορελάυ» Πετρίφσκου, που ήταν εκείνη τη νύχτα φρουρός μαζί με τον ναύτην Κόχλερ.

Ο θουτηχτής άρχισε να έρευνά και για τον άλλον. Η γερμανική πρεσβεία είχε την γνώμη ότι κάποιος Έλληνας ληστής τους είχε σκοτώσει κι' έκλεψε το χρηματοκιβώτιο.

Εκυκλοφόρησε εν τω μεταξύ παράρτημα, που μετέδιδε τας πρώτας ειδήσεις. Από τους γερμανικούς κύκλους ήκούοντο ύβριστικοί χαρακτηρισμοί κατά των Έλλήνων. Ο Αμπού με τον «Βασίλειά των Όρεών» ανέζη και οι Κραβαρίτες οι ζητιάνοι έχαρακτηρίζοντο ως ο κύριος σύγχρονος τύπος του Έλληνα.

Ήταν μεσημέρι πια! ο κόσμος άφησε τις δουλειές του και παρηκολούθει τα γεγονότα με αγανάκτηση για την ύβρι που μας έγινε.

Αί άρχαι δεν έλεγαν τίποτε. Οι δημοσιογράφοι όμως άφειλαν με κάθε τρόπο να μάθουν.

Σε λίγο είδα μπροστά μου τον συντάκτη τότε του «Σκρίπ» τον Δήμο Βρατσάνο, που κατέθηκε κι' αυτός με την εντολή να μάθω τα κατά το εγκλημα.

Και οι δύο αγωνιζόμεθα να κανονίσωμεν τρόπον ένεργείας. Κάποιος μου σφύρηξε ότι από το Λιμεναρχείο ξεκινούν με την άτμάκατο για έρευνα στην Πειραική χερσόνησο, έπειδή έλειπε και μία θάρκα του πλοίου.

Επήρα κι' εγώ μία θάρκα για την παρακολούθησι. Ο Βρατσάνος έμεινε ν' άνιχνεύη από κοντά, μήπως εύρουν και τον Κόχλερ εις τον θυθόν της θαλάσσης.

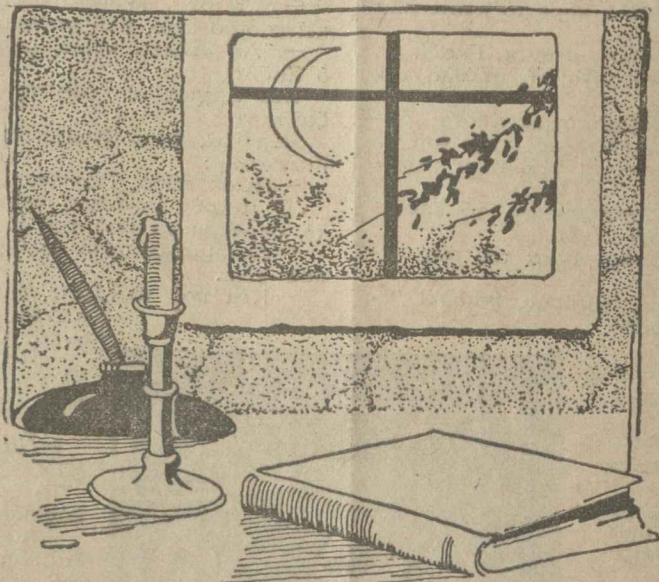
Εως το θράδυ είχε κατορθωθή να εύρεθι το χρηματοκιβώτιον σε κάποιους θράχους της έρημης τότε Πειραικής χερσονήσου καθώς και μία θάρκα παρατημένη. Η κάσσα ήταν διερρηγμένη και δεν είχε μέσα τίποτα.

Ο Κόχλερ όμως δεν είχαν εύρεθι πουθενά. Οι αστυνομικοί και οι ανακριτικοί άρχισαν να πιστεύουν ότι δράστης ήταν ο Κόχλερ. Μία και οι Γερμανοί είχαν μετριάσει το κύμα των ύβρεων κατά των Έλλήνων.

Οι δημοσιογράφοι όμως την έποχην εκείνην δεν είχαν την θέσιν που έχουν σήμερα. Ήταν ανάγκη να καταφεύγωμε σε τεχνάσματα για να μάθουμε κάτι, ή να έχουμε φιλίες με κατώτερα όργανα για να τους παίρνουμε λίγα λόγια.

Η πρώτη ημέρα έπερσσε χωρίς να εύρεθι ο Κόχλερ. Μόνον ο Πετρίφσκου ήταν έκτεθειμένος στο Νεκροταφείο και το χρηματοκιβώτιον είχαν εύρεθι — όπως ανέφερα — σπασμένο.

Η δεύτερα ημέρα ήταν κρίσιμη. Στην Αστυνομία ο Μήτσας, ο τότε αστυνόμος, με τους

ανακριτικούς είχαν σύσκεψιν. Ο άρχιφύλαξ, Παντελής Τκουλέας, που θγήκε να παραγγείλη καφέδες μου είπε:

— Σήμερα θα τον πιάσουν.

Ποιόνε πού; πώς; Αυτά ήταν τα κουμπιά της Αλήθειας. Αστυφύλακες με πολιτικά έτρεχαν εδώ κι' εκεί. Κυρίως όμως έπρόσεχαν προς την έρημη τότε Καλλιθέα. Δεν έμαυ πως είχαν σχηματίσει την ιδέα ότι εκεί κρύβεται ο Κόχλερ. Εβράδυνασε όμως και δεν είχε καθαρίσει τίποτε.

Ο Βρατσάνος ανέλαβε πλέον να παρακολουθή στας Άθήνας. Εγώ έμεινα για τον Πειραιά.

Από πού ν' άρχισω; Και οι άλλοι συνάδελφοι ήταν θαλασσωμένοι μέσα σε πέλαιος διαδόσεων.

Πίσω από τον Άγ. Σπυρίδωνα ήταν ένα ζυθοπωλείο. Εκεί είδα αστυφύλακες με πολιτικά να μιλούν με τον καταστηματάρχη, που ήταν φίλος μου. Τον ρώτησα και μου είπε ότι το θράδυ θα φάνε εκεί μερικοί από τους ανακριτικούς.

— Αν θέλεις, μου είπε, κρύψου πίσω από τον πάγκο και έτσι θ' άκουσής και θα μάθεις.

Η ευκαιρία ήταν πρώτης τάξεως, μά ήταν κι' επικίνδυνη. Αν μ' έπιαναν άτακουστούντα, ποιά θα ήταν η τύχη μου; Βρέθηκε όμως ο έβελοντής και εις αυτήν την περίστασι.

Ενας νέος που έκολλούσε κοντά μου σαν στρείδι για να γίνη συντάχτης, ανέλαβε να χωρίσω πίσω από τον πάγκο και ν' άκούση. Εν τω μεταξύ μ' έκαλεσε ο Χαϊρόπουλος στο τηλέφωνο και μου είπε να μην άφισω να μου φύγη καμιά λεπτομέρεια. Μ' έβεβαίωσε άκόμη πως όλοι πιστεύουν πια πως το εγκλημα το έκαμε ο Κόχλερ.

Την πᾶσαν έλπιδα μου είχαν ανάθεσι εις τον έβελοντήν άτακουστήν, που του είχα πη ότι θα τον περιμένω στο καφέει του Σκριφάνου για ν' άνεδοξάστην Άθήνα.

Το Λιμεναρχείο και η Αστυνομία και η άνάκρισις έβεβαίαν πια πως ο δράστης δεν είναι Έλληνας. Τίποτε άλλο όμως.

Ενύχτωσε και ο έβελοντής δεν είχε φανή. Άργα πια έκαμε την εμφάνισιν του σκοτεινός και ταλακωμένος από το πακετάριμα που είχαν ύποπτοι κάτω από το τεζάκι.

— Τά ξέρω όλα! μου είπε. Και μου ανέφερε ότι ο Κόχλερ είχε πολιorkηθή σ' ένα έξοχικό σπιτάκι και σε λίγο θα ήταν στα χέρια των άρχων.

Εφθασα στο «Σκρίπ» κι' έγραφα όδας τας λεπτομέρειας. Θαρρώ πως είχα γεμίσει μία σελίδα και περισσότερα, με λεπτομέρειες που δεν τις είχε την άλλη ημέρα καμιά άλλη από τις πρωινές εφημερίδες.

Ο Κουσουλάκος κι' ο Χαϊρόπουλος ήταν ένθουσιασμένοι για την έπιτυχία.

Όταν έπιτυχια από το «Σκρίπ» το άπόγευμα, μου είπε ο διαχειριστής ο Μανώλης ο Λαμπαδίνος ότι έχει έντολη να μου πληρώση τα έξοδα που έκανα για την έρευνά μου αυτή όσα κι' άν είναι.

— Μά μόνο θαρκαδιάτικα έπληρώσα, του είπα.

Έκείνη τη στιγμή έκαμε την εμφάνισιν του ο διευθυντής Μ' έχτύπησε στον ώμο, μου έσφιξε το χέρι και μ' έβούρσησε που άνέδειξα την ένημερότητα του «Σκρίπ».

Εδωκε κατόπιν μία μυστική παραγγελία στο διαχειριστή κι' έφυγε άφοι μου είπε:

— Αν θέλεις έλα άπάνω στη σύνταξι και για τον Πειραιά βάλε άλλον άνταποκριτήν.

Εγώ είχα προχωρήσει πια ψηλά κι' από τον έδωκα ούρανό από την εύτυχία. Ήμουν στας άρχας του σταθίου μου και κάτι τέτοιες έπιτυχίες σημαίνουν πολλά.

Όταν έφευγα με φώναζε ο Λαμπαδίνος και μου έδωκε να υπογράψω μία άπόδειξι.

— Είπα στο διευθυντή, μου είπε, πως δεν έχεις κάμει κατόστασιν έξόδων και μου έδωσε έντολην να σου μετρήσω τρακόσιες δραχμές. Θα σου αύξήση και το μισθό.

Ο έβελοντής βοηθός, ο κύριος παράγων της έπιτυχίας, έκοβε θόλτες και μ' έπερίμενε στο στενό του Πρακτορείου τών Εφημερίδων. Τον παρέλαθα, του έδωκα κάτι από την έκτακτη άμοιβή και τον άφησα, θωπεύοντα τα μονόδραχμα, τα δίδραχμα και τους λιμοκοντόρους, που του είχα δώσει.

Εγώ είχα άλλη δουλειά.

Επήγα κατ' ευθείαν σ' ένα έμπορικό και άγόρασα ένα έπανωφόρι που μου ήταν απαραίτητο, αλλά που δεν είχα άποτολήσει άκόμη να έπιδιώξω την άπόκτησιν του.

Το θράδυ που έκαμα την εμφάνισιν μου στον κύκλο τών συναδέλφων, που ήταν μαζεμένοι μετά το κλείσιμο του «Σκινδέρμπερ» εις το καφενέιον άπέναντι του Τηλεγραφείου, μ' εκύτταξαν όλοι με κάποιο παράπονο γιατί τους έφερα τη γκάφα που είχα πάθει, έπειδή δεν τους έδωκα τις πληροφορίες που είχε πάρει τ' αυτή του βοηθού. Είχαν όμως και την ευγένεια να μου εύχθουν με γεία το καινούργιο έπανωφόρι, το όποιον δι' έμέ δεν ήταν μόνο καινούργιο, αλλά και το πρώτο που είχα άγοράσει με λεπτά από τον κόπο μου.

Όταν έφτασα την νύχτα στο σπίτι κουρασμένος από τα τρεχάματα κι' από τις περιπέτειες του Κόχλερ, ή μητέρα μου με υπεδέχθη και με το στοργικό χαμόγελο, που μόνο ή μάνα το κατέχει, αλλά και με την έρώτησι:

— Πώς το πήρες το παλτό;

— Μου το χάρισε ο Κόχλερ, της άπάντησα.

Δεν με ήρώτησε πια. Εφρόντισε όμως να το περιποιηθή όπως του έπρεπε, όπως περιποιείται κανείς κάθε καινούργιο και άκριθό πράγμα, το έκρέμασε στην κρεμάστρα με ι-διαίτερας ένδείξεις τιμής, και μ' ε-ίπε:

— Νάχης γεία να το χαλάσης.

Ο Πετρίφσκου έτάφη μεγαλοπρεπώς και συγκινητικά.

Ο Κόχλερ περιήλθεν εις την δικαιοδοσίαν της δικαιοσύνης τών όμοειθών του.

Η «Λορελάυ» έτελείωσε την έπισκευήν της και έταξίδευσε πάλιν προς τον σταθμό της, την Κωνσταντινούπολιν.

Το έλληνικόν γόητρον άποκατεστάθη.

Και ο ύποφαινόμενος ζεσταμένος και από την έπιτυχία και από το έπανωφόρι έπεδόθη εις την παρακολούθησιν τών έκλογικών διαδηλώσεων και συμπλοκών τών βουλευτικών έκλογών του 1902, που έφεραν τον Δεληγιάννη πρωθυπουργόν με την βοήθειαν τών σανίδων του Ράλλη.

Οι θεοτικοί άπέτυχον τότε στα χωριά της Άττικής, έπειδή έπίστευαν οι χωρικοί ότι αυτοί μετέφρασαν το Εύαγγέλιο. Διά τον ύποψήφιον Τζών Μάκ Δοναλδ, έλεγαν:

— Ζέζα Τζών! Μεταφράσ' Εύαγγέλιο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΛΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΟ ΝΤΕΜΠΟΥΓΤΟ ΤΟΥ Κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

Ο παλαιάμαχος συνάδελφος και έκλεκτός λογοτέχνης συνεργάτης μας κ. Άγγελος Κοσμή, μάς άπηύθυνε την κάτωθι έπιστολήν σχετική με την πρώτην εμφάνισιν του άκαδημαϊκού κ. Σπύρου Μελά στον αθηναϊκόν τύπον:

Εύαγατό «Μπουκέτο»,

Εδώσασα την ύποσχεσίωσι τη σχετική για τη λεπτομέρεια σε πια αθηναϊκή εφημερίδα έρωτώγραφε ο άκαδημαϊκός κ. Σπ. Μελάς.

Είχα διαβάσει και στην αὐτοβιογραφία του, που έγραφε ότι πρώτα έγραψε στην «Ακρόπολι».

Δεν ήμικορώ να βεβαιώσω πόσο καιρό έγραψε στο «Χρόνο» και πόσο στην «Ακρόπολι».

Θυμώμαι όμως καλά, και το μνημονικό μου δεν με ήτάτησε

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Πήρ' ο θλάχος τὰ τσουράπια και τὰ φόρεσε για γάντια.

Το καλό το εύρημα μπρός στού στραβού τη στράτα.

Του χωριάτη το παιδι, δυο και τρεις φορές χωριάτης.

Πιό δύσκολο είνε να σιωπάς, παρά να λες και να γελάς.

Όταν φύγη ο έχθρος, όλοι είνε άνδρειοι.

Όπου άκούς πολλές φωνές, άδικημένο σφάζουν.

Όποιος δίνει για να πάρη, δεν έδωσε ποτέ του.

Πιό άσχημη είνε ή ντροπή από τη δυστυχία.

Δυό πράγματα δεν πρέπει να φανερώνης ποτέ: το πορτοφόλι σου και την ψυχή σου.

(Γαλλικές παροιμίες)

Θέλεις να είσαι εύτυχής μια ή-μέρα; Φόρεσε καινούργια ρούχα κι' έβγα να σε ιδούνε.

Θέλεις να είσαι εύτυχής μια έβδομάδα; Σφάξε ένα άρνι, κάλεσε τους φίλους σου και γλέντα, όσο να κουρασθής.

Θέλεις να είσαι εύτυχής ένα μήνα; Παντρέψου!

Θέλεις να είσαι εύτυχής σ' όλο σου το θίο; Παρακάλα το Θεό να σε πάρη στον ούρανό μαζί του.

Τρεις είνε εκείνοι οι άνθρωποι που ζούν εις θάρος άλλων τριών:

— Οι δικηγόροι από τους ζωντανούς.

— Οι γιατροί από τους άσθενείς.

— Οι παπάδες από τους νεκρούς.

Ο σοφός ρωτάει τον εαυτό του.

Ο κουτός τους άλλους.

(Ινδικές παροιμίες)

άκόμη, ότι το καλοκαίρι του 1906, άφοι έπεράσασα τους πρώτους μήνας του αθηναϊκού καλοκαιριού και σεβάσμιος στη Φρεα-τύδα, που ήταν τότε πρᾶγμα μαγική, τον παρεκάλεσα κατά τον Αύγουστο έπειδή έπρόκειτο να φύγω για το έθσιο ταξίδι μου στη Σίρην, να με άναγκάστησι στο «Χρόνο».

Η καλωσύνη σου δεν τον έλέησε ν' άρνηθι. Έκείνες τις ή-μέρες έφθαναν άπορώτες με πρόσφυγες από την Βουλγαρία, που έφεραν γενικώς το όνομα Α γ χ ι α λ ι τ ε ς.

Με κάποιους από αυτούς έπηρε σενεντεύξεις ο Μελάς και τις έστειλε στο «Χρόνο».

Ήσαν τόσο σπαταλιστά όσα έγραφε, ήσαν τόσο ψευδοποιημένα τα σημεία που έβγαζε, ώστε ο Χαϊρόπουλος δεν τον άφεικε ήσυχόν ούτε μία στιγμή, έως ότου άνα ενόρμη από την Σίρην, κατά τον Σεπτέμβριον του 1906, ο Σπύρος είχε παρακληθή με έλαττωτά τιμητικώς ένδείξεις εις τον «Χρόνον» και έγραφε χρονοτάβηγμα.

Δεν θυμώμαι πόσον καιρό έμεινε στο «Χρόνο», έπειδή κι' εγώ άπεχώρησα από τον αθηναϊκόν τύπον για κάμποσο καιρό και έμεινα μόνον στη «Σίρην», για να έχω καιρό για την δική μου.

Διά την άπόλειψιν του γεγονότος βάζω και στοίχημα.

Τα στελέχη και των δύο εφημερίδων ύπαρχον βέβαια.

Κατά το τέλος του 1906 θα εύρεθι ο Μελάς εις τον «Χρόνον», συνθηροζών εις πεινία και εις γάμον.

Έγραφε βέβαια και στην «Ακρόπολιν» και εις άλλας εφημερίδας, άλλ' άσγότερα.

Πριν το 1906 ο Μελάς δεν είχε πάρει άκόμη το δρόμο του τόν δοριστικό.

Πειραιεύς 9 Ιουλίου 1936

Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΚΟΠΕΡΦΙΛΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ.— 'Ο Δαυίδ Κόπερφιλντ περνάει εφ'τυχισμένα τὰ πρώτα παιδικὰ του χρόνια κοντὰ στὴν νεαρὴ μητέρα του καὶ στὴν ἀφωσιωμένη τους ὑπὸν ἡγεσία Πέγκοττυ, στὸ ὠμορφο σπίτι τους, στὸ Μπλουντρεσσόν τῆς 'Αγγλίας. Μὰ ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν κρατᾷ πολὺ. 'Η κ. Κόπερφιλντ, νέα καὶ ἀπειρή καθὼς εἶνε, ξεγελιέται καὶ παντρεύεται τὸν κ. Μύρστον, ἕνα σκληρὸ καὶ ὑποκριτικὸ ἄνθρωπο. 'Ο Μύρστον, ἀπὸ τὴν ἐπομένη κιόλας τοῦ γάμου του, γίνεται ἕνας ἀπαίσιος τύραννος γιὰ τὸν μικρὸ Δαυίδ, βοηθούμενος σ' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν γεροντοκόρη ἀδελφὴ του. Τὸν δέρνει καὶ τὸν βασανίζει ἀλύπητα. Στὸ τέλος, γιὰ ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Δαυίδ ἀπὸ τὴν μητέρα του, τὸν στέλνει ἐσωτερικὸ σ' ἕνα λύκειο, στὰ περὶ τὰς ἀρχῶν τοῦ Λονδίνου, ὅπου ἡ ζωὴ του περνᾷ κάπως καλύτερα ἀπ' τὸ σπίτι του, χάρις στὴ φιλία τοῦ τὸν συνδέει μὲ διαφόρους συμμαθητὰς του καὶ προπάντων μὲ τὸν Στήρρονθ. Μὰ, μιά μέρα, τὸν καλεῖ ἡ σύζυγος τοῦ λυκειαρχοῦ καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἡ μητέρα του πέθανε. 'Ο Δαυίδ ξεναγυρίζει στὸ σπίτι του γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν κηδεία τῆς συντηρημένης καὶ περιλυπῆς. Μετὰ τὴν κηδεία, οἱ Μύρστον ἀπολύουν τὴν Πέγκοττυ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τους καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ στέλλουν τὸν Δαυίδ στὸ Λονδίνο, γιὰ νὰ ἐργαστῇ χειρωνακτικὰ σὲ μιά ἀποθήκη κρασιῶν. Μὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Δαυίδ, μὴ μπορῶντας πιά νὰ ὑποφέρῃ τὴν ταπεινὴ καὶ ἐξευτελισμένην ζωὴν του, φεύγει ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ ζητᾷ ἐξουσία στὸ σπίτι μιάς θείας του, τῆς μίς Μπέτου Τρέγουντ, στὸ Νιούθρπ. 'Η μίς Μπέτου, γυναῖκα παράξενη, μὰ καλὴ κατὰ θάθος, ἀναλαμβάνει τὸ μικρὸ Δαυίδ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν της καὶ ἀπὸ τὸν κρατᾷ ἐπὶ ἕνα διάστημα στὸ σπίτι της, τὸν πηγαίνει κατόπιν στὸ Καντέρμπουρυ γιὰ νὰ σπουδᾷ. Ἐκεῖ, ὁ Δαυίδ συνεχίζει τὰς σπουδὰς του, φιλοξενούμενος στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου τῆς θείας του, τοῦ δικηγόρου κ. Γουίκφιλντ, ὁ ὁποῖος ζῇ μόνος μαζὺ μὲ τὴν κόρη του.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τ' ἀνακοίνωσα ὅλ' αὐτὰ στὴν μίς Μπέτου ὅταν ἦρθε νὰ μὲ δῇ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἀφοροῦσε τὴν 'Εμιλυ, γιὰτὶ ἕνα μυστικὸ ἐνστικτὸ μ' εἰδοποίησε ὅτι θὰ τὴν ἔκανε νὰ κατσοφιάσῃ.

Στὴν ἀρχὴ τῆς διαμονῆς μου στὸ λύκειο τοῦ δόκτορος Στρώνγκ, ἡ θεία μου ἦρθε πολλές φορές στὸ Καντέρμπουρυ γιὰ νὰ μὲ δῇ. Πάντοτε μάλιστα ἐρχόταν σὲ ὄρες ποὺ δὲν τὴν περίμενε κανεὶς καὶ αὐτὸ τὸ ἔκανε, ὑποθετῶ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὲ θρῆ ἐμφανικὰ καὶ νὰ δῇ τί ἔκανα. Μὰ ἐπειδὴ μ' εὕρισκε πάντοτε ἀπασχολημένον μὲ τὶς μελέτες μου καὶ ἔθλεπε ὅτι ἔπαιρνα καλοὺς βαθμούς, ἔπαψε τὶς ἐπισκέψεις της. Πήγαινα ὁμῶς ἐγὼ κάθε μῆνα καὶ περνοῦσα μιά μέρα κοντὰ της. Ἐπίσης ὁ κ. Ντίκ ἐρχόταν καὶ μ' ἔθλεπε Τετάρτη παρὰ Τετάρτη. Ἐφτανε τὸ μεσημέρι μὲ τὸ λεωφορεῖο καὶ ἔμενε ὡς τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας. Δὲν ἐρχόταν ποτὲ χωρὶς τὰ «Ἀπομνημονεύματά» του καὶ ἕνα χαρτοφύλακα γεμάτο χαρτιά, «γιὰ νὰ γράψῃ», ὅπως ἔλεγε, ἀν καὶ δὲν ἔγραφε ποτέ.

— Τρότ, μοῦ εἶπε κάποια Τετάρτη μὲ ὕφος μυστηριώδες, ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ κρύβεται κοντὰ στὸ σπίτι μας καὶ ποὺ τὴν φοβίσει;...

— Ποῖαν φοβίσει; Τὴ θεία μου;

— 'Ο κ. Ντίκ κοῦνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Θὰ ἔπαιρνα ὄρκο ὅτι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν τρομώξῃ, εἶπε, γιὰτὶ εἶνε ἡ πῶ ἀξιοθαύμαστη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Σώπασε λίγο καὶ ἔπειτα ἐξακολούθησε:

— Δὲν θυμάμαι πότε ἀκριβῶς παρουσιάστηκε γιὰ πρώτη φορά ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Πάντως θυμάμαι πὼς ἦταν ἕνα δειλινὸ τὴν ὥρα ποὺ κάναμε μιά μικρὴ θόλα στὸν κῆπο μὲ τὴ θεία σου... Ἐμφανικὰ τὸν εἶδα κοντὸ στὸ σπίτι μας. Πλησίασε πίσω ἀπὸ τὴ θεία σου καὶ τῆς ψιθύρισε κάτι. Ἐκεῖνη γύρισε καὶ θλέποντάς τον, ἀναστατώθηκε... Ὅσο γιὰ μένα, ὄν κύτταξα χωρὶς νὰ σαλέψω καὶ τὸν εἶδα κατόπιν ν' ἀπ'μακρύνεται. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε ὡς χθὲς τὸ

θράδυ. Κάναμε πάλι τὸν περίπατό μας, δταν ξαναπαρουσιάστηκε. Τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως.

— Καὶ φόβισε πάλι τὴ θεία μου;

— Ἐτρεμε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια! εἶπε ὁ κ. Ντίκ, ἀνατριχιάζοντας καὶ ὁ ἴδιος. Τὴν εἶδα νὰ πιάναται ἀπὸ τὴ φράχτη καὶ νὰ κλαίῃ. Μὰ, πές μου, Τρότ, ἐπρόσθεσε πλησιάζοντας σὲ μένα γιὰ νὰ μιλήσῃ πρὸς αὐτήν, γιὰτὶ τοῦ εἶδον χρήματα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ;

— Μπορεῖ νὰ ἦταν κανένας ζητιάνος.

— 'Ο κ. Ντίκ κούνησε τὸ κεφάλι του σὰν νὰθελε ν' ἀποκρούσῃ αὐτὴν τὴν ἰδέαν. Καὶ ἀφοῦ ξανάπε πολλές φορές μὲ τὸν κατηγορηματικόν: «Ὅχι! δὲν ἦταν ζητιάνος! Δὲν ἦταν ζητιάνος!» μοῦ διηγήθηκε πὼς, ἀργὰ τὴ νύχτα, καθὼς κινεῖται ἀπὸ τὸ παράθυρό του, εἶδε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κάτω στὸν κῆπο τὴ θεία μου νὰ δίνει χρήματα σ' αὐτὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἐξαφανίστηκε σὰν νὰ τὸν κατάνει ἡ γῆ. Ὅσο γιὰ τὴ θεία μου, ἐκεῖνη ξαναγύρισε γρήγορα στὸ σπίτι.

Στὴν ἀρχὴ ἀκούγοντας αὐτὴν τὴν ἱστορία, δὲν ἀμφέβαλα καθόλου ὅτι αὐτὸς ὁ ἄγνωστος ἦταν ἕνα φάντασμα γεννημένο ἀπὸ τὴ φαντασία τοῦ κ. Ντίκ. Μὰ σκέφτηκα καλύτερα καὶ ἀναρωτήθηκα στὸ τέλος μήπως εἶχε γίνῃ καμμιὰ ἀπειρα ν' ἀποσπᾷσιν τὸν ἴδιο τὸ φτωχὸ Ντίκ ἀπὸ τὴν προστασία τῆς θείας μου καὶ μήπως ἡ τελευταία, τῆς ὁποίας τὴ θεθεὶα ὁτορνή πρὸς τὸν παλιὸ φίλο ἤξερα καλὰ, ὑποχρεώθηκε νὰ ἐξαγοράσῃ μὲ χρήματα τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀσφάλειάν του.

Καθὼς ἤμουν καὶ ἐγὼ πολὺ ἀφωσιωμένος στὸν κ. Ντίκ, αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ ἀπασχόλησε ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ βασανίζονταν ἀπὸ τὸ φόβο μήπως δὲν τὸν ξαναβλέπα νάρχεται τὴν Τετάρτη μὲ τὸ λεωφορεῖο. Μὰ ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νάρχεται εὐθυστος καὶ γελαστός καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ξαναμίλησε «γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ἱκανὸς νὰ προκαλῇ φόβο στὴ θεία σου».

Ἡ Τετάρτης ἦσαν ἡ πρὶ εὐτυχισμένες μέρες τοῦ κ. Ντίκ. Μὰ καὶ γιὰ μένα ἦσαν ἐξ ἰσοῦ εὐτυχισμένες. Δὲν ἄργησα νὰ γίνῃ γνωστὸς σὲ ὅλους τοὺς συμμαθητὰς μου καὶ, μολοντὶ δὲν συμμετείχε στὰ παγινίδια μας, — ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πένταγμα τοῦ ἀετοῦ — ἐνδιαφερόταν ζωηρὰ γι' αὐτά. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἀγαποῦσε, καὶ ἡ ἐφευρετικότης του σὲ διάφορα μικροπράγματα ἦταν ἀσύγκριτη. Κανένας δὲν ἤξερε ὅπως αὐτὸς νὰ κόβῃ καλλιτεχνικὰ τὰ πορτοκάλια, νὰ φτιάχνῃ μὲ κόκκαλα πούλια γιὰ τὸ σκάκι, νὰ κἀν μὲ σύμματα ὁμορφὰ κλουδιά.

Ἡ φήμη τοῦ κ. Ντίκ δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ δόκτορα Στρώνγκ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔκανε μερικὲς ἐρωτήσεις σχετικὰς καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ τὸν συστήσω, πράγμα ποὺ τὸ ἔκανα πρόθυμα. Ἀπὸ τότε, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ δόκτορος, ὁ κ. Ντίκ ἐρχόταν τὶς Τετάρτες καὶ μὲ περίμενε στὸ ἴδιο τὸ σχολεῖο. Σιγά-σιγά μάλιστα ξεθάρρεψε τόσο, ὥστε νὰ μπαίνει μέσα στὴν τάξη, ὅταν τὸ μάθημα δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμα. Καθόταν πάντα στὴν ἴδια γωνία, στὸ βιβλὸν κάθισμα, ποὺ τὸ εἶχαμε βαφτίσει «Ντίκ» καὶ παρακολουθοῦσε καταγοητευμένος τὴ διδασκαλίαν.

Τὸν δόκτορα Στρώνγκ, ὁ κ. Ντίκ τὸν θεωροῦσε ὡς τὸ μεγαλύτερο φιλόσοφο ποὺ ὑπῆρξε ποτὲ καὶ τὸν σεβάσταν ὡς Θεὸ. Ἄν καὶ σὲ λίγο καιρὸ εἶχαν γίνῃ οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου, τοῦ μιλοῦσε πάντα μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι. Δὲν ξέρω πὼς ἔτυχε μιά μέρα νὰ διαβάσῃ ὁ δόκτορα στὸν κ. Ντίκ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλόν του. Καὶ ὁ κ. Ντίκ, ἀκούγοντάς τον μὲ προσοπὸν ποὺ ἀπὸ τοῦ βολοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ περηφάνεια, θεωροῦσε τὸν ἐξικὸ ὡς τὸ πρὶ ἐνδιαφέρον βιβλὸν ποὺ γράφηκε ποτέ.

Τοὺς ξαναβλέπω τώρα, ὅπως τότε, νὰ περιφέρονται καὶ οἱ δύο στὴν αὐλὴ μπρὸς τὰ παράθυρα τῆς τάξεως: ὁ δόκτορα

διαβάσει δυνατὰ μ' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως καὶ κουνώντας ἑλαφρὰ τὸ κεφάλι του. Ὁ κ. Ντίκ τὸν ἀκούει κρατώντας τὴν ἀνάσα του, ἐνῶ ἡ φτωχὴ του διάνοια ταξιδεύει, ποῖος ξέρεί ποῦ, ἀπάνω στὰ φτερά τῶν σοφῶν λέξεων. Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ σκηνὴ εἶνε μιά ἀπὸ τὶς πρὶ συγκινητικὰς ποὺ εἶδα ποτὲ μου.

Ἡ ἄγνη ἔγινε καὶ αὐτὴ σὲ λίγο φίλη τοῦ κ. Ντίκ. Κατόπιν γνωρίστηκε καὶ μὲ τὸν Οὐρία. Ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὸν μεγάλωνε ὀλοένα, καὶ ἡ φιλία μας εἶχε αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικόν: ὅτι, ἐνῶ ἐρχόταν καὶ παρουσιαζόταν ὡς κηδεμών μου, αὐτὸς μὲ συμβουλεύονταν γιὰ τὸ κάθε πράγμα καὶ ἀκολουθοῦσε πάντοτε κατὰ γράμμα τὶς συμβουλές μου. Ἦταν θέβαιος, μὴ μόνον πὼς ἤμουν πολὺ ἔξυπνος, ἀλλὰ καὶ πὼς ἔμοιαζα πολὺ τῆς θείας μου.

Μὰ Πέμπτη πρωὶ, καθὼς ἐτοιμαζόμουν νὰ συνοδεύσω τὸν κ. Ντίκ ὡς τὸ λεωφορεῖο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἐφευγε, εἶδα τὸν Οὐρία ποὺ μοῦ θύμιζε ὅτι τοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ πάω νὰ πάρω τὸ ταξὶ μου μαζὺ του καὶ μὲ τὴν μητέρα του, καὶ ὁ ὁποῖος πρόσθεσε, στριφογυρίζοντας τὸ κορμὶ του:

— Ἦμουν θέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὴν κρατούσατε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτή, κύριε Κόπερφιλντ. Ἐμεῖς εἴμαστε πρὶ φτωχοὶ!

Δὲν ἤξερα ἀκόμα ἂν ἐνοιόθα γιὰ τὸν Οὐρία συμπάθεια ἢ ἀπέχθεια, καὶ ἔκανα μιά φορά ἀκό-

μη τὴν ἐρώτησι αὐτὴ στὸν ἑαυτὸν μου καθὼς τὸν κύτταξα. Μὰ ἡ ἰδέα ὅτι μποροῦσε νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὡς ἀκατάδεχτο μ' ἔκανε νὰ τοῦ ἀπαντήσω ὅτι δὲν περιμένα παρὰ τὴν πρόσκλησίν του γιὰ νὰ πάω.

— Ὡ! ἂν εἴν' αὐτὸ μόνον, κύριε Κόπερφιλντ, εἶπε, καὶ ἂν πραγματικὰ ἡ φτώχεια μας δὲν ἀποτελῇ ἐμπόδιο, θέλετε ν' ἀρῶτε ἀπόψε;

Τοῦ ἀπάντησα ὅτι ἂν ὁ κ. Γουίκφιλντ μοῦ ἔδινε τὴν ἀδεια — πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἤμουν θέβαιος — θὰ πήγαινα εὐχαρίστως.

Καὶ πραγματικὰ τὸ ἴδιο θράδυ, στίς ἑξῆς ἡ ὥρα, ἀνέγγειλα στὸν κ. Οὐρία πὼς ἤμουν ἔτοιμος νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

— Ἡ μητέρα μου θὰ νοιώσῃ μεγάλην περὶφάνειαν ποὺ θὰ σὰς δῇ, ἔλεγε καθὼς περπατοῦσαμε μαζύ. Ἡ, καλύτερα, θὰ τὴν ἐνοιόθα ἂν ἡ περὶφάνεια δὲν ἦταν ἀμάρτημα.

— Καὶ ὁμῶς δὲν δίστασες νὰ μὲ χαρακτηρίσῃς ἐμένα ὡς περὶφάνο σήμερα τὸ πρωὶ τοῦ ἀπάντησας.

— Ὡ Θεὲ μου, ὅχι! εἶπε ὁ Οὐρία. Ποτὲ μιά τέτοια σκέψιν δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ποτὲ δὲν θὰ σὰς κατηγοροῦσα ὡς περὶφάνο, ἂν μὰς θεωροῦσατε ὡς πολὺ κατωτέρους σας, γιὰτὶ πραγματικῶς εἴμαστε.

— Ἐξακολουθεῖς νὰ μελετᾷς νομικά; τὸν διέκοψε γιὰ ν' ἀλ-

— Μὰ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ ὄψις ποὺ παροῦ σιάζεται τώρα μπροστά μου, καθὼς γράφω;

λάξω θέμα συζήτησης.

— «Ω κύριε Κόπερφιλντ, απάντησε με ύφος ταπεινό, διαβάξω μάλλον παρά μελετώ. Αφιερώνω κάθε τόσο μιά-δυο ώρες τα θράβια στα συγγράμματα του Τίντ. Μά υπάρχουν σ' αυτά εκφράσεις και λατινικές λέξεις που δεν μπορεί να τις καταλάβει ένας άμαθης σαν έμένα.

— Θα ήθελες να μάθης λατινικά; τόν ρώτησα ζωηρά. Είμαι πρόθυμος να σου τα διδάξω εγώ.

— «Ω! ευχαριστώ, κύριε Κόπερφιλντ, απάντησε κουνώντας το κεφάλι του. Είστε πολύ καλός για να μου κάνετε αυτή την προσφορά, μά είμαι πολύ ταπεινός για να τη δεχτώ... Πάντως, σάς είμαι υποχρεωμένος. Μά να ή φτωχική μας κατοικία, κύριε Κόπερφιλντ.

Μπήκαμε σ' ένα χαμηλό δωμάτιο που έβλεπε κατ' ευθείαν στο δρόμο και όπου βρισκόταν ή κ. Χήπ, ή οποία αποτελούσε το ζωντανό πορτραίτο του γιου της. Με δέχτηκε με χίλιες υποκλίσεις και κατόπιν άρχισε να φιλάη το γυίο της, λέγοντας:

— Μας συγχωρήτε, κύριε Κόπερφιλντ. «Όσο φτωχοί κι' αν είμαστε, αγαπιόμαστε πολύ...

Τό δωμάτιο, μισό κουζίνα και μισό τραπεζαρία, ήταν πολύ καθαρό, μά χωρίς καμιά άνεση και χάρι. Τό τραπέζι ήταν στρωμένο για τό τσάι και τό νερό έβραζε τραγουδιστά στη φωτιά.

— Είνε μεγάλη μέρα για μάς ή σημερινή, παιδί μου, πού ό κ. Κόπερφιλντ μάς τίμησε με την έπισκεψή του! είπε ή κ. Χήπ, ρίχνοντας τό νερό στην τσαγιέρα.

— «Ήμουν βέβαιος πώς θα τό σκεφτόσαστε αυτό, μητέρα! απάντησε ό Ούρια.

— Πόσο θα ήθελα να ήταν άκόμα ό πατέρας σου ζωντανός, για να συμπεριστη ή σημερινή χαρά μας!

— «Ολ' αυτά τά κομπλιμέντα με στενοχωρούσαν λίγο, μά και με κολάκευαν, και σκεφτόμουν πώς ή κ. Χήπ ήταν μιά άξιαγάπητη γυναίκα.

— Τό παιδί μου περιμένει από καιρό αυτήν την ήμέρα, κύριε, είπεν ή κ. Χήπ. Μά φοβόταν πώς ή φτώχεια μας θ' αποτελούσε εμπόδιο στην έπισκεψή σας, κι' έγώ συμμεριζόμουν τούς φόβους του. Είμαστε, βλέπετε, φτωχοί και θα είμαστε πάντοτε φτωχοί.

— «Η κ. Χήπ και ό Ούρια άρχισαν κατόπιν να γεμίζουν τό πιάτο μου με τά καλύτερα πράγματα πού είχαν στο τραπέζι τους. «Υστερα έφεραν τη συζήτηση στις θείες και τούς μίλησα για τη θεία μου, στούς γονείς και τούς μιλήσα για τούς γονείς μου, στούς πατριούς κι' ετοιμαζόμουν να τούς αναφέρω τόν κ. Μύροτον, μά θυμήθηκα άρκετά εγκαίρως ότι ή θεία μου μου είχε συστήσει να μη μιλήσω σέ κανένα σχετικό.

Μ' έκαναν έτσι να τούς διηγηθώ ότι ήθελα να μάθουν και μου απέσπασαν πράγματα πού δεν ήθελα να τά πώ, με μιά άβάνταστη ευκολία.

— «Όταν εξάντλησαν τις έρωτήσεις πού άφορούσαν έμένα, έμπασαν στη συζήτηση την Άγνη και τόν κ. Γουίκφιλντ. «Εγινε λόγος για τά μεγάλα χαρίσματα του κ. Γουίκφιλντ, για τό θαυμασμό μου προς την Άγνη, για τις δουλειές και τά εισοδήματα του κ. Γουίκφιλντ, για τόν τρόπο με τόν όποιο περνούσαν τά θράβια στο σπίτι του, για τό κρασί πού έπινε (τί κρίμα να πίνη τόσο!...) πότε γι' αυτό, πότε για κείνο, πότε για όλα μαζί!...

Είχα άρχισει να στενοχωριέμαι και να θέλω να τελειώσω αυτή ή έπισκεψή, όταν κάποιος πέρασε μπρός απ' την πόρτα (πού ήταν διάπλστα άνοιγμένη εξ αίτίας της ζέστης). Κοντοστάθηκε, κύτταξε μέσα και μπήκε φωνάζοντας:

— Κόπερφιλντ; Είνε δυνατόν;

— «Ήταν ό κ. Μικάουμπερ! «Ό κ. Μικάουμπερ με τά γυαλιά του, με τό πιστόνι του, με τόν πανήγυλο γαϊκά του, με τό ύφος του τού μεγάλου άρχοντος, με την προστατευτική του φωνή. «Ό κ. Μικάουμπερ, ό ίδιος δλοζώντανος!

— Άγαπητέ μου Κόπερφιλντ! φώναξε δινόντάς μου τό χέρι του. Νά μιά συνάντησις έντελώς άπροσδόκητη! Περπατούσα στο δρόμο και συλλογίζομουν τις έλπίδες πού έχω να ιδώ την τύχη μου να μεταβάλλεται επιτέλους, και νά, έξαφνα πέφτω σ' ένα φίλο νεαρό, μά άγαπητό, πού ή ανάμνησίς του συνδέεται με την πιο σπουδαία έποχή της ζωής μου. Κόπερφιλντ, άγαπητέ μου φίλε, τί κάνεις;

Δέν θα μπορούσα να πώ ειλικρινώς αν ήμουν ευχαριστημένος πού εύρισκα τόν κ. Μικάουμπερ σ' αυτό τό μέρος. Μά ήμουν πάντως ευτυχισμένος πού τόν ξαναβρίσκα, και τού έσφιξα θερμά τό χέρι, ρωτώντάς τον συγχρόνως για την κ. Μικάουμπερ.

— Ευχαριστώ, μου απάντησε με τό συνηθισμένο του ύφος. Είνε πολύ καλά και θα γίνη πολύ ευτυχισμένη αν ξαναδής.

Τού απάντησα ότι κι' έγώ θα γινόμουν πολύ ευτυχισμένος αν την ξανάβλεπα. «Ό κ. Μικάουμπερ χαμογέλασε, έχωσε το πηγούνι του μέσα στο πελώριο κολλάρο του, και ρίχνοντας ένα κυκλικό βλέμμα γύρω του, είπε με χάρι:

— Ξαναβρήκα τό φίλο μου Κόπερφιλντ, όχι πειρά στη νοναξιά, αλλά να μοιράζεται τό ψωμί και τό αλάτι στο τραπέζι μιάς σεβαστής χήρας κι' ενός νέου πού φαίνεται να είναι ό θλαστός της... ό γυιός της δηλαδή. Άξιώ την τιμή να συστηθώ σ' αυτούς.

Δέν μπορούσα ύπ' αυτές τις συνθήκες να ξεφύγω και να μην παρουσιάσω τόν κ. Μικάουμπερ στην κ. Χήπ και στην Ούρια. Ένώ εκείνοι έκαναν θαυμάσιες υποκλίσεις, ό κ. Μικάουμπερ τούς έδωσε τό χέρι και τούς είπε:

— «Όλοι οι φίλοι του φίλου μου Κόπερφιλντ είναι και δικόι μου!

— «Ω! κύριε, είμαστε πολύ ταπεινοί για να είμαστε φίλοι του κ. Κόπερφιλντ, διαμαρτυρήθηκε ή κ. Χήπ. Είχε την καλωσύνη νάρθη να πάρη τό τσάι μαζί μας και τού είμαστε πολύ ευγνώμονες γι' αυτό, όπως και σέ σάς, κύριε.

— Πολύ ευγενής κυρία! είπε ό κ. Μικάουμπερ.

Και άπευθυνόμουν σέ μένα πρόσθετος:

— Λοιπόν, φίλε μου Κόπερφιλντ, είσαι πάντα στην απόηκη των κρασιών;

Δέν είχα παρά μιά μονάχα έπιθυμία: να τραβήξω τόν κ. Μικάουμπερ έξω. Με τό κατέλλο μου στο χέρι και την κατακόκκινη απάντηση κομπιάζοντας ότι ήμουν τώρα μισή της τού δόκτορος Στρόνγκ. «Έπειτα τού έξέφρασα τη γρή μου έπιθυμία να δώ την κ. Μικάουμπερ.

— Θα της κάνης την πιο μεγάλη ευχαρίστησι! απάντησε ό κ. Μικάουμπερ και σηκώθηκε κι' αυτός. Είνε άλλωστε τόσο λίγες ή χαρές της σήμερα, γιατί εδώ και μερικά χρόνια παλεύω έναντιον μεγάλων οικονομικών δυσκολιών. Πάτε θριαμβεύω και πότε παίρνω την κάτω θόλα! Μά στο τέλος, είμαι βέβαιος, θα νικήσω!

Και άφου φώναξε: «Καληνύχτα, κύριε Χήπ! Δούλος σας, κυρία Χήπ», θγήκε έξω ακολουθούμενος από μένα.

Οί Μικάουμπερ έμεναν σ' ένα μέτριο παυδοχείο, όπου κοιτούσαν μιά μικρή κάμαρη πού μύριζε κουζίνα ταπεινά και ρούμι γιατί βρισκόταν πλάι στην κοινή σάλλα. Εκεί, έπιλωμένη σ' ένα ντιβάνι κοντά στη φωτιά, βρισκόταν ή κ. Μικάουμπερ, στην οποία, μόλις μπήκαμε μέσα, ό σύζυγός της φώναξε:

— Άγαπητή μου φίλη, έπιτρέψέ μου να σου παρουσιάσω ένα μαθητή τού δόκτορος Στρόνγκ.

— Η κ. Μικάουμπερ ξαφνιασθηκε, αλλά και χάριξε πολύ πού μ' έβλεπε. Την ίδια χαρά ένοιωσα κι' έγώ και μετά τις πρώτες διαχύσεις, κάθησα κοντά της στο ντιβάνι.

— Άγαπητή μου, είπε τότε ό κ. Μικάουμπερ, λάβε τό κόπο να κάνης τόν κ. Κόπερφιλντ ένήμερο της καταστασεως μας γιατί έγώ θα πεταχτώ να ριζώ μιά ματιά στις μικρές άγγελίες των έφημερίδων.

— Νόμιζα πώς βρισκόσαστε στο Πλύμουθ, κυρία, είπα μολις ό κ. Μικάουμπερ θγήκε έξω.

— Άγαπητέ μου, κύριε Κόπερφιλντ, μου απάντησε, έπγαμε στο Πλύμουθ. Μά ή αλήθεια είναι ότι για να μη γινεις στόν τελωνειακό κλάδο, δέν είνε απαραίτητο να έχη ταλέντο. Γι' αυτό προτίμησαν άντί του κ. Μικάουμπερ ένα άνθρωπο πού δέν είχε τά χαρίσματά του, γιατί φοβήθηκαν μήπως ό κ. Μικάουμπερ με την ύπεροχή του κάμη να φάη ή μετριότης των άλλων υπαλλήλων. Έκτός αυτού, οι συγγενείς μου στο Πλύμουθ όταν έμαθαν πώς ό κ. Μικάουμπερ συνωδεύονταν από μένα και από τά παιδιά του, δέν τον υποδέχτηκαν όπως τού άξιζε. Τού φέρθηκαν πολύ ψυχρά.

Στό σημείο αυτό, την διέκοψα και είπα — όπως άλλωστε και σκεφτόμουν — ότι έπρεπε να ντρίπωμαι για τη συμπεριφορά τους.

— Και όμως έτσι φέρθηκαν, έξακολούθησε ή κ. Μικάουμπερ. Υπ' αυτές τις συνθήκες τί έπρεπε να κάνη ένας άνθρωπος τού χαρακτήρος τού κ. Μικάουμπερ; Νά ξαναγυρίσω πάλι θυσία στο Λονδίνο. Καί ξαναγυρίσαμε... Έκει σου βουλεύτηκα τούς άλλους συγγενείς πού έχω για τό τί πρέπει να κάνη ό κ. Μικάουμπερ. Γιατί είνε αλήθεια ότι πρέπει να κάνη κάτι, κ. Κόπερφιλντ. Είνε φανερό ότι μιά οικογένεια σαν τη δική μας, με ξηρή άτομα, χωρίς να λογαριάζουμε την ύπηρετρία, δέν μπορεί να ζήση με καθαρό άέρα.

— Άσφαλώς, κυρία, απάντησα.

— Η γνώμη λοιπόν των συγγενών μου, έξακολούθησε ή κ. Μικάουμπερ, ήταν ότι ό κ. Μικάουμπερ έπρεπε να στραφή άμέσως προς τό κάρβουνο.

— Σε τί, κυρία;

— Στο κάρβουνο, στο εμπόριο τού άνθρακος. Τό εμπόριο αυτό θέλει βέβαια ικανότητες, μά προπάντων κεφάλαια. Και ό σύζυγός μου έχει πολλές ικανότητες, μά καθόλου κεφάλαια. Είνε τρεις μέρες πού βρισκόμαστε εδώ, κ. Κόπερφιλντ, και δέν θα σάς κρύψω ότι περιμένουμε χρήματα απ' τό Λονδίνο για να πληρώσουμε τά έξοδά μας στο ξενοδοχείο!

Ένοιωσα την μεγαλύτερη συμπόνοια για τόν κ. και την κ. Μικάουμπερ, έπειδή βρισκότουσαν σέ τόσο δύσκολη θέση, και την εξέφρασα στόν κ. Μικάουμπερ, ό όποιος είχε ξαναγυρίσει στο μεταξύ, προσθέτοντας ότι λυπόμουν πολύ πού δέν είχε χυράφι, καταφεύγει σ' αυτό ως προς τόν τελευταίο του φίλο.

— Κόπερφιλντ, μου είπε σφίγγοντάς μου τό χέρι, είσαι αληθινός φίλος. Μά όταν φθάνη στα έσχατα ένας άνθρωπος πού έχει χυράφι, καταφεύγει σ' αυτό ως προς τόν τελευταίο του φίλο.

— Ακούγοντας τόν μακάβριο αυτό ύπαινιγμό, ή κ. Μικάουμπερ, ρίχτηκε στην άγκαλιά τού συζύγου της και τόν έκέτευσε να καθησυχάση. «Ό κ. Μικάουμπερ έκλαψε, μά συηλθε άρκετά γρήγορα για να χτυπήση τό κουδοϋνι και να παραγγείλη στο γκαρσόνι μιά νεφραμιά ψητό κι' ένα πιάτο γαρίδες για τό πρόγευμα της έπομένης.

Όταν τούς άποχαιρέτησα, έπέμειναν να πάω να μου κάνουν τό τραπέζι πρό της άναχωρήσεώς τους, πράγμα πού δέν μπόρεσα να τούς τό άρνθώ. Τούς ύποσχέθηκα λοιπόν ότι θα πήγαινα την μεθεπομένην.

Την άλλη μέρα, καθώς καθόμουν στο παράθυρο της κάμαρής μου, ξαφνιασθηκε — και δυσχεστήθηκε πρέπει να πώ — βλέποντας κάτω στο δρόμο τόν κ. Μικάουμπερ να περνάη μπράτσο με μπράτσο με τόν Ούρια Χήπ. «Ό Ούρια είχε ύφος ταπεινό για την τιμή πού τού γινόταν κι' ό κ. Μικάουμπερ φαινόταν γοητευμένος γιατί είχε κοντά του κάποιον να πλανοράνη.

Μά ξαφνιασθηκε ακόμα περισσότερο, όταν την άλλη μέρα πηγαίνοντας στο ξενοδοχείο έμαθα από τόν κ. Μικάουμπερ τόν ίδιο ότι ό Ούρια τόν είχε πάρει να προγευματίσουν στο σπίτι της μητέρας του.

— Άκουσε με, αγαπητέ μου Κόπερφιλντ, έπρόσθεσε ό κ. Μικάουμπερ, ό φίλος σας Χήπ είν' ένα παλληκάρι πού άξίζει όσο κι' ό πιο καλός δικηγόρος. Άν τόν γνώριζα νεότερα, θα είχε ξεμπερδέψει με τούς περισσότερους δανειστάς μου.

Δέν μπόρεσα να καταλάβω πώς θα γινόταν αυτό, άφου οι πιστωτάι δέν είχαν λάθει ούτε πεντάρα. Μά δέν έκανα καμιά παρατήρησι, ούτε ρώτησα αν ό κ. Μικάουμπερ είχε κάνει πολλές έκμισθησεις στόν Ούρια ή αν είχαν μιλήσει πολύ για μένα. Φοβήθηκα μήπως τόν ψυχράνω. Μά μου έμεινε μιά άόριστη άνησυχία πού δέν κατώρθωσα να τη γαληνεύω.

Κατά τη διάρκεια τού γεύματος, πού ύπηρεε σχεδόν ή γεμονικό, ό κ. Μικάουμπερ ήταν έξαιρετικά εύθυμος. Ποτέ μου δέν τόν είχα διη με τόσο κέφι.

Γι' αυτό ξαφνιασθηκε πολύ όταν την άλλη μέρα τό πρωί έλαβα την άκόλουθη έπιστολή του:

«Άγαπητέ και νεαρό μου φίλε,
«Ό κύβος έρρόφη! Όλα τελείωσαν! Κρύβοντας τις άγωνίες μου κάτω από μιά άτατηλή μάσκα εδνημίας, δέν σου είπα πώς είχα χάσει κάθε έλπίδα να δώ να φθάνουν τά χρήματά πού περιμένα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, υπέγραψα στόν ξενοδόχο ένα γραμμάτιο πληρωτέον έντός δεκατεσσάρων ήμερών. Μά θα μου είνε αδύνατον να τό έξοφλήσω στη λήξη του. «Ό κεραινός είνε άμεσος και τό δέντρο θα πέση.

Είθε ή ζωή τού δυστυχισμένου πού σου γράφει να γίνη για σένα ένα μάθημα, άγαπητέ μου Κόπερφιλντ. Αυτή ή σκέψις θα είνε ή τελευταία άχτίνα πού θα φωτίση τη ζωή του.

Δέξου τούς τελευταίους χαιρετισμούς τού καλόντου φίλου σου,
ΟΥΤΑΚΙΝΣ ΜΙΚΑΟΥΜΠΕΡ»

Αυτή ή σπαρακτική έπιστολή μ'

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

«Έπειδή πολλοί άναγνώσται μας μάς παρεπένθησαν διότι ήσαν άναγκασμένοι να καταστρέφουν τά τεύχη τού περιοδικού άποκόπτοντες έβδομαδιαίως τό δελτίον των βιβλίων, τά όποία διανέμει τό «Μπουκέτο», κατηγορήσαμε τό δελτίον αυτό.

Τάς εκδόσεις μας θα προμηθεύεθε πλέον έλεύθερα, χωρίς δελτία, διά της κατάβολής μόνον τού αντίτιμου των.

Διά τά έργα τά όποία θα εκδίδωμεν μηνιαίως θα είδοποιούμεν τούς άναγνώσταις μας διά τού περιοδικού.

XVIII

Τά μαθητικά μου γρόνια! Αυτό τό άσυναίσθητο πέρασμα από την παιδική ηλικία στη νεότητι! Άς δοΐμε αν θα μπόρεσω κυττάζοντας αυτό τό δρόμο πού είνε γεμάτος πειά από κίτρινα φύλλα, να ξαναβρώ τά ίχνη της ζωής πού τόν γέμισε άλλοτε! Νά έγώ στο σχολείο. Δέν είμαι ό τελευταίος, κάθε άλλο μάλιστα. Μά τό να φτάσω στην πρώτη σειρά μου φαίνεται σαν μιά λιγυγιάδης ανάσθαισις, ανώτερη των δυναμένων μου... Μά ποιά είνε αυτή ή όπτασία πού παρουσιάζεται τώρα μπροστά μου καθώς γράφω; Είνε ή μίς Σέφερ, ή πρώτη μου άγάπη!

Η μίς Σέφερ πήγαινε στο σχολείο των δεσποινίδων Νέττινγκκαλ. Ήταν μιά μικρούλα με στοργυλά μάγουλα και χρυσά μαλλιά. «Ω! την λάτρευα τη μίς Σέφερ!

Η μαθήτριάς των δεσποινίδων Νέττινγκκαλ ήγαιναν κάθε Κυριακή στη Μητρόπολι, όπως κι' έμεις, για τη λειτουργία. Εκεί πάθαινα άφηρημάδες, δέν έβλεπα παρά την μίς Σέφερ, δέν άκούγα παρά τ' όνομά της ενώ έμαλλαν τά τροπάρια και τ' όνομά της ψιθύριζα ενώ όταν προσευχόντουσαν για τά μέλη της θασλικής οικογενείας. Μέσα στην κάμαρή μου φώναζα συχνά δυνατά: «Ω! μίς Σέφερ!» μέσα σε μιά έρωτική παραφορά.

Άγνοούσα στην άρχή αν τό αίσθημά μου είχε άνταπόκρισι. Μά μιά μέρα συναντηθήκαμε στο μάθημα τού χορού. Είχα την ήμέρα εκείνη τη μίς Σέφερ για ντάμα μου. Άγγιζα τό γάντι της μίς Σέφερ κι' ένοιωθα ένα ρίγος να περνά από τό δεξί μου χέρι και ν' άνεθαίνη ως τις ρίζες των μαλλιών μου. Δέν είπα ούτε μιά τρυφερή λέξη στην μίς Σέφερ, μά καταλαβαινόμαστε, αυτή κι' έγώ...

Πώς αυτό τό μεγάλο πάθος χάθηκε; Δέν ξέρω... Άσυναίσθητα μιά ψυχρότης γλύστηρε ανάμεσα από τη μίς Σέφερ κι' έμένα. Όπως μου είπαν οι άλλοι, την παραχάιδεα και γι' αυτό άρχισε να προτιμά από μένα τόν μίστερ Τζόνς. Τόν Τζόνς! Μιά μηδαμινότητα... Η άβυσσος άνοιξε μεταξύ μας... Μιά μέρα συνάντησα τις μαθήτριάς των δεσποινίδων Νέττινγκκαλ στόν περίπατο. Η μίς Σέφερ, βλέποντάς με, έκανε μιά κοροϊευτική γκριμάτσα κι' άρχισε να μιλάει ειρωνικά για μένα με τη διπλή της. «Όλα τελείωσαν πειά από τότε. Τό μεγάλο πάθος πού έσβυσε μονομιάς. Ούτε θυμόμουν πειά στην εκκλησία τη μίς Σέφερ και τά μέλη της θασλικής οικογενείας έπαψαν πειά να έχουν οποιαδήποτε σχέση μαζί της.

Από τότε άρχισα να σημειώνω καταπιηκτική πρόοδο στο λύκειο και καμιά κοπέλλα δέν τάραιε την ήλιχία μου. Δέν έδειχνα καμιά ευγένεια προς τις μαθήτριάς των δεσποινίδων Νέττινγκκαλ, περιφρονούσα τό μάθημα τού χορού και παραμελούσα να δώσω τά κορδόνια των παπουτσιών μου.

«Εγινα πολύ δυνατός στους λατινικούς στίχους και ό κ. Στρόνγκ μ' άνέφερε μιά μέρα ως μαθητή με λαμπρό μέλλον. «Ό κ. Ντικ κόντευε να τρέλλαθη απ' τη χαρά τού κ' ή θεία μου μου έστειλε ως δώρο μιά γκινέα...

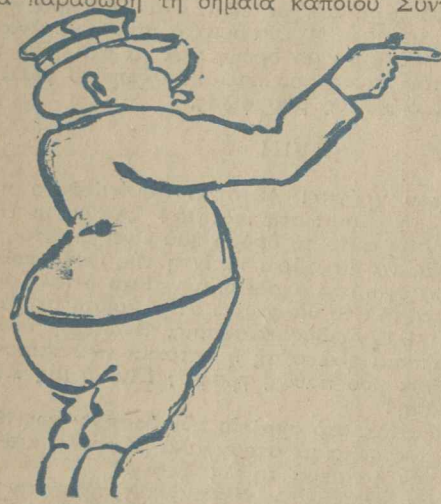
Κι' ό καιρός περνάει, περνάει!... Μά μάι έγώ ό πρώτος μαθητής τού λύκειου Στρόνγκ. Κυτάζω με συγκάτασαι τούς νεότερους συμμαθητές μου. Είνε δυνατόν να όπηρεά ποτέ ένα παιδάκι σαν αυτός;... Καί ή μικρούλα κοπέλλα πού γνώρισα κατά την πρώτη μου έπισκεψή στο σπίτι τού κ. Γουίκφιλντ, πού είνε;...

(Άκολουθεί)

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ

Ήταν η εποχή που πήγε ο μακαρίτης Βασίλειος Γεώργιος να παραδώσει τη σημαία κάποιου Συντάγματος στην Τρίπολη.

Ή προσφωνήσεις των διαφόρων συνταγματάρχων.

έντελώς με την επίσημο αποστολή του.

Για τουτό μόλις έπληγα — θυμάμαι — στην Τρίπολη, έκυταξα να θρω το μέσον να πλησιάσω πιο πολύ τον Βασιληά. Δύο καλοί και πολύτιμοι Τριπολιταίωτες φίλοι, ο κ. Ίωάννης Διονυσίου, του «Μωρέως», και ο μακαρίτης ο Λεωτέρης ο Ριτζιάς, μ' έβοήθησαν προς τουτό. Με πήρανε και με σύστησαν στον ιδιοκτήτη του σπιτιού, στο όποιον θα έφιλοξευνείτο ο Βασίλειος.

Ήταν, αν δεν κάνω λάθος στο όνομα, ο κ. Μαλιάκας — Μαλλούχος δεν πιστεύω. Δεν ξέρω αν σήμερα είναι «κύριος» ή «μακαρίτης». Τότε ήταν πολύ γέρος και μου φάνηκε μάλιστα και πάρα πολύ φιλάσθετος. Για τουτό και η ανωτέρω... επιφύλαξίς μου, αν και ζώσα διάψευστις όλων αυτών είναι ο κ. Ζαίμης.

Ο κ. Μαλιάκας, προθυμότατος, μ' έπληξε να μ' έδειξη το σπίτι του, που θα γινότανε για λίγες ημέρες ανάκτορο, σπίντι νεόκτιστο, μεγάλο, πλούσιο και πολύ μοντερνισμένο, ανάλογως με την εποχή εκείνη στην Τρίπολη.

Ενθυμούμαι μάλιστα ότι ο εύτυχης ιδιοκτήτης, το πρώτο δωμάτιο που μ' έδειξε, ήταν τό... αποχωρητήριο, γιατί «έτσι κάνουνε στην...

Ήταν η εποχή που πήγε ο μακαρίτης Βασίλειος Γεώργιος να παραδώσει τη σημαία κάποιου Συντάγματος στην Τρίπολη.

— Φυσικά ωτερον θά ήτανε, του είπα, ν' αρχίζαμε από την...τραπεζαριάν και να καταλήγαμε στ' αποχωρητήριο.

Αφού γνωρίστηκα με τον ιδιοκτήτη, συνεφωνήθη κατόπιν να προσληφθώ στην... ιδιαιτέρην υπηρεσίαν του σπιτιού, για να σερβίρω κατά την ώρα του δείπνου και του γεύματος τον Βασιληά, να τον περιποιηθώ δέ και ως θαλαμηπόλος βοηθός μέσα στον κοιτώνα του.

Σκοπός μου ήτανε ν' άκούσω τα λόγια και να περιγράψω τον τρόπο της ζωής και τις συνήθειες ενός Βασιλέως.

Ένας Βασίλειος τότε ήταν κάτι τί πολύ περι-

εργο και δυσκολοθεώρητο απ' τον πολύ κόσμο.

— Και ξέρεις από αυτά, εσύ; Με ρώτησε ο Μαλιάκας.

Ξέρεις, να σερβίρης;

— Έγώ;

Δεν ξέρω;...

Θά ιδής εύ-

ρωπαϊκό ο

σερβίρι-

σμα που θά

υποχρέω-

σης και τον

Βασιληά

και θά σου

δώσω και

παράσημο.

— Άμ' τό-

τε θά με δι-

ευκολύνης!

Αφού όλα

έτοιμάστη-

καν, πάντο-

τε διά των

καλών φί-

λων Ι. Διο-

νυσίου και

του Λεωτέρη

του Ριτζιά-

μου φάνε-

ται πως βοήθησε και ο Σεχιώτης — θύκη να ιδώ τα θέατα της Τριπολιτάδας.

Τά αξιοθέατα ήταν τ'ρώτον το «κοιμείο», που θριαμβού- τότε — και ίσως και τώρα — κάτω απ' τον κεντρικό και του Αγίου Βασιλείου. (Νομίζω ότι έτσι λέγεται ο καθέ-

κός ναός).

Δεύτερον οι άμαξάδες, οι όποιοι τότε στην Τρίπολη φορού-

σαν όλοι άνεξαιρέτως φριστανέλλες και οι γιατροί της π-

λεως, που ήταν καπελλωμένοι υποχρεωτικώς προς ένδειξ-

της έπιστήμης τα, με ψηλά καπέλλα, ένα είδος κμραμ-

Τρίτον ο εισαγγελέως του τόπου, ό όποιος είχε την έ-

ξιωσιν να σηκώνεται όλος ο κόσμος, μόλις έμπαινε στο κα-

φενείο.

Τέταρτον, ένα ανάκτορον του βασιλέως Γεωργίου, το ό-

ποιον είχαν αρχίσει να οικοδομή η Τρίπολις για να το γο-

ρίση στον Γεώργιο για θερινή διαμονή και το όποιον είχε

υψωθεί ως ένα μέτρον και κατόπιν εγκαταλήφθηκε για να

χρησιμεύσει πλέον ως σκουπιδιario όλων

γειτονιών και των περιχώρων.

Και πέμπτον — για ν' αναφέ-

ρω μοναχά τα κυριώτερα — δ-

ταν έπεσσεφθήκαμε και μερικά

σπίτια φιλικά, μ' έσεράσανε

κρασί με... καπάκι τζετζερέ-

δων!...

Την άλλην ημέρα έτοιμάστη-

κα να εισέλθω Ινκόγνιτο στην

υπηρεσία της Α. Μ. του Βασι-

λέως, όταν έρχεται ο μακαρί-

της ο Ριτζιάς — πέθανε αλί-

θειας; — και μου λέγει παραγ-

μένος:

— Ξέρεις, ο κύριος Μαλιά-

κας δεν δέχεται τίς υπηρεσίες

σου.

— Γιατί;

— Φοβάται!

— Τί φοβάται;

— Φοβάται μη δολοφονήσης

τον Βασιληά!...

— Και γιατί να τον δολοφο-

νήσω;

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Κι' όλοι οι άμαξάδες ήταν φοουτα- νελλάδες.

Όλοι οι γιατροί φορού- σανε μισραμπί!

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Ξέρω κι' εγώ; «Μπορεί αυτός, μου είπε, να είναι και κανέναν... Βούλγαρος, σταλμένος επί τούτω».

— Βούλγαρος, εγώ;

— Φαίνεται... εσύ!

Χαλάσαμε τον κόσμο, είπαμε ότι θα χαθή και το παράσημο κ.τ.λ., μα στάθηκε αδύνατον να πεισθώ ο κύριος Μαλιάκας ότι δεν ήμουν «κανέναν Βούλγαρος»!

Έτσι ο μακαρίτης ο Γεώργιος δεν έτυχε Ιδιαίτερου «εδωπαϊκού» σερβιρίσματος στην Τρίπολη, εγώ δεν επέτυχά τα «ειδικά» όπου έζητούσα και ο κ. Μαλιάκας... δεν έπληρε το παράσημο.

Από τότε όμως ο Ριτζιάς εξακολουθούσε να με προσαγορεύει όπου με συναντούσε «Βούλγαρος».

Την προσωυμία εκείνη τη θυμήθηκα στα 1923, όταν διαπρετούσα ως υπάλληλος σε μία εύτυχη για την άφθονία των προσφύγων που ήρθανε εκεί, πόλιν της Μακεδονίας.

Οι κανονικώς σταλέντες πρόσφυγες ήταν δυσανάλογα προς την έκταση της περιφέρειας, την δύναμιν του τόπου για να τους εκθρέψη και την ευχέρειαν της εξασκήσεως ενός επαγγέλματος διά να ζήσουν.

Σαν να μην έφτανε δέ αυτό, ήλθαν και άλλοι πρόσφυγες, χωρίς άδειαν και χωρίς χαρτιά, που να πιστοποιούν την προσφυγικήν ιδιότητά των, και ζητούσαν να τους δοθή άλλο- κληρος ή πόλις, τα κτήματα και τα σπι- τια και ο μισός ο προϋπολογισμός εις έπιδόματα και περιθαλψεις.

Επειδή δέ ούτε δυνατόν ήταν αυτό, ούτε νόμιμον — υπήρχον μάλιστα αυστη- ραί διαταγαί προς τουτό — τους διέτα- ξα να φύγουν, γιατί άλλως θά εξεδιώ- κοντο διά της άστυνομίας. Έτηλεγράφη- σαν κάθε ένας χωριστά και όλοι μαζί κατόπιν στον τότε ύπουργό της Γεωργί- ας κ. Μπακάλμασχη:

«Νομίζω Σ. Σ., Βούλγαρος ών, θουλ- γαστί όμωών εις την οίαν του και θουλ- γαστιών έχων την μητρικήν του γλώσσαν, κα- ταδιώκει ήμās τους άτιχείς και γησιούς Έλληνας, καταδικάζων εις τον διά της πεί- νης και του ψυχους θάνατον, συνεχίζων ούτω το έθνοφθόρον και κακουργον έχρον το Κε- μάλ».

Ερωτώμεν ήμετέραν Έξοχήν, έπατρέ- πετα να... ύπόσχη άκόμη ο δήμιος αυτός των άτυχών θυμάτων, τα όποια κ.τ.λ. κ.τ.λ.;

Το ύπουργείον της Γεωργίας μ' εκά- λεσεν «έμπιστευτικώς» εις άπολογία — μη προσέξαντος, είμαι βέβαιος, του κ. Μπακάλμασχη, όπως και ό ίδιος μου έ- ξήγησε κατόπιν, το έγγραφον το όποιον ύπέγραψε — περί της... καταγωγής μου. Απάντησα λοιπόν κι' εγώ άμέσως τη- λεγραφικάς κρυπτογραφικάς:

«Αποταθήτε κύριον Μαλιάκαν, Τρίπολιν, ως μόνον δυνάμενον να σάς πληροφορήσῃ...»

Το ύπουργείον μου ξανατηλεγράφησε:

«Απάντησέ σας εις το ύπ' αριθ. κ.τ.λ. δυσεξήγητος. Παρακα- λούμεν διευκρινίσαιτε».

Απάντησα τότε άνοιχτά:

«Απαταθήτε, είπα, κύριον Μαλιάκαν, Τρίπολιν-Πελοποννήσου, μόνον δυνάμενον να σάς πληροφορήσῃ...»

Δεν ξέρω αν έρωτήθηκε ο κ. Μαλιάκας και αν διελεύ- κανε το ζήτημα. Το μόνον όμως το όποιον ξέρω είναι ότι εγώ μὲν έφυγα από την Μακεδονικήν εκείνην πόλιν, έμει- ναν δέ, και ίσως να είν' εκεί ακόμα, οι πρόσφυγες που εί- χανε έλθει παρανόμως κι' αθύαιρέτως!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Θά παρεδίδε μία σημαία σε κάποιο σύνταγμα εκεί.

Το δικαστήριο έδίκασε κάποιον κατη- γορούμενον επί κλοπή.

Ο δικαστής: Έχετε κλέψει;

Ο κατηγορούμενος: Όχι ε-

γώ, κύριε δικαστά. Τό χέρι μου!

Ο δικαστής: Λαμπρά! Τότε κα-

ταδικάζω τό χέρι σου έξη μήνες φυ-

λακή.

Ο κατηγορούμενος: Δικαία

άπόφασις.

Και με μία κίνησι άφησε μπροστά στο

δικαστή ένα ξύλινο χέρι. Ήταν κούλος.

Μία κυρία που έκανε τη νέα Έλεγε:

— Κάθε χρόνο στα γενέθλιά μου ο

άνδρας μου μου χαρίζει από ένα μεγα-

λο μαργαριτάρι.

— Τότε θά έχετε κάμει ένα πολύ μα-

κρύ κολλιέ, είπε ο άπρόσεχτος.

Μία άσχημη κυρία που έδοκίμαζε ένα

κρινούργιο καπέλλο είπε στον άνδρα

της:

— Αυτό το καπέλλο είναι πολύ μεγάλο.

Μου κρύβει το μισό πρόσωπο.

— Τόσο το καλύτερο!... άπάντησε ά-

σχημένως ο άνδρας.

Μία γυναίκα έλεγε στον άνδρα της

που συνήθιζε να διαβάη πάρα πολύ και

ήταν έρην άποροφασμένος από το διά-

βάσμα δεν της μιλούσε ολόκληρες ώ-

ρας.

— Ήθελα να ήμουν βιβλίο για να μ'

έχης διαρκώς στα χέρια σου.

— Κι' εγώ το ήθελα, είπ' εκείνος. Θά προτιμούσα όμως

να ήσουν ήμερολόγιο, για να μπορώ να σε αλλάζω κάθε

χρόνο.

Ένας συγγραφέας θεατρικών έπιθεωρήσεων συναντά

στην είσοδο ενός θεάτρου μία ήθοποιό πάρα πολύ άδύνατη

και με πολύ μεγάλο νεκρότε που υπεκάλυπτε τοθερά την

ισχνότητά της.

Ο συγγραφέας έβγαλε άμέσως το πορτοφόλι του, έπληξε

μία κάρτα και την έβγαλε στο κορμάκι της ήθοποιού.

— Τί σημαίνει αυτό το άστέιο; είπε εκείνη με έκπληξι και

πειραγμένη.

— Μη δίνετε σημασία, είπ' εκείνος, όταν πηγαίνα στο σπίν-

τι κάποιου και δεν βρίσκω μέσα κανένα, αφήνω πάντοτε

την κάρτα μου.

Η ήθοποιός έσπρώξε τό χέρι της και του τράβηξε ένα

γερό χαστούκι.

— Αυτό είναι, άγαπητέ μου, του είπε, για να θυμάσθε ότι

όταν κάνουν μία έπισκεψή σε κάποιον χτυπούν πάντοτε την

πόρτα πριν έμπούν!

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΟΥ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ

ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΥ

Τό πλέον συναρπαστικόν, τό πλέον ένδιαφέρον ανάγνωσμα γιά όλους εκείνους πού ξεκινούν γιά νά κατακτήσουν τή ζωή καί ν' άγωνιστούν σκληρά μέ τή Μοίρα τους, γιά όλους τούς φιλάθλους, γιά όλους τούς Έλληνες,

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΥ

είνε ένα άληθινό μυθιστόρημα, ένα μυθιστόρημα τής σημερινής ζωής διδακτικό, γεμάτο άπρόοπτα, γεμάτο δραματικότητα.

Είνε τό μυθιστόρημα του νεαρού Έλληνος πού ξεκινάει μέ μόνον έφόδιο τήν εύχή τής μάνας του γιά τήν μακρινή ξενητεία, μέ τήν άπόφασι νάάγωνισθ, νά βιοπαίσι, νά έπικρατήση, νά έπιτύχη, νά θριαμβεύση.

“Έλληνες πού ζητε στόν τόπο σας...

“Έλληνες πού σās κρατάει μακριά άπ' τή γλυκειά πατρίδα ή πικρή ξενητεία...

“Έλληνες τής Άμερικής...

Μικροί πού τώρα ξεκινάτε μέ χτυποκάρδι γιά τόν τραχύ άγώνα τής ζωής καί μεγάλοι πού έφτάσατε στό τέρμα, ύστερα άπό σκληρούς μόχδους, διαβάστε τήν

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΥ

δά βρήτε μέσα τόν έαυτό σας, δά νοιώσετε έξαιρετικές συγκινήσεις, δά διδαχθίτε.

Γιά ν' άντιληφθίτε τήν άξία τής αὐτοβιογραφίας του Λόντου, του παγκοσμίου φήμης πρωταθλητού σήμερα, παραθέτομεν έδω τούς τίτλους μερικων έκ των κεφαλαίων τής:

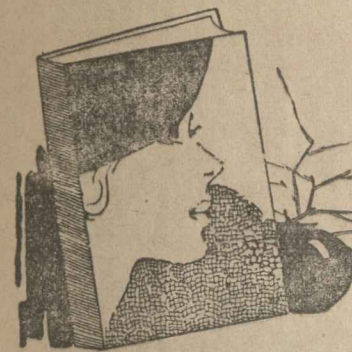
«Χρήστος Θεοφίλου, (Τζίμ Λόντος), τό δέκατον τρίτον παιδί μιάς πολυμελούς οικογενείας.— Τά όνειρα των γονέων του : ‘Η μητέρα του τόν ήθελε παπᾶ κι' ό πατέρας του άξιωματικό.— Ό Λόντος όλομόναχος στήν Άμερική. σέ ήλικία 13 έτών.— Τό πρώτο του έπάγγελμα : νεροκουβαλητής!..— Η πρώτη του πάλη.— Άκροβάτης σέ ίπποδρόμο, λατόμος, γεωργός, μηχανικός.— Η πρώτη του νίκη.— Ό θυμός του πατέρα του :—“Γυγίνης έπαγγελματίας παλαιστής δά σέ άποκληρώσω !» — Η φίλαδλος δεσποινίς καί ό Τζίμ. “Ενας ήχηρότατος μπάτσος. Ό Λόντος κινδυνεύει νά λυντσαριστή κλπ. κλπ.

‘Από τά όλίγα αυτά καταλαβαίνετε τί δά είναι ή

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΥ

άνώτερη, συναρπαστικώτερη, δραματικώτερη άπό τά πλέον άχαλίνωτα φανταστικά μυθιστορήματα.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ

Η ΕΜΟΦΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΙΤΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΑ ΑΔΩΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ
ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ.
Κ.Τ.Λ.

‘Η μόδα άρχίζει νά δείχνη μιά έλαφρά τάσι άλλαγής. ‘Ενώ στήν άρχή τής άνοιξέως ή μέση ήταν κατεθασμένη κάτω άπό τήν φυσική τής θέσι, τώρα άπεναντίας προσπαθεί ν' άνεδή ψηλότερα. Καί τήν προσπάθεια αύτή τήν θλέπουμε στίς πλατειές ζώνες των καλοκαιρινών φορεμάτων, στά κορσάζ πού σταυρώνουν ψηλά, στά ντραπέ πού σταματούν άκριβώς κάτω άπό τό στήθος.

Παράλληλα μέ τήν τάσι αύτή, θλέπουμε καί μιά άλλη: τήν τάσι νά φανούν οι ώμοι όσο τό δυνατόν πλατύτεροι. ‘Ετσι τά μανίκια γίνονται όλο καί πίο φουσκωτά, τό μπουφάν τους περιορίζεται ιδίως στούς ώμους καί κοντά στόν άγκώνα σβύνει έντελώς, χωρίς σούρες, αλλά μέ διάφορες κρυφές πένσες.

‘Η φούστες σέ μερικά φορέματα άρχίζουν νά μὴν είναι πεία όλόισιες, αλλά νά πλατύνουν πρὸς τά κάτω καί ή τάσις αύτή ίσως νά μās δείχνη τί θά μās παρουσιάση ή φθινοπωρινή μόδα, ή όποία, όπως ψιθυρίζεται, θά φέρη μεγάλες άλλαγές.

Γιά τήν ώρα καί στό Παρίσι καί σ' όλες τίς χώρες τής Εύρώπης πού χαίρονται τό καλοκαίρι τους, τά φορέματα πού θριαμβεύουν είναι τά λινά ταγιέρ γιά τό πρωί καί τά άσαυνοφάνα όργκαντί γιά τ' άπόγευμα. Καί ή γαρνιτούρα πού συναντάται πρωί-άπόγευμα καί βράδυ επάνω σέ όλα τά φορέματα, είναι τά λουλούδια, άλλα άπό πικέ ή άπό λιλά ή πλεκτά άπό κοτόν-περλέ, άλλα άπό όργκαντί ή μούλ, άλλα άπό θελούδο. Καί τοποθετούνται παντού τά ώραιά αυτά λουλούδια: Στό άνοιγμα του ντεκολτέ γιά νά συγκρατήσουν τό ντραπέ, στό κούμπωμα ενός ζιλέ, στή ζώνη ενός φορέματος, στό κλείσιμο του γιακά, στά ρεβέρ του ταγιέρ, άκόμη καί στά μανίκια. ‘Ως καί ζωγραφιστά άκόμη λουλούδια συναντά κανείς σέ πολλά φορέματα.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΛΟΥΟΜΕΝΕΣ

Τά μοντέρνα μαγιώ

Δέν είναι μόνον τά φορέματα πού ακολουθούν τήν μόδα, είναι καί τά μπανιερά άκόμη. ‘Από τό ταίτινο ή σατέν μπανιερό, τό πρό δεκαετίας, μέ τά λευκά σειρήνια, έφθάσαμε

σιγά-σιγά στό μπανιερό άπό βαμβάκερό τρικό, κατόπιν στό μαγιώ άπό μαλλίνο τρικό καί τώρα τά μαγιώ του μπάνιου γίνονται άπό λαστιχένια κλωστή πού σφίγγει καλά τό σώμα καί όμοιάζουν σχεδόν καί δλα μέ σουτιέν καί κορσέ λαστιχένιον.

Εύτυχώς τά μπανιερά αυτά, τά όποία σέ πολύ λίγες γυναίκες ταιριάζουν, είναι τόσο άκριβά ώστε κατανοούν σχεδόν άπρόσιτα καί έλάχιστες είναι εκείνες πού τά έγκαινιάσαν. ‘Αλλά ή μόδα παρουσιάζει τόσες ποικιλίες, ώστε άρκει νά έχη κανείς λίγο γούστο καί έφευρετικότητα γιά νά φανή κομψότερη άπό εκείνες πού σκορπίζουν αλόγτητα τά λεπτά τους στόν άέρα. ‘Εκτός λοιπόν άπό τά λαστιχένια μπανιερά υπάρχουν καί τά πλεκτά μαγιώ μέ τό χέρι. ‘Ολα τά ξένα περιοδικά έχουν μοντέλλα άπό τέτοια μπανιερά καί λίγο νά ξέρη κανείς πλέξιμο, μπορεί νά πλέξη μόνος του ένα ώραιότατο μπανιερό μέ έλάχιστα έξοδα. Τό μόνο μειονέκτημα των μαγιώ αυτών είναι ότι ξεχειλώνουν εύκολα καί τότε κατανοούν τελείως άχρηστα. Γι' αύτό προκειμένου νά πλέξετε μόνη σας ένα μαγιώ, πρέπει ν' αγοράσετε πρώτης ποιότητος μαλλί, ούτε πολύ λεπτό, ούτε πολύ χοντρό, νά τό πλέξετε μέ λεπτές μάλλον βελόνες καί νά μή τό πλέξετε μέ σκέτη θελονιά, αλλά όλο λαστιχο ή σ' όποιαδήποτε άλλη θελονιά, πού μάλλον νά σφίγγη όταν δρέχεται παρά νά ξεχειλώνη.

‘Οσο γιά τά χρώματα των μαγιώ, φέτος συνήθίζονται πολύ τά ζωηρά, κόκκινα, πράσινα, πορτοκαλί. Διαλέγετε συνεπώς ένα χρώμα πού νά πηγαίνη μέ τό πρόσωπό σας. ‘Αν είσθε πολύ μελαχροινή, ψηλή καί λεπτή, τό κατάλευκο μαγιώ κάνει πολύ κομψή εμφάνισι. ‘Αν είσθε ξανθή ή καστανή διαλέγετε ένα μαγιώ πράσινο ή ρούτυ. ‘Εχετε όμως υπ' όψιν σας ότι τό μαύρο μαγιώ κάνει πάντοτε τό ώραιότερό σώμα, είναι σοβαρό καί δέν ξεπέφτει ποτέ άπό τή μόδα.

‘Η δούς ΛΙΑΝΑ

ΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΝ

Δύο φορέματα έμπριμέ σέ πολύ πρωτότυπα σχέδια. Τό πρώτο άπό πράσινο χρέπ-μαροαίν έμπριμέ λευκό άνοιξι σ' ένα ζιλέ άπό λευκό μαροαίν πλισέ, πού σχηματίζει μπαδάκι. Μανίκια τροιά-κόμ κομψωτά μέ λευκά κομψιτά, τά όποία συναντώνται στό γιακά καί στή ζώνη. Τό άλλο άπό λευκό χρέπ-μαροαίν μέ πολύχρωμα σχέδια. Τό μπροστινό φύλλο τής φούστες άνεβαίνει στό κορσάζ καί σχηματίζει μύτη-μανίκια κιμονό, κομμένα άν' φούρμ στούς ώμους. Γιακάς σουρωτός μέ δίχρυση γραβάτα. ‘Ομοια ζώνη.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ γοητευτικὴ τρισχαριτωμένη Ζανέτ Μακκντόναλντ, ὅπως τὴν ἐθαυμάσαμε σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς «Εὐθυμῆς Χήρας».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ ὀραία Γαλλίς βεντέττα τοῦ κινηματογράφου Μαίρη Γκλόρε, ὅπως ἐμφανίστηκε σὲ ἓνα νεὸ φιλμ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό την Ζών των Αλδιδών

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την περασμένη εβδομάδα μικρό γεύμα και έσπερις στο ωραίο μέγαρο του κ. και της κ. Α. Αργυροπούλου. Είς τον δροσερόν και σεληνόλουστον εξώστην και είς τον κήπον διεκρίναμεν τον πρεσβευτήν της Χιλής και την κ. Γκαρθία Σύλβα με κομψήν τουαλέτταν καρρώ καφέ και λευκήν, τον επιτετραμμένον της Ολλανδίας και την κ. Σίλλεμ με ωραίον φόρεμα από μπλε δαντέλλαν, τον κ. και την κ. Β. Μόστρα, την παρεπιδημούσαν Καν Γκράντ και την Καν Αρνό με μαύρα, την Καν Παπαχατζή με έμπριμέ, τους κ. κ. Αμπατιέλον, Μελάν, Αργυρόπουλον, Μάτσαν και άλλους.

— Η οικοδέσποινα, ως πάντοτε, χαριτωμένη, έφερε τουαλέτταν λευκήν.

Μεγάλη κοσμοσυρροή την περασμένη Τετάρτη το βράδυ στο θέατρο Μαρίκας, όπου έδιδετο η «πρεμιέρα» του κ. Σπύρου Μελά «Ο Ρουμπής, ή Κουμπή και τὰ Κουμπιά».

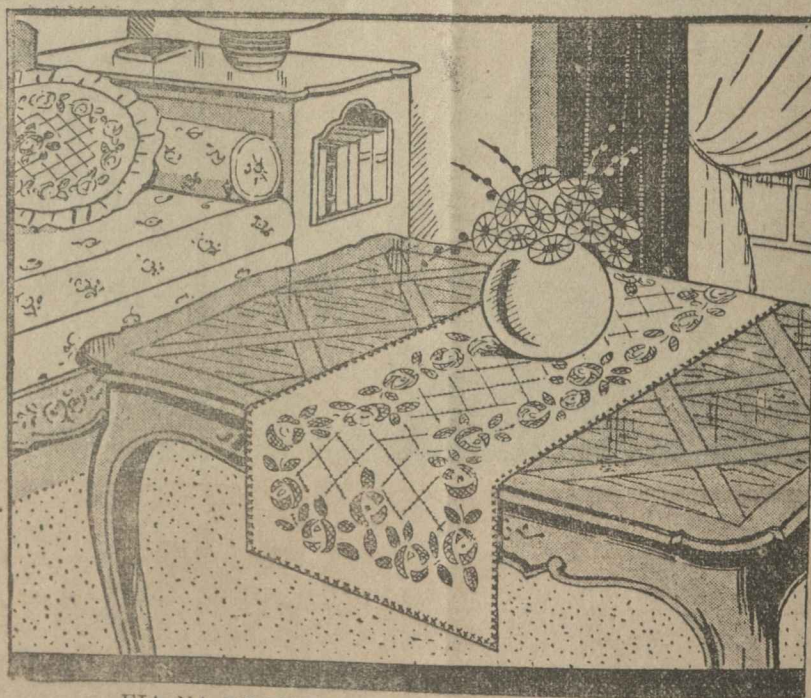
Μεταξύ άλλων είδομεν τον κ. και την κ. Βλάχκαλη, τον κ. και την κ. Σ. Μάτσα, την Καν Συναδιών, τον κ. και την κ. Ν. Βλάχκαλη, την δίδα Νομικού κ.ά.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Είς την μεγάλην αίθουσαν των διαλέξεων του «Παρνασσού» έγινετο την παρελθούσαν εβδομάδα η τελετή της απονομής των βραβείων είς τους άριστεύσαντας μαθητάς των Σχολών των άπόρων παιδών του «Παρνασσού». Χρηματικά βραβεία έλαβον οι Ν. Ξενικός, Β. Στάμου, Ι. Θεογάρης, Α. Μπαρτζώκος και Ν. Ρήγας. Έπαινον οι Δ. Παναγόπουλος, Κ. Βανταράκης, Ραγκούσης και Νικηταράς. Προς περαιτέρω μόρφωσιν έβραβεύθησαν οι Θ. Κωνσταντινόπουλος, Θ. Καστέλης, Ι. Τερεζάκης.

Εν αρχή της τελετής ο γραμματεύς της Κοσμητείας των Σχολών κ. Α. Αναγνωστόπουλος, ανέγνωσε την έκθεσιν των πεπραγμένων του σχολικού έτους, κατά το όποιον ένεγράφησαν 816 μαθηταί. Έπικολούθησεν η στέψις της προτομής του ίδρυτου των Σχολών ποιητού Σπυριδώνος Βασιλειάδου, μεθ' ό ό έφορος των Σχολών κ. Στέφανος Λεοντίδης ώμίλησεν αναλυτικώς επί του τρόπου της διδασκαλίας και διαπαιδαγωγήσεως έν γένει των μαθητών, τονίσας ότι το έργο των Σχολών είναι η απόδοσις είς την κοινωνίαν ανθρώπων εργασίας και ό έφοδιασμός αυτών διά στοιχειών προστατευτικών είς τον θίον των.

Αποτεινόμενος ακολούθως προς τους μαθητάς, ό κ. Λεοντίδης τους απέχαιρέτησε διά θερμών λέξεων, ένθαρρύνας αυτούς έξερχομένους είς τον άγώνα του θίου. «Αφού έχαλκεύσατε τους χαρακτήρας σας είς τον ναόν του «Παρνασσού», κατέληξεν ό κ.Λεοντίδης, πρέπει να είσθε βέβαιοι ότι οίσαδύποτε τροπας και άν επικλώθη είς ύμας η μοίρα, θά έξέλθετε νικηταί και θριαμβευταί».

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΟΛΙΣΕΤΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ ΣΑΣ

Όρατάτο σμεν ντε τὰμπλ κεντημένο έπάνω σέ λινό μπλε με κοτόν-περλέ. Τό κέντημα γίνεται όλο με σταυροβελονιά σέ χρώμα χίτρινο άνοιχτό και χίτρινο χοντραί για τὰ τριαντάφυλλα και καφέ άνοιχτό για τίς γραμμές. Έπίσης μπορείτε τὰ τριαντάφυλλα να τὰ κεντήσετε σέ δύο άποχρώσεις ροές, όποτε η γραμμές θά γίνουν με μπλε άνοιχτό.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Παλ διατηρείται η εμορφιά

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

MARIAN K., Ένταυθα.— Είνε δύσκολον να έπανέλθω τὰ μαλλιά σας γρήγορα στην πρώτη τους κατάστασι. Από τό γράμμα σας φαίνομαι πόσο έχω δίκη όταν συνιστώ τίς άναγνώστρίδες μου να πηγαίνουν πρὸς σέ πρώτης τάξεως κομμωτήρια για τήν περιανάν τους. Πρὸς τό πρὸς καταργήστε έντελῶς τό σαποῦνι και λούζετε τὰ μαλλιά σας μιά φορά την εβδομάδα με δύο κροκούς αὔγου. Αφού τὰ ξεπλύνετε, τὰ αλείψετε με την έξής μπριγιαντίνη, κριθοντας καλά τίς ρίζες τους:

Huile de ricin 10 gr.
Eau de cologne 95 gr.
Teinture de myrte 1,0 gr.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, Ένταυθα.— Νά προηθευθήτε τὸ βάλια της Ιατροῦ κ. Αἰννας Κατσιόγρα με τὸν τίτλο «Γιά τὰ άγρία μου. Είτε ακριβῶς ό,τι ζητείτε. Πωλείται είς όλα τὰ βιβλιοπωλεία.

Ε. Γ. Χ.— Νά πλένετε τὰ μαλλιά σας με «Σαμπονιὸν τέτ-Νουάρ». Δὲν θά γίνουν κατάξανθα, αλλά θά πλησιάζουν πολύ στο άρχικό τους χρώμα. Τό πρόσωπό σας έφ' όσον είναι ξηρό, μην τό πλένετε με σαποῦνι, αλλά με γάλα και ψωμί και ξεπλένετε το κατόπιν με χλιαρό νερό. Μετά τὸ τὸ σιμο θάζετε του την έξής κρέμα:

Cold cream frais 30 gr.
Lanoline anhydre 3,0 gr.
Huile d'amandes douces 3,0 gr.
Essence de lavand 3 gouttes
Teinture de quillaya 3 gouttes

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΑΝ Ν. Π. Γ., Πειραιά.— Για να διορθωθῇ τὸ βάθος των ποδιών σας, τὰ αλείψετε πρώτα δολόκληρα με παχια σαποῦνι και κατόπιν τὰ περνάτε με έλαφρόπετρα. Τὰ ξεπλένετε τέλος και κατόπιν τὰ αλείψετε με την έξής πομμάδα:

Stearine 38 gr.
Carbonate de potasse 1,7 gr.
Glycerine 70 gr.
Eau 200 gr.

Αὐτὸ τὸ έπαναλαμβάνετε επί ένα διάστημα καθημερινῶς.

Ε. Κ., Αθήνα.— Αὐ τὸτε λιπαρό δέρμα να πλένετε με χλιαρό νερό, στο όποιο προσθέτετε λίγη σόδα, και με σαποῦνι. Τό θρόβυ για να θυλάτε το ροῦζ, κάνετε ένα έλαφρύ μασάζ στο πρόσωπό σας με την έξής κρέμα:

Eau de roses 40 gr.
Cire blanche 12 gr.
Huile d'amandes 25 gr.
Suc d'oeignon de lys 8 gr.
Teinture de benjoin 4 gr.
Sulfate d'alumine 2 gr.

Κατόπιν σφουγγίζετε με ένα βαμβακάκι και περνάτε τὸ πρόσωπό σας με ένα άλλο βαμβακάκι μουσκεμένο στην έξής λοσιόν:

Eau de roses 65 gr.
Alcool camphré 35 gr.

Τὰ μαλλιά σας για να διατηρήσουν την στιλπνότητά τους, να τὰ λούζετε κάθε δεκαπέντε ήμέρες με «Σαμπονιὸν τέτ-Νουάρ». Τό κοινό σαποῦνι είναι πολύ επιβλαβές για τὰ μαλλιά. Όσο για τήν περιανάν, δὲν γίνεται από καλό και περνούμενο κομμωτή δὲν θέλουμε φθάσει να τήν κάνει σέ άπολύτως διαστήματα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΝΑΣΣΟΥΡΕΝΤΙΝ. Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ό Ταμερλάνος, ό πανίσχυρος κατακτητής αυτόκράτωρ, σιγά-σιγά κατάκτησε όλη την Ασία κι' ευχαριστημένος γι' αυτό τράθηξε πρὸς την Τουρκία, όπου θασίλευε ό Σουλτάνος Βαγιαζήτ. Τὸν νίκησε, τὸν έθαλε μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουβί κι' έπειτα αιχμαλώτισε τό μεγαλύτερο μέρος του στρατού του. Και χωρίς να χάσει καιρό διάταξε να θανατωθῶν οι αιχμαλῶτοι. Αἰάμεσα σ' αυτούς ήταν και ό γελωτοποιός του Σουλτάνου, πού περίμενε με μεγάλη άπάθεια τη σειρά του. Ήταν τόσο μεγάλη η άταραξία του, ώστε ό Ταμερλάνος, από τὸν όποϊον δὲν ξεφευγε τίποτε, τὸν κτύπησε με έκπληξι. Διάταξε λοιπὸν να τὸν φέρουν μπροστά του.

— Ποιὸς είσαι σύ; τὸν ρώτησε.
— Έγώ είμαι ένα μικρό παραμυτάκι στην έξουσία του Αλλάχ! ήταν η άπάντησις τὸν γελωτοποιῶ.
— Πῶς σε λένε;
— Νασσουρεντίν, γελωτοποιός!
— Τί κάνεις ἐδῶ;
— Τί παράξενη έρώτησι! Δὲν μ' έχετε καταδικάσει σέ θάνατο; Τὸν περιμένω λοιπὸν!
— Πῶς δέ φοβάσαι τό θάνατο; ρώτησε μ' ένδιαφέρο τώρα ό Ταμερλάνος.
— Μι... φοβάμαι, μὰ να σας πῶ: Κάποτε ένας θάνατος σύντομος, άξίζει περισσότερο από μιά μεγάλη θασανισμένη ζωή! Κι' έκτός απ' αὐτό, υπάρχει πάντα κ' η έλπίδα. Ό άτυχός ό άφεντικός μου, πού τακτικά με θασάνιζε, συνήθιζε να μ' όνομάζει ψύλλο. Καί ύπάρχη μιά παροιμία γι' αὐτό.

— Τί λέει η παροιμία;
— Λέει ἐντί «ο υ χ ν α ὁ ἄ ν θ ρ ῶ π ο ς π ε θ α ί ν ε ι, ἔ ν ὄ ν ὁ ψ ῦ λ λ ο ς σ ῶ ζ ε τ α ι!»
— Πήγαινε τότε, κύριε ψύλλε, λέει χαμογελώντας ό Ταμερλάνος, να σωθῇς. Φύγε!

Αὐτό τό έπεισόδιο άλλαξε τη διάθεσι του Ταμερλάνου σέ τέτοιο σημείο, ώστε έδωκε διαταγή να παύσουν η θανατικές εκτελέσεις των αιχμαλῶτων.

Ό Νασσουρεντίν ελεύθερος, αλλά έρωχός σάν τὸν Ιάδ, γύρισε στην πόλι πού γεννήθηκε και διηγήθηκε την ιστορία του.

Για πολὺν καιρό ήταν ό ήρωας της ήμέρας. Γρήγορα όμως δολόκληρη η πολιτεία συνταραχθηκε, γιατί μαθεύτηκε πῶς ό Ταμερλάνος θά περνούσε από κεί και θά κατέστρεφε τη χώρα, κατά τη συνήθειά του. Μαζεύτηκαν λοιπὸν οι έπίσημοι, για να αποφασίσουν τί έπρεπε να γίνει.

Ό γεροντότερος πήρε τότε τό λόγο και είπε:

— Ακούστε, έχω μιά καλή ιδέα: Νά στείλουμε τὸν Νασσουρεντίν να συναντήσῃ τὸν Ταμερλάνο. Μιά φορά ό αυτόκράτωρ δείχθηκε εύσπλαχνικός σ' αὐτόν. Ποιὸς έξεραι λοιπὸν, άν και τώρα δὲ γίνει τό ίδιο.

Η πρότασις αὐτή έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό κι' α-

Σέ καλό του! Τί ψάχνει να βῇ αὐτός ό άστυνομικός κλητῆρας τὸν παλῆτο καλὸ καιροῦ; Ποιὸν άναζητεί; Ασφαλῶς τὸν κύριο τὸν ροῖζων πού θασαίνονται στην όχθη τὸν ποταμοῦ. Έναν γιγνὸ άνθρωπο δηλαδή, τὸν όποιο τό εγκλημα εἶνε ότι κολλιμποῦσε στο άπληρογμένο αὐτό μέρος. Μήπως τὸν βλέπετε σείς; Αὐν τὸν άνακαλύψετε μη τὸν μαρτυρήσετε και τὸν πιάσουν, τὸν καίμενο!

μέσως φώναξαν στο συμβούλιο τὸν Νασσουρεντίν.

Όταν παρουσιάστηκε ό Νασσουρεντίν κουρελιασμένος, οι έπίσημοι κυττάχτηκαν έκπληκτοι.

— Έτσι δὲν μπορούμε να τὸν στείλουμε, μουρμούρισε ένας. Κυττάχτε τὰ ροῦχα του. Έχουν περισσότερες τρύπες παρά ύφασμα! Πρέπει να τὸν ντύσουμε.

Τὸν έντυσαν λοιπὸν και τώρα έμενε ν' αποφασίσουν τί δῶρο έπρεπε να στείλουν στὸν αυτόκράτορα.

— Προτείνω, λέει πάλι ό πιὸ γέρος, να μη του στείλουμε οὔτε χρυσάφι, οὔτε διαμάντια, γιατί απ' αὐτὰ έχει χορτάσει τό μάτι του. Γι' αὐτό προτείνω να του στείλουμε ένα άπό τα προϊόντα της χώρας μας: ένα καλάθι φρούτα!

Αὐτή η πρότασις έγινε δεκτή.

Κι' ό Νασσουρεντίν, αφού πήρε τό καλάθι με αρκετά σῦκα μεγάλα, ανέθηκε πάνω σ' ένα γαϊδουράκι και διευθύθηκε πρὸς τό στρατόπεδο του Ταμερλάνου.

Μόλις τὸν είδε ό αυτόκράτωρ του είπε:

— Σοῦ είχα πῆ να μη μ' ένοχλήσης άλλη φορά!

— Κύριε του κόσμου, παρακάλεσε ό Νασσουρεντίν, έρχομαι από μιά πόλι κοντινή, δυστυχισμένη! Ίσως αὔριο η πόλις αὐτή να μην ύπάρχη. Φαντάζομαι λοιπὸν ότι ένα δῶρο απ' αὐτήν μπορεί να σας κάνη ν' αλλάξετε άπόφασι.

— Τί έχεις στο καλάθι; ρώτησε ό Ταμερλάνος.

— Σῦκα, άφέντη μου, σῦκα! Τὰ καλύτερα σῦκα του κόσμου!

— Α, κατάλαβα! φώναξε άγριεμένος ό Ταμερλάνος. Θέλεις να με ξεγελάσης μ' ένα καλάθι σῦκα, έ; Στάσου να σε μάθω έγὼ να κοροϊδεύς!

Και γυρίζοντας πρὸς τους σωματοφύλακές του είπε:]

— Ξυρίστε του τό κεφάλι.

— Ώ κύριε, δὲν ύπάρχη ανάγκη γι' αὐτό!

Και θγαζοντας τό καπέλλο του έδειξε τό κεφάλι του γυμνὸ, σάν ένα αὔγό.

— Τόσο τό καλύτερο! φώναξε ό Ταμερλάνος. Καί γυρίζοντας πάλι στη φρουρά του πρόσταξε:

— Πάρτε αὐτόν τὸν άνθρωπο και ρίχτε του πάνω στο κεφάλι του, όλα τὰ σῦκα ένα-ένα!

Η διαταγή έξετελέσθη και τὰ σῦκα ρίχτηκαν με δύναμι στο κεφάλι του φτωχοῦ Νασσουρεντίν.

Μὰ ό Νασσουρεντίν δόξαζε τὸν προφήτη Μωάμεθ, κάθε φορά πὸν ένα σῦκο έπεφτε στο κεφάλι του.

Ό Ταμερλάνος παραένεμένος από τό περιεργό αὐτό φέροισι, διάταξε να πάψη ό... βομβαρδισμός του Νασσουρεντίν και τὸν ρώτησε γιατί δοάζει τὸν Αλλάχ.

— Κύριε, στέναξε ό γελωτοποιός, δοάζω τὸν Αλλάχ, γιατί δὲν έπραγματοποίησα την πρώτη μου έμπνευσι! δηλαδή δὲ γέμισα τό καλάθι με πεπόνια, γιατί τώρα δὲ θά βρισκόταν τό κεφάλι μου στο θέσι του!

Ό Ταμερλάνος άκούοντας την άπάντησι αὐτή γέλασε τόσο, ώστε άφησε τὸν Νασσουρεντίν ελεύθερο. Κι' έτσι ό Νασσουρεντίν σώθηκε και μαζί μ' αὐτόν κ' η πατρίδα του, η όποία γλύτωσε απ' την καταστροφή, για χατήρι του γελωτοποιῶ!

στημα αυτό ή κ. Πλεμόν προσπαθούσε, με κάθε τρόπο, να διασκεδάσει τον Φρειδερίκο. Τον παρέσυρε σ' έκδρομες, του μιλούσε πρόσχαρα, προσπαθούσε να τον κάνει να ξεχάσει την προφητεία της ταγγάνας, την οποία ή ίδια του είχε φανερώσει.

Μιά μέρα που γυρίζαν από κάποια επίσκεψη, ή κ. Πλεμόν είπε στον Φρειδερίκο, ενώ περνούσαν από ένα στενό δρομάκι πνιγμένο στην πρασινάδα:

— Τί νά σοῦ πῶ, παιδί μου... Δέν πρέπει νά δίνῃ κανείς σημασία στίς προλήψεις. Στό κάτω τῆς γραφῆς τί εἶνε ὁ πλοῦτος; Ὑπάρχουν διάφορα εἶδη πλοῦτου. Ὁ δικός μας πλοῦτος εἶνε ἡ ἐντιμότης. Ὁ δικός σου εἶνε ὁ βαθμός σου, τὸ μέλλον σου, ἡ ὑπόληψίς σου.

Ὁ Φρειδερίκος μάντεψε πού ἤθελε νά καταλήξῃ ἡ μητέρα του. Στάθηκε ἀπότομα καί βαθεῖα συγκινημένος τὴν ἀγκάλιασε καί τὴν φίλησε.

— Ἀ! μητέρα, εἶπε χαμογελώντας, ξέρω τί θέλεις νά πῆς, ξέρω τί σκέπτεσαι: «Ἐπὶ τέλους, λές με τὸ νοῦ σου, ὁ Φρειδερίκος μου ἀξίζει ὅσο καί κάθε ἄλλος. Γιατί λοιπόν δέν τοῦ ἀρμόζουν ἡ πλούσιες νύφες;» Αὐτὸ δέν θέλεις νά πῆς, μητέρα;

— Ναί, παιδί μου, καλὰ τὸ μάντεψες. Αὐτὸ ἤθελα νά πῶ. Ἀφοῦ ἀγαπᾷς τὴν νέα γιά τὴν ὁποία μοῦ μίλησες, γιατί νά μὴν τὴν κάνῃς σύζυγό σου; Ἐχει μεγάλη προίκα; Ἔστω, ἀλλά καὶ σὺ ἔχεις τὸν βαθμό σου, τὸ μέλλον σου.

— Μητέρα!...

— Μὴ με διακόπτεις. Βέβαια θὰ προτιμοῦσα κ' ἐγὼ νά αἰνῇ εἶχε τόσα χρήματα ἡ νέα αὐτή. Μὰ ποτέ δέν θά σοῦ ἐπιτρέψω ἐξ ἄλλου νά πάρῃς γυναῖκα σου μιά νέα χωρίς προίκα.

— Μητέρα!... Μητέρα!... Τί λόγια εἶν' αὐτὰ πού μοῦ λές;

— Σιωπῇ, Φρειδερίκε. Πρέπει νά μ' ἀκούσης με προσοχή. Ἀφοῦ ἀγαπᾷς τὴν νέα γιά τὴν ὁποία μοῦ μίλησες, πρέπει νά τὴν κάνῃς σύζυγό σου. Ναί, νὰ αὐτὸ πρέπει νά γίνῃ.

Ὁ Φρειδερίκος γέλασε μελαγχολικά.

— Καλή μου μητέρα! εἶπε. Ἐδημιούργησες με τὴν φαντασία σου ὁλόκληρο μυθιστόρημα.

— Μυθιστόρημα! Γιατί μυθιστόρημα;

— Διότι γιά νά γίνῃ ἕνας γάμος χρειάζονται, ἂν δέν κάνω λάθος, δύο πρόσωπα. Κι' ἐδῶ δέν ὑπάρχει παρά μόνον τὸ ἕνα, ἐγώ.

— Καί ἡ νέα;

— Ἡ Λευκή Ντελλιέρ; Δέν ἔχει ἰδέα ἀσφαλῶς ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἡ Λευκή Ντελλιέρ οὔτε μ' ἐπρόσεξε καθόλου, εἶμαι βέβαιος. Ἀγνοεῖ τὸν ἔρωτά μου. Μὰ κι' ἂν τὸν ἐγνώριζε, τί με τοῦτο; Ὁ ἀδιανοήτως, κι' αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ φυσικό.

— Ὅχι, ὄχι, δέν εἶν' ἔτσι, διαμαρτυρήθηκε ἡ κ. Πλεμόν. Εἶνε ἀδύνατον νά μείνῃ ἀσυγκίνητη μιά νέα στὸν ἔρωτα ἐνὸς ὥραίου ἀξιοματικού, ὅπως ἐσὺ.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ δέν ξανάγινε πειὰ λόγος γιά τὸν ἔρωτα τοῦ Φρειδερίκου. Καί ὅταν ἡ κ. Πλεμόν ἔκανε τὴν ἀπόπειρά ν' ἀνοίξῃ σχετικὴ κουβέντα, ὁ Φρειδερίκος τὴν ἀπόφευγε με χίλιους τρόπους.

Ἡ κ. Πλεμόν ἀνησυχούσε. Τί δρόμο θάπαιρνε ἀρά γε τὸ αἰσθημα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ τῆς;

Ἡ ἀδεια τοῦ Φρειδερίκου τελείωνε. Θὰ τῆς ἔφευγε σὲ λίγες μέρες. Καί κατόπιν; Θὰ ξανάβλεπε ἀρά γε τὴν Λευκή Ντελλιέρ ἢ θὰ τὴν λησμονοῦσε;

«Ἀν τὴν λησμονήσῃ τό-

σο τὸ καλύτερο, σκεφτόταν ἡ κ. Πλεμόν. Ἀν ὅμως ἐπισυναντηθῇ μαζί της; Ἀν ὁ ἔρωτάς του φουτώσῃ πολὺ;...

Ἡ σκέψις αὐτὴς τὴν βασάνιζαν. Ὡστόσο ἐμπιστευόταν στὸ Θεό. Τὸν παρακαλοῦσε στίς προσευχὲς τῆς νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸ παιδί τῆς νά χαθῇ, νά βασανιστῇ, νά ὑποφέρει.

Δ'

Ἐφτάσε τέλος ἡ μέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ του. Ὁ Φρειδερίκος ἀποχαιρέτησε με σφιγμένη καρδιά τὴν μητέρα του.

Ξαναγύρισε στὸ τορπιλλοδόλο του, ὅπου βρῆκε τὴν γενναίους ναῦτες του, τὸν Ζιλντὰ, τὸν Κιλέτ καί τὸς ἄλλους!

Ἡ ἐργασία ἀπασχολοῦσε πολὺ τὸν Πλεμόν τὴν περίοδο αὐτή. Σκοπῖμως ἄλλωστε ἔπεφτε στὴ δουλειά γιά νὰ ξεχνᾷ.

Πέρασαν ἔτσι ἑξ ὁλόκληροι μῆνες ἀπ' τὴ νύχτα τοῦ ροῦ ἐπὶ τοῦ «Ρισελιέ».

Ἐξ μῆνες... Κι' ὅμως ὁ Φρειδερίκος δέν εἶχε ξεχάσει, δέν μποροῦσε νά ξεχάσῃ τὴν νέα πού τόσο τὸν εἶχε γοητεύσει. Τὴν θυμόταν σὰ νὰ τὴν εἶδε χθὲς μόλις.

Ἐταί περνοῦσαν ἡ μέρες, ὅταν ἔξαφνα ὁ Πλεμόν εἶδε μιά διαταγὴ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Τὸν διέτασαν ν' ἀνοίχῃ τὸ πέλαγος καί νὰ ἐκτελέσῃ γυμνάσια γιά νά ἐξακριβώσῃ τὴν ταχύτητα καί στερεότητα τοῦ σκαφὸς πού κυβερνοῦσε.

Ὁ Φρειδερίκος δέν ἔχασε στιγμή. Ἐδωσε ἀμέσως τὴν σχετικὴ διαταγὴ τοῦ ἀπόπλου καί ἔφθασαν νύχτα ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Τουλὼν.

Μόλις ὅμως ἀνοίχθηκαν τὸ πέλαγος, ὁ καρπὸς ἄνεμος. Δυνατὸς ἄνεμος ἄρχισε νά φυσᾷ καί τερᾶστι κίμαγε ἑσκάπαζαν τὸ τορπιλλοδόλο.

Ὁ Πλεμόν ἔβρισκε ἀπότομο στὴ θέσι του, διδοῦσε διάφορες διαταγὲς σὲ τὸ σκάφος.

Ἡ λύσσα τῆς πρῆρας τοῦ σκαφὸς ἐκείνης τρικυμίας δὲν τὸν ἐφόβιζε. Ἐγνώριζε καλὰ ὅτι κινδύνευε νά βουλιάξῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, μὴ κι' ὅμως ἦταν βέβαιος, τέλειος τύπος γενναίου καὶ ἥρωϊκοῦ ἀξιοματικού.

Οἱ ναῦτες τοῦ πλοῦ τοῦ σκαφὸς εἶχαν ἀντιληφθῇ ἔτι τὸν κίνδυνο. Μὰ ἐκτελοῦσαν ψύχραιμα καί χωρίς νὰ γογγύζουν τίς διαταγὲς τοῦ κυβερνήτου του, τὸν Πλεμόν ἔλατρευσαν.

Ἡ τρικυμία κρατοῦσε ἀρκετὲς ὥρες. Τὸ σκάφος εἶχε ὑποστῇ ἀρκετὲς ζημιές. Ἡ τοιμνιέρα του εἶχε κοπῇ στὰ δύο, εἶτο πᾶσι γυμνοῦσαν ἀγρία τὰ μέλη, ἀφρισμένα κύματα.

Μὰ ὁ Πλεμόν τραβῶν ἐμπρός ἀδιάφορα, περὶ τὰρικά, ἀπορροπῶν τὴν πᾶσι μόνον τὸ λιμάνι τοῦ Ἀντίμπ, ἂν, ἐννοεῖται, κατάρθωνε νά φτάσῃ ἐκεῖ.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ, τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν τοῦσε ἀπ' ὅλα τὰ λιμάνια τηλεγραφικῶς πληροφοροῦν γιά τὴν τύχη τοῦ τορπιλλοδόλου.

Ἡ ἐφικτὴ τρικυμία πού σηκώθηκε εἶχε ἀπορροπῶν τοὺς πάντας, φοβόταντο ὅτι τὸ τορπιλλοδόλο βουλιάξει, μὴ μπορῶντας ν' ἀντισταθῇ σὲ τόσο δυνατὴ τρικυμία.

(Ἀκολουθεῖ)

Στάθηκε ἀπότομα, βαθεῖα συγκινημένος, τὴν ἀγκάλιασε καί τὴν φίλησε.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΕΝΤΜΟΝΤ

ΠΙΣΩ ἀπ' τὴν πόρτα ἀκούστηκαν δυὸ φωνὲς νά μιλοῦν χαμηλά. Ἡ μιά ἀπὸ αὐτὲς εἶχε ἕναν τέτοιο τόνο παρακλητικό, πού καί χωρὶς ν' ἀκούσῃ κανεὶς τὰ λόγια μποροῦσε νά καταλάβῃ τί ἔλεγε. Ἡ νοσοκόμος σηκώθηκε καί ἔκαμε νά βγῇ ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀλλά ἡ κ. Βουτῶ, με τὸ χέρι, τὴν συμβούλευσε νά μείνῃ κοντὰ στὸν ἄρρωστο. Ὁ Φίλιππος Βουτῶ ἀνέπνεε δύσκολα καί, ἀπὸ καρπὸ σὲ καιρὸ, ἄφηνε νά ξεφεύγῃ κάποιο μουρμουρητὸ ἀπ' τὸ στόμα του πού ἔμοιαζε με ἀναστεναγμὸ καί με θρήνο.

Στὸ μικρὸ σαλόνι, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔβγαίνει κανεὶς ἀμέσως στὸν ἀντιθάλαμο, ἡ κ. Βουτῶ βρῆκε τὴν ὑπηρετριά της πού πῆγε νά τῆς μιλῇσῃ μὰ δέν τολμοῦσε νά τὴν ἀνησυχῇ. Μιὰ κυρία, εἶπε στὴν κ. Βουτῶ, ζητάει νά τὴν δεχθῇ, μιά λέξι μόνο θέλει νά σὰς πῇ.

— Σοῦ εἶπε τ' ὄνομά της;

— Ὀνομάζεται κ. Χέμφορτ.

Τὸ πρόσωπο τῆς κ. Βουτῶ συσπάσθηκε ἑλαφρά. Τὸ ἕνα τῆς χέρι ἀκούμποσε πάνω σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο ντυμένο με πετρί. Τὸ χέρι αὐτὸ τρεμούλιασε.

— Καλὰ, πηγαίνω νά τὴν ἰδῶ, εἶπε.

Ντραπήκε γιά τ' ἀχτένιστα μαλλιά της, γιά τὸ πρόσωπό της τὸ ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὴν κούρασι καί τὰ ξενύχτια καί γιά τὰ μελανά βλέφαρά της. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού θ' ἀντίκριζε τὴν πρώτη γυναῖκα τοῦ συζύγου της, πού εἶχε πάρει τώρα ἕναν μηχανικό. Τί εἶχε νά τῆς πῇ τὸ τόσο ἐπείγον; Στὴν ταρχή πού βρισκόταν καί στὸν τρόπο της μὴ χάσῃ τὸν ἄνδρα πού ἀγαποῦσε, φοβήθηκε καμμιὰ καινούργια δυστυχία.

Εἶδε μπροστά της, ὅταν μῆκε στὴν αἴθουσα πού περιέμενε ἡ κ. Χέμφορτ, μιά ὑψηλὴ γυναῖκα, δροσερὴ ἀκόμη, με μαλλιά ψαργά.

— Σὰς ζητῶ νά με συγχωρήσετε, κυρία, πού σὰς ἐνοχλῶ, εἶπε ἡ κ. Βουτῶ. Ἀλλά δέν ἔχω ἄλλο νὰ βαστάξω.

Δέν ξέρω τί μοῦ γίνεται ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶδα στίς ἐφημερίδες πὼς ὁ Φίλιππος ἦταν βαρεῖα ἄρρωστος. Ὡ! ξέρω, τὸ διάδημά μου θὰ σὰς φανῇ περίεργο. Ὁ Φίλιππος κι' ἐγὼ πῆραμε διαζύγιο ἐδῶ κι' ἑπτὰ χρόνια, με ἔχασε, νόμισα ὅτι τὸν ἔχασα κι' ἐγώ. Δέν ἦμουν δυστυχῆς. Ἦξερα ὅτι ἦταν εὐτυχῆς... Ἐξαφνα χθὲς διάβασα ὅτι ἔπαυσε ἀπὸ περιπνευμονία καί ἀναστατώθηκε. Πρὸ δέκα χρόνων κόντεψε νά πεθάνῃ πάλι ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια καί ἦταν πρὶν νὰ πεθάνῃ.

Μέσα στὴν ἀγωνία τους καί τὴ λύπη τους ἀπότομα ἡ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες πού τὸ πᾶν τίς χωρίζε, αἰσθανθήκαν μιά ἀμοιβαία συμπάθεια: μήπως δέν ἀγάπησαν κ' ἡ δυὸ τὸν ἴδιον ἄνθρωπο, τὸν Φίλιππο Βουτῶ, μέτριον μουσικὸ, ἀλλ' ἄνθρωπο γοητευτικό, ἂν καί ποτὲ δέν ἦταν ὡμορφος;

— Ναί, εἶπε ἡ Ἀνριέτα Βουτῶ, οἱ γιατροὶ εἶνε πολὺ ἀνίσχυροι. Τὸ πρῶτ' οὗ ἔκαμαν ἐνεσι. Ἡ καρδιά στέκει καλὰ ἀκόμα, ἀλλά τὰ νεφρά δέν λειτουργοῦν σχεδὸν πειὰ. Εἶνε πολὺ ἀσχημα.

Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς Λουκίας Χέμφορτ. Τὸν ἀγάπησα τόσο, τὸν ἀγάπησα τόσο! ψιθύρισε. Καί μοιλαῖται τὸν ἔχασα ἀπὸ σφάλμα μου. Ἰσως νά μὴ σὰς τῶπε ἀπὸ λεπτότητα, ἀλλά ἐγὼ ἔφταιγα. Ἦμουν τόσο νέα τότε! Δέν καταλάβαινα ὅτι παιζόταν ἡ εὐτυχία μου, ἔφερα σὲ ἀπόγνωσι τὸν Φίλιππο με τίς ἐρωτοτροπίες μου με ἄλλους ἄντρες καί ὅταν ἀντελήφθην τὸ κακὸ πού τοῦ ἔκαμα, ἦταν ἀργά, εἶχε τρεμῆγτὴ ἀπὸ μένα. Πὼς ἔμοιασε νά πιστέψω πὼς τὸν ἔχασα; Ξεχνιέται ποτὲ ἕνας ἄνθρωπος σὺν τὸ Φίλιππο;

Ἡ ἀπελπισία της, ἡ θλίψις της, ἡ εἰλικρινεία της συγκινοῦσαν βαθεῖα τὴν κ. Βουτῶ. Μόνη καθὼς ἦταν, μὴ ἔχον-

τας παρὰ τὸν Φίλιππο στὸν κόσμον, ζητοῦσε χωρὶς νά τὸ καταλαβαίνει κάποια συμπόνοια, ἀφότου αἰσθανόταν ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ συζύγου της μποροῦσε νά τῆς λείψῃ. Δέν ἀρνήθηκε τὴν συμπάθειά της Λουκίας Χέμφορτ κι' εἶται σὺν αὐτῇ τῆς ζήτησε νά ἰδῇ τὸν ἐτοιμοθάνατο, δέχτηκε νά τὴν ὀδηγήσῃ στὸ δωμάτιό του, τὴν ἐπομένη ὅμως τὸ πρῶτ', ὅταν θὰ τὸν εἶχε προετοιμάσει γι' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψι.

Ζούσε ἐδῶ καί δέκα μέρες σὲ μιά ἀτμόσφαιρα μεγάλου πόνου κι' ἀληθινῆς ἀφροσύνης. Τίποτε πειὰ τὸ ταπεινὸ, τὸ μικρὸ δέν ὑπῆρχε μέσα της. Τῆς φαινόταν δίκην καί φυσικό, ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Φίλιππου νά βρεθῇ στὸ προσκέφαλό του. Ἰσως νά πίεζε κιόλας ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τῆς Λουκίας Χέμφορτ θὰ προενοῦσε μιά ἀνακουφιστικὴ χαρὰ στὸν ἄνδρα της. Ἦξερε ὅτι ὁ Φίλιππος, χωρὶς καί νά τὴν ἐπιθυμῇ, λυπόταν πού δέν τὴν ἐξαίειδε ποτέ.

Ἀλλά τὴν ἐπομένη, ὅταν ἡ κ. Χέμφορτ ξαναῆρθε, εἶχε ἀρχίσει ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου τοῦ Φίλιππου. Σφαδάζοντας ὁλόκληρος, με τὸ πρόσωπο πελιδνὸ, με τὰ μάτια κλειστά, ἔδινε τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο θέαμα τοῦ ἀνθρώπου πού νοιώθει σὲ κάθε στιγμή νά στενεύῃ τὸ πεδίο τῆς πάλης του.

Ἐν τούτοις, κατόπιν μιᾶς ἐνέσεως, πού τοῦ ἔκαμε ἡ νοσοκόμα, ὁ ἄρρωστος φάνηκε νά ἀναζωογονηταί. Ἀναστένυσε, μισάνοιξε τὰ βλέφαρα καί ἡ ἀναπνοή του ἔγινε λιγώτερο σπασμαδικὴ καί βραχνή.

— Ἀγαπημένε μου, μουρμούρισε ἡ Ἀνριέτα, φιλῶντας τὸν, εἶμαι ἐδῶ, μίλα μου.

Τὰ μάτια τοῦ ἄρρωστου κύτταξαν τὸ δωμάτιο με ἀνησυχία. Κι' ἄξαφνα καρφώθηκε καν πάλιν στὴν κ. Χέμφορτ.

— Ποιὸς εἶνε αὐτοῦ; εἶπε.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Λουκία. Δέν με ἀναγνωρίζεις, Φίλιππε; εἶπεν ἐκείνη.

Ἐνα τελευταῖο κύμα ζωῆς πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Φίλιππου. Ἐκάμε με τὸ χέρι κάποια ἀπελπισμένη κίνηση σὺν νάθελε νά πιάσῃ τὸ χέρι τῆς πρώτης τοῦ γυναικάς.

— Λουκία, μουρμούρισε, ἦμουν βέβαιος ὅτι ἦσουν σὺ. Πὼς μπορεῖς νά πιστέψω πὼς χωριάτηκα; Ἦταν ἕνα κακὸ ὄνειρο, δέν εἶν' ἔτσι... Ἦσουν πάντα ἐδῶ.

Τὰ μάτια του ἐξοκλείσαν. Ἀρχίσε νά ψυχραίνει. Ἡ κ. Βουτῶ πῆρε τὴν κ. Χέμφορτ ἀπὸ τὸ μπράτσο καί τὴν ἐτραβῆξε ἐξω ἀπ' τὸ δωμάτιο, ὡρὴ ἀπὸ πόνον καί θυμὸ.

— Βλέπετε καλὰ ὅτι παραμιλά, εἶπε.

— Παραμιλῶ ἢ διαγίνει πνεύματος; Ποιὸς ξέρει σὺ τὴν στιγμή πού πεθαίνει δέν εἶδε τὰ πράγματα πρὸ ὀφθαλμοῦ; εἶπε ἡ κ. Χέμφορτ.

— Σὰς λέγα πὼς σὰς εἶχε ἔχασει.

— Τὰ τελευταῖα... Λοιπὸν δέν τὸ βεβαίουν αὐτὰ.

Ἡ δυὸ γυναῖκες καταλάβαιναν τυφλὰ ἀπὸ θυμὸ καί ἀπὸ τρέλλα. Ποτὲ ἡ Λουκία Χέμφορτ δέν εἶχε γινῶσει ὡς τὴν ἡμέρα αὐτὴ πόσο εἶχε ἀγαπήσῃ τὸν Φίλιππο. Ἡ Ἀνριέτα αἰσθανόταν νά χάνεται μέσα στὴ σάρκα της τὸ βέλος τῆς ἀμφιβολίας.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ξαφνικά.

— Κυρία, εἶπε ἡ νοσοκόμος, ἔλατε γρήγορα. Ὁ κ. Βουτῶ πεθαίνει.

— Φύγετε! φώναξε τότε ἡ Ἀνριέτα στὴν κ. Χέμφορτ, φύγετε! Ὁ φυσικὸς θάνατος δέν εἶνε τίποτε. Πέντε λεπτά μείνατε ἐδῶ καί καταστρέψατε ἑπτὰ χρόνους εὐτυχίας.

PIERRE EDMOND

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΝΤΕ

((Συνέχεια απ' το προηγούμενο))

Πραγματικά, η είδησις του προσεχούς γάμου της Μαργαρίτας με τον Στέφανο διαδόθηκε πολύ γρήγορα και ο Ροβέρτος ήταν ένας από τους πρώτους που την έμαθαν.

Δεν θέλησε να την πιστέψει και θέλησε να δει άμέσως την Μαργαρίτα. Μά έπειδή βρήκε την πόρτα της κλειστή, πήγε στην κ. Ντ' Εστινύ για να μάθει περισσότερα. Και πραγματικά, η κ. Ντ' Εστινύ, η οποία είχε δη προηγουμένως την μητέρα της Μαργαρίτας, του είπε ότι η είδησις ήταν αληθινή. Και επρόσθεσε:

— "Ήταν πια φανερό πως η ιστορία αυτή θα κατέληγε έτσι, ύστερ' από τη μονομαχία του Στέφανου.

Δεν ετόλμησε όμως να πη τίποτε άλλο, γιατί φοβήθηκε από το αποτέλεσμα που έφεραν τα λόγια της στον Ροβέρτο. Όλο το πάθος της ψυχής του ανέθηκε στα μάτια του, έγινε βλοσυρός και φαινόταν σαν άνθρωπος που ήθελε να σκοτώσει...

"Επειτα άρχισε να γελάει, να γελάει δυνατά, και το γέλιο του αντηχούσε σαν κλάμα!

— Είπε αδύνατον, κυρία! είπε.

Και έφυγε.

Μόλις ο Ροβέρτος έφυγε, η κ. Ντ' Εστινύ ανέθηκε στο διαμέρισμα της Μαργαρίτας και την βρήκε να κλαίει. Είχε αναγνωρίσει το άμαξι του Ροβέρτου και είχε ακούσει τον ύπνρητή της να του λέει πως δεν ήταν εκεί.

— "Αγαπημένη μου Μαργαρίτα, με ανησυχείς πολύ, της είπε η κ. Ντ' Εστινύ με μεγάλη συμπάθεια.

— Τον είδατε; Τον είδατε; ρώτησε η νέα γυναίκα.

— Ναι, τον είδα... Τον πληροφορήσαν για τον προσεχή σου γάμο, του το επιβεβαίωσα κι' εγώ, αλλά εκείνος δεν θέλει να το πιστέψει...

Και έχει δίκιο, γιατί θα πεθάνει πριν παντρευτώ! Είπε η Μαργαρίτα.

— "Αν είχες το θάρρος να γίνης ευτυχισμένη, της απάντησε η κ. Ντ' Εστινύ, δεν θα σκεφτόσουν έτσι. Άλλα δεν έχεις εμπιστοσύνη σε μένα, δεν μου όμολογείς την αλήθεια... Δυστυχισμένη Μαργαρίτα, δεν την όμολογείς ίσως ούτε στον ίδιο τον εαυτό σου...

— "Ω! άς μη μιλάμε για μένα... Έγώ ανήκω στους άλλους... Ο Στέφανος είναι τόσο καλός... Άς ευχήση εκείνος κι' άς υποφέρω εγώ τα πάντα.

— Άλλά δεν θα μπορέσης ποτέ να ξεχάσης τον Ροβέρτο.

— Πρέπει να τον ξεχάσω...

— Μαργαρίτα, σκέψου καλύτερα όσο είναι καιρός...

— Δεν θέλω να ξεγυρίσω τους πάντας έναντιόν μου...

Έξ' άλλου ο Στέφανος δεν θα παρηγορηθ' ποτέ...

Η κ. Ντ' Εστινύ προσπάθησε να της δώσει θάρρος και κατόπιν έφυγε. Άμέσως κατόπιν πήγαν στην Μαργαρίτα τον μικρό Γκαστόν να τον επιπλήξει γιατί δεν ήθελε να φάει, κάνοντας τον άρρωστο και κλαίγοντας αδιάκοπα.

Η Μαργαρίτα τον ρώτησε τί είχε.

— Έχω μια μεγάλη λύπη, μαμά, και πονοκέφαλο.

— Τι λύπη έχεις, παιδί μου;

— Την ξέρεις πολύ καλά. Μου έλεγες ότι δεν θα παντρευτής ποτέ. Και ήμουν τόσο ευτυχισμένος... Μά να τώρα που λένε πάλι ότι θα παντρευτής τον Στέφανο...

Και ο Γκαστόν έξασε σε λυγμούς.

Η Μαργαρίτα τον έπηρε στα γόνατά της κι' άρχισε να κλαίει σιωπηλά μαζί του. "Ετσι ο Γκαστόν, ο οποίος πραγματικά υπέφερε, άποκοιμήθηκε κι' η Μαργαρίτα πέρασε το βράδυ της χαϊδεύοντάς τον... Συγχρόνως σκεφτόταν εκείνον που είχε σώσει τη ζωή του παιδιού της και ο οποίος του άγαπούσε τόσο τρυφερά... Και τα δάκρυά της κυλούσαν άβυσσος άπάνω στα μαλλιά του Γκαστόν.

Ο Στέφανος, όταν έπηρε να την έπισκεφθ'η, την βρήκε έτσι άπελπισμένη κι' αυτό τον κατετάραξε.

— Είμαι πολύ δυστυχισμένη, του είπε, γιατί το κακό αυτό παιδί δεν είναι καθόλου λογικό. Άπ' τη στιγμή που έμαθε πως θα παντρευτούμε, είχε άπαρηγόρητο... Δεν θέλει πια να φάει, ούτε να παίξει... "Ω! είναι πολύ θλιβερό αυ-

τό... Προσπάθησε λοιπόν και ού να τον εξευμενίσει.

Κάνω ό,τι μπορώ για να τον ευχαριστήσω, άπάντησε ο Στέφανος με άνυπομονησία. Άλλά του λένε τόσο και για μένα, ώστε όλοι οι κόποι μου πάνε χαμένοι.

Προσκάλεσε έναν ύπνρητή να τον πάει στην καμάρη και είπε η Μαργαρίτα. Κοιμάτε σταθεί.

— Θά τον πάω ο ίδιος.

Και ο Στέφανος έπηρε το παιδάκι στην άγκαλιά του. Άλλά μάντεψε κανείς από τον τρόπο με τον οποίο τον τούσε και το κυττούσε ότι δεν τ' άγαπούσε καθόλου. Και πραγματικά, ο Στέφανος δεν μπορούσε ν' άγαπήσει τον Γκαστόν, γιατί του θύμιζε τον πρώτο γάμο της Μαργαρίτας τις πρώτες θλίψεις του, τον πρώτο σύζυγό της, τον οποίο μισούσε...

Ο Ροβέρτος όμως άγαπούσε το παιδί αυτό, γιατί ήξερε την Μαργαρίτα πρό του πρώτου της γάμου.

Πέρασαν μερικές μέρες, χωρίς εν τω μεταξύ ο Ροβέρτος να δώσει σημαία ζωής. Η Μαργαρίτα δεν ήξερε τί να κάνει, όταν έξαφνα έλαβε μια έπιστολή του που έγραφε ως εξής:

"Είχατε δίκιο, κυρία, όταν μου λέγατε ότι μπορούσε να με ντε να φύγω. Φεύγω άπάνη κιάλα, αλλά, πριν να φύγω, μια πάντα ίσως, θέλω να σας ζητήσω μια τελευταία χάρη. Τη ζητάω έξ' όνόματος του Γκαστόν. Θά μου έπιστρέψετε ή να σας άποχαρητήσω;"

Ο χαρακτήρ της έπιστολής αυτής ήταν θαυμάσιος και τα γράμματα πολύ κανονικά. Φανέρονε χέρι σταθερό και θά μπορούσε να χρησιμεύσει ως υπόδειγμα καλλιγραφίας.

Αυτό πείραζε τη Μαργαρίτα. Της φαινόταν πως η άγαπητή στο γράψιμό της και στη σύνταξ' της έπιστολή αυτή έλεγε: "Όλα τελείωσαν μεταξύ μας..."

Και διέταξε όταν θά έρχόταν ο Ροβέρτος να τον έλπιόταν...

"Ω! μπορούσε να τον δεχθ' χωρίς φόβο. Ένας καλός που έγραφε τέτοιες έπιστολές δεν ήταν πια επικίνδυνος.

Κατά τις τρεις το άπόγευμα θρυσκόταν στο σαλόνι, όταν άκουσε θήματα στον προθάλαμο...

Η πόρτα άνοιξε και ο Ροβέρτος παρουσιάστηκε.

— Έπιτέλους, κυρία! είπε μπαινώντας μέσα. Άποστασε λοιπόν να με δεχθ'η έπειδή φεύγω άπόψε.

Η Μαργαρίτα δεν τολμούσε να τον κυτάξει.

— Θά πάρετε μαζί σας και την αδελφή σας; τον ρώτησε για να πη κάτι.

— Μάλιστα, κυρία.

— Θά ευχαριστηθ'η πολύ, ξαναθλέποντας την παλαιά της.

Η Μαργαρίτα ήταν πολύ ανήσυχη να μάθ' αν ο Ροβέρτος πήγαινε για να συναντήση τη δούκισσα ντε Μοντεγκάρντ.

— Άλλά δεν πρόκειται να πάω στην 'Ιταλία, άπάντησε περίλυπα εκείνος.

— Ά! Νόμιζα...

— Δεν έχετε το δικαίωμα να με θρίζετε, κυρία... Μερείτε να με θυσιάσετε, πρέπει όμως να έχετε εμπιστοσύνη σε μένα. Ξέρετε καλά ότι στην άπελπισία που έρωμαι δεν μπορώ να πάω στην 'Ιταλία.

— Στην άπελπισία! ψιθύρισε η Μαργαρίτα.

Και σήκωσε τα θλέμματά της επάνω του.

Άμέσως όμως έμεινε άφωνη και τρεμάμενη... Η δούκισσα Ροβέρτου την κατετάραξε. "Ω! ήταν περιττό να την άγαπήσει όστις υπέφερε... Στο πρόσωπό του ζωγραφίζονταν άσπαστη συναισθησις της μοναξιάς του, του φαινόταν άσπαστος σαν να μην είναι μόνος.

Ξέρι από καιρό τη θέσι και των παραμικρών σημαδιών άπάνω στη μογιά των τοίγων και, καθώς εξακολουθεί να κυτάζει μέσ' στο σκοτάδι, προσπαθεί να τ' άφαντα σ' τη με το μυαλό του για να ήσυχάση τον φόβο του. Στον άπικρυνό τοίχο άπλώνονται πλατείες πράσινες βούλες φυλακισμένου έχει χαράξει με χοντρά γράμματα: "Έδω έμεινε ο 'Ιακώβ 'Ιγνατιέφ 'Ορίσσοφ, γιατί σκότωσε την γυναίκα του και τον έραστή της", παρακάτω ήταν χαραγμένη ένα χυδαία βρισιά κι' έπειτα ένα σχέδιο που παρίστανε ένα σπιτάκι με τρία παράθυρα.

Ο φυλακισμένος τ' έφερε όλα όσα υπάρχουν στο κελλί του ως την πιο παραμικρή τους λεπτομέρεια και όμως του φαινόταν πως άπάρχει εκεί κάποιο πράγμα άόρατο, μά ψηλαφητό. Αυτό το πράγμα ξαναγυρίζει κάθε βράδυ και

(Ακολουθεί)

23 Ιουλίου 1936

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

(Ανέκδοτο διήγημα, του οποίου η δημοσίευσις άπαγορεύθηκε από την μπολσεβικική λογοκρισία)

τον έρριξαν στην φριχτή αυτή καμάρη με τους κίτρινους τοίχους και το σιδερόφραχτο παράθυρο. Ήμέρες όλοκληρες περίμενε να τον πληροφορήσουν σε τί ήταν ένοχος, μά του κάκου. Στην άρχή άγανάκτησε και διαμαρτυρήθηκε. Φανταζόταν την τρελή άγωνία των φτωχών του γονέων κι' αυτή η ιδέα τότε του έφερνε κρίσεις δακρύων και τότε έκρηξε μιάς άνικανοποίητης μανίας.

Μά ο καιρός πενούσε και σιγά-σιγά οι σιωπηλοί τοίχοι του κελλιού του έφθειραν τις δυνάμεις του, τις άντικατέστησαν με μια μόνιμη κατάσταση φόβου κι' η ψυχή του γέμισε από μια διαρκή άναμνηση κάποιου πράγματος τρομερού.

Ορθιος πλάι στο παράθυρο, στήριζε το πρόσωπό του στα σιδερένια κάγκελα και κυτάζει άπελπισμένα μέσα στη νύχτα. Το σκοτάδι είναι τόσο πυκνό, ώστε του φαινόταν πως αν άπλώσει το χέρι του έξω, θά πιάσει κάποιο πράγμα σκληρό και μαύρο. Κάπου, μακριά, ένα μικροσκοπικό φώς άναβόσβυνη και καθώς είναι κι' αυτό περιτοιχισμένο από το σκοτάδι, φαίνεται σαν φυλακισμένο ο κρατούμενος έχει συνθίσει να κυτάξει αυτό το φώς κάθε βράδυ, γιατί βρίσκει πως είναι αδύνατον σαν κι' αυτόν κι' ότι γι' αυτό το λόγο του μοιάζει. Και όπως κάθε βράδυ, μετά το προσκλητήριο, μέσα στη σιωπή και το σκοτάδι, έτσι και τώρα, ο φυλακισμένος νοιώθει να τον πλημμυρίζει και να μεγαλώνει μέσα του ο φόβος.

Θά ήθελε να γυρίσει το κεφάλι του πίσω και να κυτάξει το κελλί του, μά δεν τολμάει, Ξέρει ότι το κελλί φωτίζεται από μια λάμπα, κρεμασμένη πάνω απ' την πόρτα, κι' ότι οι ίσκιες παραμονεύουν στις γωνίες. Ξέρει ακόμα ότι, έκτος απ' αυτούς τους ίσκιους, από το κρεβάτι, το τραπέζι και την καρέκλα, δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκεί μέσα, πως είναι αδύνατον να άπαρχει τίποτε άλλο. Είναι βέβαιος γι' αυτό, το ξέρει, μά δεν τ' πιστεύει, κι' ενώ έχει άπόλυτη συναισθησις της μοναξιάς του, του φαινόταν άσπαστος σαν να μην είναι μόνος.

Ξέρι από καιρό τη θέσι και των παραμικρών σημαδιών άπάνω στη μογιά των τοίγων και, καθώς εξακολουθεί να κυτάζει μέσ' στο σκοτάδι, προσπαθεί να τ' άφαντα σ' τη με το μυαλό του για να ήσυχάση τον φόβο του. Στον άπικρυνό τοίχο άπλώνονται πλατείες πράσινες βούλες φυλακισμένου έχει χαράξει με χοντρά γράμματα: "Έδω έμεινε ο 'Ιακώβ 'Ιγνατιέφ 'Ορίσσοφ, γιατί σκότωσε την γυναίκα του και τον έραστή της", παρακάτω ήταν χαραγμένη ένα χυδαία βρισιά κι' έπειτα ένα σχέδιο που παρίστανε ένα σπιτάκι με τρία παράθυρα.

Ο φυλακισμένος τ' έφερε όλα όσα υπάρχουν στο κελλί του ως την πιο παραμικρή τους λεπτομέρεια και όμως του φαινόταν πως άπάρχει εκεί κάποιο πράγμα άόρατο, μά ψηλαφητό. Αυτό το πράγμα ξαναγυρίζει κάθε βράδυ και

πλημμυρίζει την ψυχή του, άκατανίκητο, σιωπηλό, κάνοντας τον να παγώνει ως το μελούδι των κοκκάλων του... Θά έλεγε κανείς πως είναι ένα τέρας που του χώνει τα νύχια στην καρδιά κι' άρχίζει να την σφίγγει, να την σφίγγει... Ο φυλακισμένος τρέμει σύγκορμος κι' εξακολουθεί να κυτάζει από το παράθυρο γιατί δεν τολμάει να γυρίσει πίσω... Έξαφνα άκούει τα βήματα του σκοπού στον διάδρομο που είναι κάτω από το παράθυρο και συλλογίζεται:

«Ο σκοπός άλλαξε... ή ώρα θά είναι δέκα... Μένουν ακόμα ως την αυγή έφτά ώρες...»

Και αυτή η σκέψη τον πλημμυρίζει από μια καινούργια άγωνία τόσο διαπεραστική ώστε του φαίνεται σαν να του γδέρνουν την έπιδερμίδα.

— "Α—ά—ά!... άκούγεται έξαφνα μια φωνή που κλαίει και στενάζει, στη νύχτα

Είναι ο σκοπός που τραγουδάει... Ο φυλακισμένος άφογκράζεται και τα χείλη του τρέμουν λίγο. Το τραγούδι δεν τ' έρει, μά άντηχεί σαν μια μακρινή γοητευτική μελωδία που τον συντριβεί και τον έκμηδενίζει τόσο, ώστε του φέρνει δάκρυα στα μάτια...

Σωριάζεται στο κρεβάτι του με το πρόσωπό του χωμένο στην κουβέρτα. Μόνο όταν θυμάται την μητέρα του μπορεί να τραγουδήσει κανείς έτσι, μόνο όταν σκέφτεται τους πόνους της καρδιάς μιάς μώνας που της πήραν το παιδί της κι' ενός παιδιού που έχασε τη μάνα του.

Χωρίς δάκρυα, λυγμοί σπασμοειδικοί τινάζουν όλο το κορμί του και, εξαλωμένος στο κρεβάτι του, ξεφωνίζει έξαφνα:

— Μαμά, μαμά μου... Δεν έκανα τίποτα, είμαι άθώος!... Μά πήραν και μ' έκλεισαν εδώ μέσα... Μαμά, σώσε με! Φοβάμαι... μαμά μου... μαμά...

Και ξαναθλέπει μπροστά του τη μαμά του που είναι γεμάτη άγάπη γι' αυτόν... Στο πρόσωπό της κυλάνε ποτάμι τα δάκρυα και διαβάζει καθαρά την άγωνία στα μάτια της... Νά κι' ο πατέρας του, συντριμμένος κι' άρρωστος, άνικανος να παρηγορήση τη μαμά, γιατί η καρδιά του λιγοψυχάει, σφιγμένη από την άνησυχία και τον φόβο για την τύχη που περιμένει το παιδί του...

Μέσα στο σκοτάδι, τα βλέμματα του πατέρα και της μώνας είναι φλογερά, ζήτάνε... μιλάνε... Η φωτιά τους ζωπρεύει και σβύνει διαδοχικά... Κι' αυτό το τραγούδι του σκοπού είναι σαν ήχο του στεναγμού τους για το παιδί τους.

Πηδάει κάτω απ' το κρεβάτι, ρίχνεται προς την πόρτα κι' άρχίζει να την χτυπά με σφιγμένες γροθιές φωνάζοντας: "Κτεύοντάς!"

— Άνοίχτε μου!... Άφήστε με!... Δεν μπορώ πια... Έλεος!... Άνοίχτε, λυπηθείτε με!... Γρήγορα!...

Μέσ' απ' τα κάγκελα φαίνεται ένα πρόσωπο με μεγάλα μουστάκια και μια φωνή έπιταγτική λέει:

— Πάλι τα ίδια έχουμε... Ξαναρχίστε να κλάει φασαρία... Αυτό είναι άσχημο... Κι' όμως είσα ένα παλληκάρι μοφωμένο, από καλό σπίτι... Πρέπει έπί τέλος να τ' καταλάβετε... Άπαγορεύεται ο θόρυβος...

— Άκούστε με, σας ίκετεύω, τραυλίζει ο φυλακισμένος. Η μητέρα μου, καταλαβαίνετε;... Έχω μητέρα... πεστε το αυτό στους άνωτέρους σας... Άφήστε με να φύγω... Θά ξαναγυρίσω...

— Άπαγορεύεται ο θόρυβος τη νύχτα! Πάς δεν τ' καταλαβαίνετε, θεέ μου... Οι άνθρωποι κοιμούνται... Κι' εσύ άρχίζεις να φωνάζεις και να χτυπάς την πόρτα; Αυτό δεν έπιτρέπεται.

Μά... Άκούστε!... Σας ίκετεύω...

— Σιωπή!... Γιατί θά σε ρίξουν στο μπουντρούμι...

Και το πρόσωπο με τα μουστάκια έξαφνα γίνεται...

— Άκούστε! Ψιθυρίζει ίκετευτικά έξαφνα, κολώντας το πρόσωπό του στα κάγκελα και προσπαθώντας

νά δη προς την διεύθυνσι των βημάτων που άπομακρύνονται. Μονάχα ο θόρυβος που κάνουν ή μπότες στις πλάκες του άπαντάνε.

— 'Ακούστε!... Ξαναγυρίστε! τραυλίζει ο φυλακισμένος. Ξαναγυρίστε, σάς ίκετεύω, Μείνετε λίγο κοντά στην πόρτα για να μπορέσω να σάς δώ...

Μά άλλα σωπαίνουν... Δεν ακούγεται πειά ούτε το πένθιμο τραγούδι από το παράθυρο.

Με το ένα γόνατο άκουμπισμένο καταγής, ο φυλακισμένος στηρίζει το κεφάλι του άπάνω στην πόρτα, ενώ τα χέρια του εξακολουθούν να είνε πιασμένα στα κάγκελα...

Σιωπή... Μονάχα ή καρδιά του χτυπάει δυνατά...

Ο φυλακισμένος σηκώνεται τέλος και, με πρόσωπο πελιδνό, με μάτια φλογισμένα από άγωνία, κλονιζόμενος, πλησιάζει στο τραπέζι, κοντά στο κρεβάτι. Άπάνω στο τραπέζι, βρίσκεται ένα κανάτι με νερό και μία άμπουλα με αϊθέρα που τον ώρισε χθές ο γιατρός. Άρπάζει την άμπουλα με τα τρεμάμενα δάχτυλά του, έπειτα, αφήνοντάς την πάλι, σωριάζεται στο κρεβάτι του.

Και πάλι ή άγωνία πλημμυρίζει την ψυχή του και το σώμα του... Η λάμπα φωτίζει το κρεβάτι, το τραπέζι και όλο το διάστημα από την πόρτα ως το πυράθυρο. Μά άπέναντι στο κρεβάτι, κοντά στον τοίχο και στις γωνίες τ' σκοτάδι ζωντανεύει τα σημάδια της ύγρασίας στον τοίχο. Φαίνονται σαν να σαλεύουν. Την ήμέρα μοιάζουν άπλωσ με γεωγραφικό χάρτη, μα τη νύχτα, όταν καρφώνη κανείς τα βλέμμάτα του άπάνω τους, θυμίζουν πρόσωπα ανθρώπινα, ίσως τα πρόσωπα όλων εκείνων που φυλακίστηκαν μέσα σ' αυτό το κελλι.

Κι' αυτό μπορεί νάνα κι' αλήθεια. Ο άνθρωπος μένει κλεισμένος μπροστά στους τέσσερες τοίχους μέρες ολόκληρες, κ' οι τοίχοι ποτίζονται από την μυρωδιά του... Γιατί να μην ποτίζονται τάχα και με τις σκέψεις του; Γιατί να μην καθρεφτίζουν την εικόνα της ψυχής του;...

Αυτά τα σημάδια δεν έχουν τίποτε το τρομερό, αν κι' έμψυχώνονται από μία σιωπηλή ζωή. Νά που σαλεύουν κι' αλλάζουν μορφή... Άν μπορούσαν να μιλήσουν θα ψιθύριζαν καθαρά μερικά ανθρώπινα λόγια... Μά πλά τους πόσο φοβερό είνε το σκοτάδι... Κ' είνε κι' αυτό ζωντανό κι' άπιαστο και πονηρό συγχρόνος... Τό άναπνέει κανείς με τόν άέρα, φιλτράρεται στην ψυχή σαν σκουριά και άργα, άδυσώπητα, την διαλύει... Ρουφάει τις σκέψεις του ανθρώπου και, μολοντί δεν έχει μορφή όρατη και ώρισμένη, μπορεί να ένσάρκωθι έξαφνα σέ κάτι το τρομερό.

Χωρίς να σηκώνη τα μάτια του από τις βούλες του τοίχου, ο φυλακισμένος άπλώνει το χέρι του προς το τραπέζι, βρίσκει ψαχουλετά το κανάτι με το νερό και, με μία άπότομη κνησι, το άδειάζει στον τοίχο. Και καθώς σκορπίζεται το νερό, κάνει ένα θόρυβο, σαν κάποιος να φεύγη κυνηγημένος, λαχανιάζοντας με τρόμο.

Το νερό εξαφανίζεται τις βούλες κι' έπειτα κυλάει καταγής.

— Θεέ μου! ψιθυρίζει σιγά ο φυλακισμένος σφίγγοντας το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του. Θεέ μου!... Μου φαίνεται... μου φαίνεται πώς θα γίνω...

Δεν τολμάει να προφέρη την τρομερή λέξη.

Τα χέρια του έξαντλημένα πέφτουν κάτω, άνικανα και άκουμπάνε στα γόνατά του... Κάθεται στο κρεβάτι, κουτώντας το κορμί του δεξιά κι' άριστερά και τα βλέμμάτα του καρφώνονται στο σκοτάδι, μέσα στο όποιο πνίγονται... Και νοιώθει όλο το κορμί του να πνίγεται, να χάνεται σέ μιάν άδυσσο χωρίς βυθό, να πέφτη άργα και να μην ύπαρξη τίποτε που να μπορεί να γαντζωθί.

— Θεέ μου! ψιθυρίζει αδιάκοπα.

Μά ξαφνικά, ή ντροπή, δυνατή και καφετή, τόν κυριεύει και του φαίνεται πώς κάποιος του φωνάζει μέσα του:

— Είνε άτιμία να πεθάνης έτσι! Ντροπή! Ντροπή! Ο θάνατος δεν είνε πιό φριχτός, δεν είνε πιό τρομερός από τις άγωνίες του φόβου.

Σηκώνεται πάλι, κυττάζει προς το τραπέζι, άρπάζει με χέρι τρεμάμενο την άμπουλα του αϊθέρα, μά εκείνη του γλυστράει μέσα άπ' τα δάχτυλά του και σπάζει μέσα στη γαστέρα του φαγητού μ' ένα λεπτό κρουστάλλινο θόρυβο, σαν ένα χέλιο παγωμένο.

Η μυρωδιά του αϊθέρα άπλώνεται στο κελλι.

Ο φυλακισμένος σκύθει πάνω από τη γαστέρα και με χέρι νευρικό παίρνει τα συντρίμια του γυαλιού. Τά κυττάζει άπάνω στην παλάμη του. Η άναπνοή του πνίγεται, το κεφάλι του στριφογυρίζει και μι' άγνωστη δύναμι θέλει να το κλείση τα μάτια. Αυτή ή συναισθησι μεγαλώνει το φόβο του. Του φαίνεται πώς άόρατα και δυνατά χέρια τόν σφίγγουν σιγά-σιγά. Άνασκιρτάει σύγκορμος και πάει, θαδίζοντας προς τα πίσω, από το τραπέζι ως την πόρτα... Κάποιο πράγμα παγωμένο τόν κυνηγάει και τόν φτάνει με την άόραση του στο πρόσωπο.

— Όχι! Όχι! φωνάζει, ενώ τα μάτια του λάμπουν στο τρελλό.

Κι' έξαφνα, φέροντας το χέρι στο στόμα του, μπουκώνει άπότομα τα συντρίμια του γυαλιού που έχει κλεισμένα στην παλάμη του κι' άρχίζει να τα συντρίβει με τα δόντια του. Τρίζουν και τ' όκόβουν τα όβλα, τα χείλη, τη γλώσσα του. Το πρόσωπό του μορφάζει από τόν πόνο και το στόμα του γεμίζει από αίμα ζεστό κι' άλμυρό. Γέρνει το κεφάλι του μπροστά και φτύνει μαζί τα γυαλινα συντρίμια και το αίμα. Τό νοιώθει να κυλάει στα πληγωμένα χείλη του... Δάκρυα του καίνε τα μάτια, δάκρυα πίκρας, γιατί αντίπαλνεται την άπόλυτη άνικανότητά του.

— Δεν μπορώ... Δεν μπορώ!... μουγκρίζει. Δεν μπορώ να πεθάνω. Θεέ μου, δούθησέ με!

Κ' ή γεύσις του θερμού κι' άλμυρου αίματος μέσ' από στόμα του άνακατεύεται με μία γεύσι πίκρας που του πνίγει την καρδιά.

Μά έξαφνα μία άνάμνησι άνεβαίνει στο μυαλό του...

Θυμάται μία νέα κόρη, μία νεαρή ήρωίδα, που κάποτε μόνη της για να ξεφύγη από τα χέρια των δημίων της. Αυτή τη φορά, άνασκιρτάει άπό χαρά κι' άψηφάει το τρομερό σκοτάδι... Του φαίνεται σαν να ζωντανεύει κι' όλες του ή κινήσεις παίρνουν μι' άνλόκοτη σιγουράδα...

— Ένα χαμόγελο φωτεινό άπλώνεται σ' όλο του το πρόσωπο κι' εξακολουθώντας να φτύνει γυαλιά και αίμα, πλησιάζει στο τραπέζι, παίρνει τη γαστέρα όπου έχει κ' όθι ο αϊθέρας και το σκαμνάκι που τό πωθετεί κοντά στην πόρτα. Έπειτα άνεβαίνει σ' αυτό χύνοντας σταγόνα-σταγόνα τόν αϊθέρα της γαστέρας στο κεφάλι του. Κατόπιν ξεκρεμάει με προσφύλαξη τη λάμπα του κελλιού, της θγάζει το γυαλί της που πέφτει άθόρυβα στο κρεβάτι, πνίβει άπό το κρεβάτι και στέκοντας στη μέση του δωματίου, άπέναντι στις θούλες του τοίχου, προφέρει σιγά:

— Συγγνώμη!

Έπειτα, σηκώνοντας τη λάμπα πάνω άπ' το κεφάλι του, ξαναλέει με φωνή πιό δυνατή και πιό σίγουρη:

— Θά με συγχωρήσουν!

Η φωτιά του πέφτει στο κεφάλι σαν άπ' τόν ούρανό και μέσα σέ μι' στιγμή, τόν τυλίγει ολόκληρο. Ο φυλακισμένος κλονίζεται λίγο άνάμεσα στις φλόγες κι' άπλώνοντας τα δυό χέρια του μπροστά, θγάζει μι' θριαμβευτική κραυγή. Η γαλάζιες γλώσσες της φωτιάς τόν τυλίγουν άπ' όλες τις μεριές και το κελλι φωτίζεται σά άνε μέρα, ενώ ή θούλη στον τοίχο άνατριχιάζουν χαρούμενα.

... ..

Όταν οι φύλακες παραβίασαν την πόρτα και μπήκαν μέσα, δεν ύπήρχε πειά καταγής παρά ένας σωρός από το ποιο πράγμα μαύρο κι' άπαθρακωμένο που δεν έμοιαζε με θόλου με άνθρωπο. Σάλευε ώστόσο άκόμα και σάλευε γλυκά-γλυκά...

Λεπτές στήλες καπνού άνέβαιναν στριφογυριστά ως τα θάνα, όπου ένα πυκνό σύννεφο μαζευτόαν για να φάη άπ' το παράθυρο, σαν να μην ήθελε να κρύψη από το φως της αούγης ούτε το έγκλημα, ούτε το θύμα.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΚΟΡΚΥ

Μόνον το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις άπολύτως ίσωναν κας τιμές, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τόν 1900 διάφορα φυλλάδια, παλινές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα και Πληροφορίες: Γραφεία «Μπουκέτου», Γερμανού Παλάων Πιτρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έξαστην και έξ Κυριακάς.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΟΥ Β. ΒΕΡΣΕΖΙΟ

ΕΙΝΕ το στερνό ήλιοθασίλεμα, ή τελευταία στιγμή που θα είτανε μαζί, κ' είχαν πάει στο μοναχικό θράχο ν' άποχαιρετιστούν. Έκείνος θάσταγε το σασκουλίστον όμο και το ραβδί στο χέρι, εκείνη ούτε το κόκκινο μαντήλι είχε φορέσει για να της προφυλάξη το κεφάλι από της νύχτας τη θροσιά. Τό θουνό είχε μισοσκοτεινιάσει και μόνο από πάνω τους θρισκόταν ένα συννεφάκι με χρώμα της φωτιάς και στον κάμπο κάτω, τρεμουλιαστό και χλωμό κι' αυτό, άπλωνόταν το φως του φεγγαριού.

Δείξα, πίσω από μία δίπλα του θουνού, καπνός αλαφρός θγαίνοντας από τις καλύθες, έδειχνε πώς ή φωτιάς ήσαν άναμμένες την ώρα εκείνη για το θραδυνό φαί. Άριστερά οι έζινοι σταυροί του κοιμητηρίου λαμπύριζαν από μία φιλή γραμμή άσημενια, πούχνε σ' αυτούς το γλυκό και λιγυστό φως του φεγγαριού.

Άγκαλιάστηκαν σφιχτά, κι' εκείνος τη φίλησε πρώτα στο μέτωπο, έπειτα στα μάτια, ύστερα στο στόμα. Δεν έκλαιαν, μα στη θαθεία σιωπή, που ήσαν γύρω άπλωμένη, άκουγόνταν τών καρδιών τους τα χτυπήματα. Άξαφνα εκεί, που ήσαν έτοι άγκαλιασμένοι, από μία κοντινή τους άγκαλιά άρχισε να κελαιάδη ένα άηδόνι. Τό κελαϊδήμα όμως εκείνο δεν ήταν σαν τών άλλων άηδονιών, αλλά πιό θλιβερό, πιό τρυφερό, έμοιαζε παράπονο άπαρηγόρητο.

Οι δυό άγαπημένοι τ' άκουσαν σωπαίνοντας και τα δάκρυα προβάλλαν στην άκρη τών ματιών τους και τών δυό, κι' άργα - άργα έσταξαν στα μάγουλά τους. Τ' άηδόνι σάπαζε.

— Θά μ' άγαπάς πάντα και θά με περιμένεις ως που να γυρίσω, δεν είνε αλήθεια; είπε τότε ο νέος.

— Θά σ' άγαπάω πάντα και θά σε περιμένω, άπάντησεν έκείνη.

Άκούστηκε τότε ένα έλαφρό χτύπημα φτερών. Τ' άηδόνι φτερούγισε κ' ήρθε να καθήση σ' ένα δέντρο κοντήτερα τους, στο πιό κοντινό κλαδί. Μ' όλο το λίγο φως, το είδαν κ' οι δυό πώς τούς κύταζε με τα μαύρα και ζωηρά ματάκια του. Ύστερα άρχισε πάλι το θλιβερό τραγούδι του, πιό άπαρηγόρητο από πρώτα.

— Τ' άκούς εκείνο τ' άηδόνι; είπεν εκείνος. Κελαιάδη τη λύπη μας. Είνε μάρτυρας στους λόγους σου και θάρρη να μού το ειπή αν 'με προδοσης.

— Προτού έρθη να σου πη την προδοσία μου, θάρρη να σου μάθω το θάνατό μου, είπεν εκείνη. Κύττα δώ! Θά μ' εύρης ή εκεί στην καλύθα του πατέρα μου, ή, αν πεθάνω, στο κοιμητήρι, κοντά στη μάνα μου.

Τ' άηδόνι έθγαλε μι' ασηνή φιλή, τρεμουλιαστή και πέταξε γρήγορο στο θάθος του λειθαδιού, όπου το σκοτάδι ήταν πιό θαθύ.

Οι δυό άγαπημένοι χώρισαν. Έκείνος πήρε το δρόμο κατά τη δύσι για να περάση εκείνα τα ψηλά θουνά, κι' εκείνη με την καρδιά σφιγμένη σαν από χέρι σιδερένιο, κάθησε κάτω από ένα άσπρη.

Πέσασαν χρόνια. Έκείνος δούλευε, δούλευε, μα δεν μπόρεσε να έρθη την τύχη του, κι' άρχισε να θαρρεύεται και να έπιθυμη περισσότερο τη μακρινή του πατρίδα και την άγάπη του, που ήταν μακριά. Γιατί δεν τούστειλναν καμιά ελπίση από κει κάτω; Τόν έλθομδνησαν όλοι λοιπόν... Κι' αυτή άκόμα...

Ήταν έξω από την πόλι μονάχος, όταν κόντευε να νυχτώση. Ένοιωσε στην καρδιά του μι' πίκρα.

Άξαφνα, μέσα στής νύχτας τη σιωπή, άκουσε μι' ασηνή, φωνή άηδονιού, γλυκειά, τρεμουλιαστή.

— Ά! φωνάζει, είν' ο ταχυδρόμος, που μού φέρνει νέα από την άγαπημένη μου.

Κοντοζύγωσε στο δέντρο, που το πουλάκι ήταν καθισμένο. Και τό είδε να τόν κυττάξη με τα μαύρα ζωηρά ματάκια του. Ύστερα άρχισε να κελαιάδη εκείνο το λυπητερό, το παραπονετικό, το άπαρηγόρητο κελαϊδήμα, τό ίδιο της θραδυάς εκείνης του χωρισμού.

— Είσαι σύ; του φώναζε ο νέος. Έρχεσαι λοιπόν να μού ειπής πώς αυτή με πρόδωσε, πώς σ' άλλου τώρα θρίσκειται άγκαλιά; Πώς στάθηκε τόσο έπιόρκη, ώστε να πάη στην έκκλησία μας μέσα, άλλουνού να γίνη ταίρι;

Τό κελαϊδήμα έγινε πιό λυπητερό, πιό παραπονετικό, πιό άπαρηγόρητο. Κι' έλεγε τ' άηδόνι:

— Ά, όχι! δεν την είδα να μπη στην έκκλησιά με φόρεμα μεταξωτό κεντημένο με χρυσάφι στο λαιμό, και στολισμένο με κόκκινες κορδέλλες κι' άλλου να γίνη ταίρι. Νά την πηγαινούν την είδα στην έκκλησιά έξη νέες στ' άσπρα ντυμένες και πίσω άπ' αυτές ένα γέρο να κλαίη κι' όλο το χωριό, άντρες και γυναίκες, ν' ακολουθούν σέ μι' μακριά σειρά με λαμπάδες άναμμένες και να κλαίνε κι' αυτοί. Και τώρα εκεί στο κοιμητήρι, κοντά στής μάνας της το μνήμα, θρίσκειται ένας τάφος από χώμα νισκαμένο.

Έκείνος χτύπησε με το χέρι το μέτωπό του, θαρυναστέναζε και τίποτ' άλλο. Έτρεξε στο σκίτι, ξαναπήρε το σασκούλι και το ραβδί του και ξανάκαμε το δρόμο που είχε καμαμένο από πολυ καιρό για να περάση κείνα τα ψηλά θουνά που ήσαν κατά τη δύσι του χωριού του.

Περπάτησε, περπάτησε, περπάτησε. Όταν έφτασε είτανε θράδυ, ή καμινάδες κάπνιζαν, το χλωμό του φεγγαριού φώς άσήμωνε και πάλι τούς σταυρούς του κοιμητηρίου όπως όταν άποχαιρετιστούνταν για τελευταία, στ' αλήθεια, τελευταία φορά.

Πήγε στο κατόφλι της καλύθας του πατέρα της και χτύπησε την πόρτα που ήταν κλεισμένη. Χτύπησε δυό φορές άκόμα, μά κανείς δεν τ' άπάντησε. Χτύπησε και πάλι και φώναζε με τ' όνομά τους τόν πατέρα και την κόρη.

— Ποιόνε ζητάς, καλέ άνθρωπε; ρώτησε μι' γερόνισσα, μισανοίγοντας το παράθυρό της. Η κόρη πεθάνε κι' ο πατέρας έφυγε.

Έκείνος δέ ρώτησ' άλλο και τραβήχτηκε. Πήγε στην έκκλησία, μά ή πόρτα είτανε μανταλωμένη. Σαν πέρας από πίσω από το πρεσβύτεριο, φάνηκε μπροστά του το κοιμητήρι που ήσαν και άσπρη φωτίζονταν από τις άδύλατες άχτίνες του φεγγαριού. Βρήκε την πόρτα που ποτέ δεν κλεινόταν, άνοιχτή, ορθάνοιχτη και μπηκε. Άφού έκαμε λίγα βήματα, το πρώτο πράμα που είδαν τα μάτια του είτανε μι' άείνα, ή άείνα του νεκροθάφτη. Την πήρε στα χέρια του και τράβηξε μπρος.

Γνώριζε το μνήμα της μάνας της άγαπημένης του γιατί πολλές φορές είχε πάει μ' αυτή σ' αυτό για να προσευχηθούνη. Σταμάτησε κει μπροστά, μ' άμείσως λιποθύμησε, τούππε άπό τα χέρια ή άείνα, κι' έπεσε κι' αυτός γονατιστός κάτω.

Έκλαψε, έκλαψε μ' όσα δάκρυα είχε. Έπειτα έβουψε στο νύσκαφο χώμα τόσο, π' ότ' τα χείλη του κόντευαν να τ' άγγίξουν και κάλεσε την άμορφονιά με τ' όνομά της.

Στην άρχή την καλούσε σιγά-σιγά, ύστερα τ' όνομα εκείνο τ' άρεσε να τό λη, τού φάνηκε πώς μπόραγε να την προσκαλέση εκείνη την πεθαμένη, π' ότ' θάκανε κάτι ν' άναστήθι και τό είπε δυνατά, το φώναζε τόσες φορές μέσα στη σιγαλιά της νύχτας. Τέλεγε, και το θουνό, το λειθάδι, ο κάμπος του κοιμητηρίου ο θαθύς οι έζινοι σταυροί, τ' άντιλαλούσαν.

— Άπάντησέ μου! Άπάντησέ μου! φώναζε σαν τρελλός. (Συνέχεια στη σελίδα 55)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Μυστηριώδη κι' ανεξήγητα πράγματα συμβαίνουν στην άγροικία του Βαλπριδά, που βρίσκεται χαμένη στα βουνά και στα δάση. Δύο εργάτες της άγροικίας βρίσκονται μέσα σε λίγο διάστημα σπαράζονται, φαναγμένοι κυριολεκτικώς, μέσα στα Μαύρα Λαγκάδια σαν να τους κατασπάραιζε κάποιο τέρας. Και πραγματικά σ' ελπί την περιοχή υπάρχει η φήμη ότι στο Βαλπριδά ζούσε άλλοτε το Τέρας του Λιοράν, που είχε κορμί αρκούδας και κεφάλι λύκου και για το οποίο μιλάει ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο. Τέλος, μία νύχτα, ο ιδιοκτήτης της άγροικίας Ροσάρ, καθώς γυρίζει μία θυελλώδη νύχτα στο σπίτι του, δέχεται την επίθεση ενός μυστηριώδους πλάσματος. Την άλλη μέρα, τον βρίσκουν κι' αυτόν κατασπαράζοντο. Μετά το νέο αυτό μυστηριώδη θάνατο, η χήρα του Ροσάρ πουλάει την άγροικία στον Αντώνη Σαλθαίρ, ο οποίος εγκαθίσταται εκεί μαζί με τη γυναίκα του και τα δύο παιδιά του. Το πρώτο θράυτο της εγκαταστάσεώς τους εκεί, κραυγές τρόμου κάνουν το Σαλθαίρ να τρέξει στο δωμάτιο της κόρης του, η οποία του λέει πως είδε κάποιο υπερφυσικό πλάσμα να την απειλεί. Ο Σαλθαίρ την άλλη μέρα, θέλοντας να εξιχνιάσει ελ' αυτά, κάνει μία περιόδεα στα περίχωρα. Έκει, σ' ένα μικρό νεκροταφείο, βλέπει τον τάφο μίας νέας κόρης.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Πάνε δυο γόνια, σε λίγο τρία, σκέφτηκε ο Σαλθαίρ, που αυτή η νεαρή κόρη αναπαύεται εδώ, σ' αυτό τον τάφο... Ολόγουρά του όλα ήταν σιωπηλά. Η νύχτα είχε άπλωθη πεία στην κοιλάδα. Ο Σαλθαίρ συλλογιζόταν... Κλέβοντας τα λουλούδια αυτά, ο Βάλ είχε κλέψει μιά πεθαμένη...

Μα ποιός τάχα είχε αποθέσει στον τάφο τα λουλούδια; Θυμήθηκε ξεφύγει το άμαξι που πρό όλίγης ώρας το είχε δη να διασχίσει το δρόμο... Με πόσο λιγυγιάδα ταχύτητα έτρεχε!... Θάλενε κανείς πως διαζόταν να φύγει από το Βαλπριδά; πριν άπλωθη η νύχτα.

Ο Σαλθαίρ σήκωσε τους ώμους του και διευθύνθηκε προς την έξοδο του νεκροταφείου.

Κοντά στην πόρτα είδε ένα ακόμη χρυσάνθεμο που είχε πέσει από τα μάτια, το οποίο είχε πάρει ο Βάλ.

Δίστασε μία στιγμή, έπειτα έσκυψε, το πήρε και το απόθεσε πάλι άπάνω στον τάφο.

IV

Στις 15 Νοεμβρίου έφτασαν στην άγροικία οι Μαρσενά, ένα ανδρόγυνο χωρικών, τους οποίους είχε προσλάβει ο Σαλθαίρ για να τον βοηθήνε στις δουλειές. Έγκαταστάθηκαν στο μικρό σπίτι που ήταν πλάι στην άγροικία και η Λουίζα Σαλθαίρ, από εκείνη την ημέρα, ένοιωθε πως ήταν λιγώτερο μόνοι. Τους Μαρσενά τους είχε συστήσει στο Σαλθαίρ ένας φίλος τους από το Ωριγιάκ ως ανθρώπους εργατικούς, τιμίους και οικονομικούς.

Είχαν μαζί τους την Λουκιανή, μία κοπέλλα δέκα οχτώ χρόνων, ψηλή, μελαχροινή, με μαύρα μάτια, γλυκερά και γοητευτική. Ωστόσο, εξ αιτίας αυτής της νέας, τα πράγματα δεν άργησαν να υπερβούν. Η Λουκιανή, λόγω της δουλειάς της, περνούσε πολλές ώρες την ημέρα στην άγροικία, το Ζουλιέν, κι' ένα αμοιβαίο τρυφερό αίσθημα γεννήθηκε μεταξύ τους. Από τότε, η Λουκιανή πήγαινε στο σπίτι των Σαλθαίρ πιο συχνά απ' ό,τι απαιτούσε η δουλειά της. Κι' ο Ζουλιέν εύρισκε κι' αυτός διάφορες προφάσεις για να πηγαίνει πιο συχνά στο σπίτι των Μαρσενά κι' είχε γίνει λιγώ-

τερο σιωπηλός κι' επιφυλαχτικός.

Ο Σαλθαίρ, άπασχολημένος καθώς ήταν, δεν είχε απληφθή αυτή τη μεταβολή που είχε γίνει, τόσο ξαφνικά στο χαρακτήρα του γιου του.

Είχε άγκαζάρει για το τέλος Νοεμβρίου εργάτες για το κόψιμο των δέντρων κι' άλλες έννοιες πιο σοβαρές τον άπασχολούσαν, των οποίων ένοιωθε τον έρχομό, όπως νοιώθε κανείς τη θύελλα κι' αλύγουστιάτικη μέρα, πριν άκόμα ο άνανός σκοτεινιάσει.

Στις 29 Νοεμβρίου, δυο από τους ξυλοκόπους που είχε προσλάβει ο Σαλθαίρ, έφτασαν στο Βαλπριδά. Τους έγκαι-τέστησε σ' ένα από τα σπίτια που διητρούτο κάπως καλύτερα και συμφώνησε μαζί τους να τρώνε στην άγροικία.

Κατά τα μεσάνυχτα της ίδιας ημέρας, ο Σαλθαίρ ένοιω-σε ξαφνικά ακούγοντας έν' από τ' αλογά του να χρεμίζει δυνατά. Σηκώθηκε κι' άνοιξε το παράθυρο της κάμαρης. Τα παντζούρια ήταν κλειστά. Στάθηκε μία στιγμή κι' άκουσε σι-στηκε: Το αλόγο άρχισε να χτυπά τα πόδια του και να χυμιά άπάνω στο ξύλινο χώρισμα που το χόριζε από το διπλανό του.

Ο Σαλθαίρ ντύθηκε βιαστικά. Η γυναίκα του τον ρώ-τησε άνησυχ:

— Θά πάς να ιδής τί είναι;
— Βεβαία. Πρέπει να μάθω τί γίνεται εδώ πέρα.
— Εκείνη τον κύτταξε άνακαθισμένη στο κρεβάτι της.
— Θά σε συνοδεύσω, του είπε.
— Σου το άπαγορεύω! Κάτσε εκεί που κάθεσαι!
— Έχε το νο σου τουλάχιστον!

Ο Σαλθαίρ γύρισε προς τη γυναίκα του, την κύτταξε έρωτηματικά και της είπε:

— Γιατί νάχω το νο μου;

— Εκείνη δεν άπάντησε.

Ο Σαλθαίρ πήρε ένα φανάρι, το άναψε και έβηκε έξω.

Το διαπεραστικό κύρο τον έκανε να σταθή άμέσως και ν' αισωκώση το γιακά του σασκακιού του. Έπειτα, ο πλάγιος του χέρι του, φώτισε την έρημη αλλη.

Ο σταύλος θρισκόταν άπέναντί του. Τα δυο αλογα γυ-ρούσαν πάλι τα πόδια τους και σκέφτηκε πως το ένα από αυτά θα είχε λυθή χωρίς άλλο.

Η πόρτα του σταύλου ήταν κλειστή. Την άνοιξε και φώ-τισε μέσα: Τα δυο αλογα ήταν δεμένα στη θέα τους.

Ο Σαλθαίρ τα καθισούσε με τη φωνή του.

Ο σταύλος αυτός θά μπορούσε να στεγάσει έξη τουλά-χιστον αλογα. Ο Σαλθαίρ τον έρευνήσε απ' άκρη σ' άκρη.

Στο μάκρος ενός τοίχου, θρισκόταν μία ξύλινη κασάνα προωρισμένη να φυλάη την προμήθεια του κριθαριού. Άνε-σώκωσε το σκέπασμά της και κύτταξε μα δεν είδε τίποτε.

Τάλογα είχαν καθουσύχαι κι' ο οικοδεσπότης έταυμά-ζόταν να βγή έξω, όταν έξαφνα άκουσε ένα θόρυβο που δεν μπορούσε να εξηγήσει την προέλευσί του.

Ήταν κάτι που έμοιαζε με ξύσιμο παρατεταμένο, στον τοίχο που ήταν άπέναντι στα κεφάλια των αλόγων.

Αυτός ο θόρυβος δεν θάσπηξε, μα τον διαδέχτηκε ένας βόμβος που μεγάλωσε ξαφνικά για να πάη άπότομα.

Αυτός ο βόμβος έμοιαζε με θρήνο ή με φοβέρα κάποιου ζώου που θρισκόταν από την άλλη μεριά του τοίχου.

Άμέσως τα δυο ζώα άρχισαν πάλι να ταράζονται πολύ άνησυχά.

Αυτός ο τοίχος που άρθωνόταν έξω και που έβλεπε στο δρόμο, έζωνε την άγροικία. Δύο όρθονόγια παραστά-πολύ στενά ήταν άνοιγμένα σ' αυτόν για τον άερισμό.

σαν φραγμένα με άχυρα και το ένα απ' αυτά ήταν άκριβώς άνάμεσα στα δυο αλογα.

Ο Σαλθαίρ, χωρίς να διστάσει, έβγαλε τα άχυρα που το έφραζαν και προσπάθησε να δει. Μα δεν είδε τίποτε άλλο από το σκοτάδι. Θέλησε τότε ν' άφυγκραστή, μα μόλις ζύ-γωσε σ' αυτή τη στενή τρύπα, μία πνοή πέρασε μέσ' από αυτήν, που ένοιωσε τη ζέση της σαν να ήταν άναπνοή.

Ρίχτηκε άμέσως πίσω κι' έφραξε το άνοιγμα με μία χού-φα άχυρα.

Ωστόσο, ήθελε να μάθω κι' έγκαταλείποντας το φανάρι του κάτω στο σταύλο, θγήκε έξω και διευθύνθηκε προς την πόρτα της αλλής.

Η νύχτα ήταν ξάστερη, μα χωρίς φεγγάρι. Διέκρινε πολύ καθαρά τα χωράφια που ήταν άπέναντι στην άγροικία και ο Σαλθαίρ σχημάτισε άμέσως την πεποίθησι πως ο δρόμος ήταν έρημος τουλάχιστον σ' άπότομα πενήντα μέτρων.

Έν τούτοις, έφτασε καθαρά σ' αυτά του ένας ύποπτος μα κανονικός θόρυβος που έμοιαζε με ποδοπάτημα δυνα-τού ζώου.

Έπειτα ο θόρυβος αυτός έ-παψε και εξαφανίστηκε για τη σιωπή που έπικρατούσε όλο-γύρω του.

Άργά, ξαναγύρισε προς το σταύλο. Τάλογα τώρα ήταν ή-συχά.

Ο Σαλθαίρ έκλεισε την πόρτα και τράβηξε για το σπι-τί του. Η Λουίζα Σαλθαίρ τον περίμενε άνησυχ.

— Τι ήταν; τον ρώτησε.

— Τίποτε. Το ένα από τά-λογα φοβήθηκε.

— Φοβήθηκε... Τι;

— Δεν ξέρω.

Έσβυσε τη λάμπα και ξα-κατάλαγισε, μα δεν κοιμήθη-κε καθόλου εκείνη τη νύχτα.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, πήγε να έρευνήση το δρόμο γύρω από το σταύλο. Το χόρ-το φύτρωνε άφθονο στο μέρος εκείνο. Του φάνηκε πως στο μέρος αυτό ήταν ποδοπατημέ-νο, μα δεν άνακάλυψε τίποτε άλλο.

Ωστόσο έκανε μία παρατή-ρησι άκόμη: το έπίπεδο του δρόμου ήταν κατά μερικά έ-κατοστόμετρα χαμηλότερο ά-πό το σταύλο και του ήταν άδύνατο να φτάση από κεί τη στενή τρύπα του τοίχου, αλ-λή την τρύπα που την είχε φράξει με άχυρα.

Μα αυτός θυμόταν άκόμα έ-κείνη την λαχανιασμένη άνα-πνοή που είχε νοιώσει έξαφνα μέσα στο σκοτάδι καθώς κόλ-λησε το ατί του στην τρύπα και που τον έκανε να τραβηχτεί πίσω.

Δεν έβγαλε κανένα θετικό συμπέρασμα απ' αυτή την πα-ρατήρησι, μα σκέφτηκε ότι ένας άνθρωπος, όσο ψηλός κι' άν ήταν, δεν μπορούσε να φτάση το κεφάλι του ως αυτή την τρύπα...

Την ίδια μέρα, ο Σαλθαίρ πήγε με το άμάξι του στο Σα-λέρς για ν' αγοράσει σπόρους. Έφυγε κατά τις έντεκα, σκο-πεύοντας, άν ήταν δυνατόν, να ξαναγυρίση στο Βαλπριδά πριν νυχτώσει.

Ωστόσο, με τη σκέψι ότι στις άρχές του χει-μώνα ή μέρες είναι σύντομες, είδοποίησε τους δικούς του να μην άνησυχήσουν άν δε πρόφτανε να γυρίση ναρίς.

Στο Σαλέρς, ο κτηματίας έκανε μία συνάντησι που δεν την περίμενε καθόλου: έβηκε τον άνεψιό του Άλθέρτο, τον οποίο είχε να δει πολλούς μήνες.

Ο Άλθέρτος, ένας νεαρός έπιστήμιων, ο οποίος μόλις είχε τελειώσει τη στρατιωτική του θητεία, έξαχνε από το πρωί για να βρή ένα τρόπο να πάη να έπισκεφθή το θείο του στο Βαλπριδά. Και να που τώρα ή τύχη τους είχε φέρι

τον ένα μπροστά στον άλλο.

— Λαμπρή ή ιδέα σου νάρθης να μάς δής! του είπε ο Σαλθαίρ με μία άσυνήθιστη διαχυτικότητα. Θά σε πάρω μαζί μου, μα προηγουμένως θά κάνουμε μερικές δουλειές εδώ.

Όταν λοιπόν κατά τις εξήμισι, ο Σαλθαίρ τελείωσε τις δουλειές του και ξεκίνησε με τον άνεψιό του, η νύχτα ά-πλωνότανε κιόλας.

Ο Σαλθαίρ δεν ήταν καθόλου όμιλητικός. Μα με τον άνεψιό του που τον άγαπούσε πολύ, το πράγμα διέφερε κι' άρχισε να του μιλάη για την άγροικία του Βαλπριδά και για τη μοναξιά της.

— Η θεία μου κ' η εξαδέλφη μου, η Ραυμόνδη, δεν φο-θήθηκαν τις πρώτες μέρες; ρώτησε ο νέος.

— Λίγο.

— Τις καταλαβαίνα... Έμαθα πως συμβαίνουν πολύ πε-ριεργα πράγματα στο Βαλπριδά. Μου είπαν πως κανένας δεν ήθελε ν' αγοράση την άγροικία γιατί ο Ροσάρ που την είχε πριν από οās καθώς και δυο εργάτες του, θρέθηκαν

σκοτωμένοι υπό περίεργες συνθήκες, που δεν διαφωτίστη-καν άκόμα.

Ο Σαλθαίρ άπάντησε μέσ' απ' τα δόντια του:

— Ναί... Είν' αλήθεια.

Το άμάξι άνέβαινε άργά μία πολύ άπότομη άνηφορία.

Το σκοτάδι είχε άπλωθη πεία και ο άνεμος ήταν πολύ ψυ-χρός. Ο Άλθέρτος σήκωνε κάθε τόσο το σκέπασμα που γλυστρούσε απ' τα γονατά του.

— Άκουσα έπίσης να λένε, πρόσθεσε σε λίγο, για κάποιο θρύλο που μου έκανε έντί-κωσι.

Στάθηκε άπότομα, γιατί του φάνηκε πως είδε το θείο του ν' άνασκιρτάη πλάι του.

Τον κύτταξε, νομίζοντας πως είχε δη στο δρόμο κάτι που τον άνησυχούσε. Μα ο Σαλ-θαίρ είχε καρφωμένο το βλέμ-μα του κατ' έυθείαν μπροστά του.

— Μου είπαν μάλιστα, έξα-κολούθησε ο Άλθέρτος, πως σπαρχει κάποια σχέσις μετα-ξύ αυτού του θρύλου και των μυστηριωδών θανάτων που έ-γιναν στο Βαλπριδά. Άποδί-δω! δηλαδή αυτούς τους θα-νάτους σε κάποιο τερατώδες ζώο που ζή στα δάση του Βαλπριδά και που το λένε Τέρας του Λιοράν...

Ο Σαλθαίρ διέκοψε τη σιω-πή του και είπε άπότομα:

— Όσο δεν θλέπω με τα ί-δια μου τα μάτια αυτό το τέρας, δεν θά πιστέψω ποτέ σ' αλ-τές τις ιστορίες και θά τις θεωρώ ως τρέλλες κι' άνοησίες.

Ελπίζω νάχης και συ την ίδια γνώμη.

Οι δυο άνδρες σώπασαν. Ο δρόμος, στον οποίο προχω-ρούσαν τώρα, ήταν γυμνός κι' έρημος κι' η έσοχή γύρω άγρια.

— Η θεία σου θάη άρχισε ν' άνησυχή, είπε ο Σαλθαίρ.

— Ελπίζω πως θα γυρίσει πριν νυχτώσει.

Η φωνή του έτρεψε έλαφρά.

— Είμαστε άκόμα μακριά από την άγροικία; ρώτησε ο Άλθέρτος.

— Έξη χιλιόμετρα περίπου. Σε λίγο θ' άφήσουμε αυτό το δρόμο και θά πάσουμε ένα δρόμο καρρόδρομο που οδηγεί στο Βαλπριδά.

— Είσαστε μόνοι εκεί κάτω;

— Όχι έντελώς. Πρό δεκαπέντε ημερών έχω πάρει στη δουλειά μου τους Μαρσενά, έν' ανδρόγυνο χωρικών και χτες μου ήσαν και δυο ξυλοκόποι... Περιμένω κι' άλλους... Έχω,

*Αξαφνα άκουσε ένα θόρυβο, που δεν μπορούσε να εξηγήση την προέλευσί του.

θλέπεις, άφθονο χώρο για να τους θάλω να κατοικήσουν.
— Μου είπαν πως ολόκληρο το χωριό είναι δικό σας.
— Ναι, όλος ο συνοικισμός. Νά, εδώ πρέπει να στρίψουμε.

Πραγματικά, το άμαξι μπήκε σ' ένα δρόμο πολύ στενό. Δεξιά κι' αριστερά, ή γυμνή γη φαινόταν άκαλλιέργητη.

— Έξαφνα, φάνηκε στο νέο πως το άλογο έκοψε το δρόμο του και το ανέφερε αυτό στο θείο του.

— Ναι, απάντησε εκείνος, είμαστε τώρα στο τέλος της άνηφοριάς. Το ύποστατικό του Βαλπριθά απλώνεται ως εδώ και θ' άρχίσουμε σε λίγο να κατεβαίνουμε προς την άγροικία.

— Έπειτα έπρόσθεσε:
— Το ένα από τα φανάρια έσβυσε... Δεν άξίζει τον κόπο να το ξανανάψω για τα δυο χιλιόμετρα που μας μένουν άκόμα να κάνουμε... Ωστόσο, με δυσκολία ξεχώριζω το δρόμο...

— Ο Άλθέρτος σκέφθηκε πως θά ήταν πιο φρόνιμο ν' άνάψει το φανάρι. Το φαινόταν πως ο θεός του με μεγάλη δυσκολία συγκρατούσε τ' άλογό του.

— Σιγά! Σιγά! φώναζε ο Σαλθαίρ.
Το άμαξι τινάζονταν άπότομα.

— Σιγά! Σιγά! φώναζε ο Σαλθαίρ.
Το άμαξι πέρασε μια μικρή εύλινη γέφυρα μ' έναν έκκωφαντικό θόρυβο. Λίγο έλειψε να τσακιστούν εκεί.

Μπήκαν τώρα σ' ένα ίσιο μέρος κι' εκεί ο Σαλθαίρ σταμάτησε το άλογο. Κατέβηκε κι' άναψε το φανάρι.

— Έπειτα προχώρησαν μέσα στο δάσος του Φώ.

— Δεν είμαστε πια μακριά από το τέλος του ταξιδιού μας, είπε ο οικοδεσπότης. Μά ή τελευταία κατηγορία είναι ή πιο άπότομη απ' όλες και προτιμώ να βλέπω καθαρά.

Καθώς τελείωνε τα λόγια του, θόρυβος κλαδιών που έσπαζαν μέσα στο στέντρο, τον έκανε να γυρίσει το κεφάλι του... Σε λίγο ο ίδιος θόρυβος άκούστηκε πιο κοντά αυτή τη φορά. Θάλεγε κανείς πως κάποιο μεγάλο ζώο κάλπασε μέσα στο δάσος, σ' άπόσταση έκατό μέτρων δεξιά τους.

— Έπειτα ένα παρατεταμένο ούρλιασμα άκούστηκε.

— Ο Σαλθαίρ άρπαξε το μαστίγιό του και χτύπησε δυνατά το άλογο.

— Άκούσατε αυτό τον περιέργο θόρυβο, αυτό το ούρλιασμα; τον ρώτησε ο άνεπιός του.

— Μά ο Σαλθαίρ δεν απάντησε. Έθιαζε το άλογό του να τρέχει μανιασμένα.

Πέρασαν μπρός απ' τ' αμισορειπωμένα σπιτάκια του συνοικισμού και στάθηκε μπρός στην πόρτα της αύλης.

— Ο Ζουλιέν έτρεξε να τους υποδεχτεί. Ο κτηματίας πήδηξε καταγής και ρώτησε το γιοιό του ανήσυχος:

— Έκλεισε καλά την πόρτα πριν νυχτώσει;
— Ναι, πατέρα.

Και έπειδή ή φωνή του γιοιό του ήταν πιο γαλήνια από τη δική του, ο Σαλθαίρ καθούσχαζε.

— Πήρε το άλογο από το χαλινάρι και, περνώντας το μέσα, ξανάπε:
— Κλείσε καλά την καγκελλόπορτα.

V

— Ο Άλθέρτος κοιμήθηκε σε μια κάμαρη που ήταν πλάι στην κάμαρη της Ζουλιέν.

— Ο νέος, έπειτα απ' όσα είχε άκούσει, φανταζόταν πως ή άγροικία έβρισκόταν χαμένη ανάμεσα στα δάση. Δεν είχε φανταστεί ωστόσο μια τέτοια έρημιά και δεν είχε σκεφθεί

πως μπορούσε να νοιώσει μια τέτοια έντύπωση μονάχα ως έγκαταλείψεως.

Αυτή ή άφίειξ μέσα στη νύχτα, το ταξίδι μέσα στα δάση, οι μυστηριώδεις θόρυβοι, ή άνησυχία του θείου του, όλα αυτά δημιουργούσαν μια άτμόσφαιρα άπροσδόκητη, μια άτμόσφαιρα θραειά και στενόχωρη... Γι' αυτό μόλις θύνηκε μόνος του προσπάθησε να τ' αναλύσει όλ' αυτά.

— Υπήρχε μέσα στη ζωή του θείου του και των δικών του κάποιος άγνωστος που φαινόταν να τους παραλύει και να τους άφαιρεί κάθε χαρά, κι' αυτόν τον άγνωστο, αυτόν τον ζυγό, φαινόταν να τον υποφέρουν σαν μια μούρα που ξάφαινε έπάνω τους.

— Ο Άλθέρτος, έψαξε, του κάκου στην άρχή, να θρηνησει να είναι ή αίτία αυτής της στενωχίας, αυτής της καταιγίδας, ανύμειρα στην όποια έξοδισαν οι Σαλθαίρ.

— Η κάμαρη που του είχαν παραχωρήσει ήταν άσχετα μεγάλη. Έπιπλωμένη με μια έλλη και μια μικρή, στην όποια δεν έμειναν κανείς. Η πόρτα που χώριζε τις δυο κάμαρες απ' αυτή τη μεριά, δεν είχε ούτε κλειδωνιά, ούτε σύρτη. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στο νέο.

— Ένα παράθυρο έβλεπε στην αύλη της άγροικίας. Έν' όλο, απέναντι στο πρώτο, έβλεπε στον κήπο. Και τα δυο είχαν παντζούρια, με αυτό που έβλεπε προς τον κήπο, δεν έκλειναν καλά. Τα τράβηξε όσο καλύτερα μπορούσε και πλάνιασε, έφοι έσβυσε το κερί.

— Η πρώτη του άπόφαση ήταν να μην παρατείνει τη διαμονή του στο Βαλπριθά. Έπειτα, συλλογίστηκε πάλι τη ζωή των Σαλθαίρ. Με πόση δυσκολία θά την υπέφεραν! Ραυμόνδη κι' ο Ζουλιέν...

— Η κάμαρή του ήταν κρύα. Σκέφτηκε ότι δεν είχε άφαιρέσει όλα σκεπάσματα και, άφοι σηκώθηκε, έριξε και το ρούχα του πάνω απ' τα σκεπάσματα.

— Ο άέρας περνούσε κάτω απ' τις πόρτες και, κάθε τόσο, μούγκριζε γύρω απ' το σπίτι...

— Τέλος, κατά τις έντεκα, άποκοιμήθηκε...

— Έξαφνα ένας περιέργος θόρυβος τον έσηπνε, ένας θόρυβος που κι' ο ίδιος δεν μπόρεσε να τον καθορίσει.

— Επί μερικές στιγμές, με τα μάτια ορθάνοιχτα στο σκοτάδι, προσπάθησε να καταλάβει τί ήταν ο θόρυβος.

— Τό σκοτάδι δεν ήταν άπόλυτο: μια άχτινα χλωμό φως φώτιζε τη μια από τις γωνίες του δωματίου.

— Ανακάθησε στο κρεβάτι και είδε ότι τα παντζούρια του παραθύρου που έβλεπε στο περιθώλι ήταν άνοιχτά. Θύνηκε ότι δεν έκλειναν καλά και σκέφτηκε ότι ο άέρας που είχε άνοιξει.

— Σηκώθηκε. Μά την ίδια στιγμή ή άχτινα του φωτός γέμισε. Με την ιδέα ότι τα παντζούρια είχαν ξανακλειστεί, πήγε: φαγουλευτά ως το παράθυρο και, κολλώντας το μέτωπό του στο τζάκι, προσπάθησε να δει.

— Εχώρισε ένα δέντρο σε δυο μέτρων άπόσταση απ' το σπίτι και κατάλαβε πως τα παντζούρια δεν είχαν ξανακλειστεί. Καθώς όμως ύψωσε τα βλέμμάτα του προς τον ουρανό, κατάλαβε τί είχε συμβεί: τα σύννεφα είχαν κρύψει το φεγγάρι.

— Σκέφθηκε ν' άνοιξη το παράθυρο και να ξανακλείσει τα παντζούρια, μά δίστασε, περιμένοντας να έξοικισθεί ή άρσις του με το σκοτάδι.

— Εν τώ μεταξύ άνατρίχιαζε. Στον ουρανό έτρεχε ένα μεγάλο σύννεφο που έσβυσε στο δρόμο του ένα-ένα τ' άστέρια.

(Ακολουθεί)

Ο Σαλθαίρ άρπαξε το μαστίγιό του και χτύπησε δυνατά το άλογο.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΜΠΑΟΥΛΑ

Ένα συνταρακτικό έγκλημα για μια συλλογή γραμματοσήμων. Η νεκράνάστασις του Ντελυμώ. Η άκέφαλη γυναίκα του Μόντε Κάρλο. Η πρώτη και ή τελευταία καρατόμησις στο Μονακό. Το ματωμένο μπαούλο της Μπεσσαραμπό. Το κοφίνι του δολοφόνου Ντεκέζερ, κλπ.

ΤΑ «ματωμένα μπαούλα» έχουν παράξενες κι' άνατριχιαστικές ιστορίες και κατέχουν πάντα μια ξεχωριστή θέση στα έγκληματολογικά χρονικά. Μερικές από τις ιστορίες αυτές, λησμονημένες κι' άγνωστες σήμερα, άξίζει να τις αναφέρω καινέως.

Τον Μάη του 1896, ο σταθμάρχης της Κουβίλ, μιας μικρής πόλεως κοντά στο Χερθούργο, ειδοποιήθηκε από έναν υπάλληλο ότι μια άνυπόφορη δυσσομία έβγαίνει από ένα μπαούλο που βρισκόταν στην άποθήκη του σταθμού. Το μυστηριώδες αυτό μπαούλο άνοιχτηκε άμέσως κι' ο σταθμάρχης είδε κατάπληκτος πως είχε μέσα ένα πτώμα έν' άποσυνθέσει. Η άνακάλυψις αυτή έμεινε κρυφή. Στο σταθμό όλοι οι υπάλληλοι έλασαν άυστηρές διαταγές να προσέχουν τους ταξιδιώτες κι' έτσι σε λίγο, συνελήφθησαν δυο ύποπτα άτομα που παρουσιάσθηκαν και ζήτησαν να παραλάβουν το μπαούλο με το πτώμα. Τό ένα από τα άτομα αυτά ήταν κάποιος Ζάν Ώμπέρ και το άλλο ή τρυφερή φίλη του Μαργαρίτα Ντυμπουά.

— Έτσι, σε λίγο ή άστυνομία έμαθε σε ποιόν ανήκε το πτώμα: ο Ώμπέρ είχε δολοφονήσει τον Παρισινό εισοδηματία Αιμίλιο Ντελαέφ, για να του κλέψει μια συλλογή γραμματοσήμων άξιας 100 χιλιάδων φράγκων.

— Ο Ώμπέρ ίσχυρίστηκε ότι ο Ντελαέφ χύμψε άπάντα του για να τον πνίξη σε μια τρυφή ξαφνικής τρέλλας κι' ότι εκείνος για ν' άμυνή τον σκότωσε μ' ένα μικρό τσεκούρι της κουζίνας.

— Έπειτα, τρομοκρατήθηκε από το θέαμα του αίμοφυρτου πώματος και πήρε την άπόφαση να το έξαφανίσει. Τό έκρυψε λοιπόν μέσα σ' ένα μπαούλο, με τον σκοπό να τό ρίξει στη θάλασσα.

— Μά γιατί, τον ρώτησαν, ένώ είχες πάρει εισιτήριο για το Χερθούργο, έστειλες το ματωμένο μπαούλο στο σταθμό της Κουβίλ;

— Για ν' άποφύγω τον έλεγχο του τελωνείου! έζήτησε ο δολοφόνος.

— Μά ή υπερβολική αυτή προφύλαξις τον κατέστρεψε. Οι ένοχοι, ωστόσο, τον λυπήθηκαν και δεν παρέδωσαν στον δήμιο αυτόν το δολοφόνο, που έμεινε ιστορικός στα έγκληματολογικά χρονικά, γιατί είναι ο μόνος που σκότωσε έναν άνθρωπο για να κλέψει μια συλλογή γραμματοσήμων...

— Ύστερ' από λίγο καιρό, στις 18 του Άπριλ 1899, οι υπάλληλοι του σταθμού της Λυών, στο Παρίσι, άναστατώθηκαν από τα βογγητά και τα ούρλιασμα που έβγαίνουν από ένα μεγάλο μπαούλο, που είχε έγκαταλειφθεί από την προηγούμενη μέρα στην άποθήκη του σταθμού. Ο σταθμάρχης τότε, έφαρμόζοντας τον κανονισμό, ο όποιος άπαγόρευε το κρύψιμο σκυλιών και άλλων ζώων μέσα σε μπαούλα, διέταξε τους υπαλλήλους ν' άνοίξουν εκείνη την μυστηριώδη άποσκευή. Μά μόλις σήκωσαν το σκέπασμα, πάγωσαν όλοι από τη φρίκη τους. Άντι να δούν ένα σκυλί, αντίκρυσαν έναν παραμορφωμένο άνθρωπο, αίμοφυρτο, ο όποιος πεταχτηκε άμέσως έξω ούρλιάζοντας σαν τρελλός.

— Ήταν ο Ζάν Ντελυμώ, ο άνθρωπος που δολοφονήθηκε

κι' άναστήθηκε ύστερ' από τριάντα ώρες!...

— Η ιστορία τώρα αυτού του ανθρώπου είναι από τις πιο τραγικές. Ο Ζάν Ντελυμώ ήταν τρομερός χαρτοπαίκτης. Είχε παντρευτεί μια ζηλιάρα και δύστροπη γυναίκα που τον βασάνιζε κι' έτσι καθημερινώς υπέφερε από τις γκρινιές της.

— Ένα βράδυ, ο Ντελυμώ χαστούκισε την γυναίκα του. Έκείνη τότε άρπαξε από το τζάκι τη ματιά κι' άρχισε να τον χτυπάει στο πρόσωπο. Η πληγές αυτές δεν ήταν θανάσιμες, μά ο Ντελυμώ, όπως ήταν αίμοφυρτος και παραμορφωμένος, λιποθύμησε από τους πόνους. Η γυναίκα του τότε, νομίζοντας πως τον σκότωσε, τον έκρυψε γρήγορα-γρήγορα μέσα σ' ένα μπαούλο κι' έπειτα τό έστειλε στον σταθμό της Λυών. Κατόπιν, τρομοκρατημένη, πήρε το πρώτο τραίνο για την Λάνγκρ και κρύφτηκε στο σπίτι της μητέρας της.

— Όταν λοιπόν ο «άναστηθείς» Ντελυμώ, με το πρόσωπο γεμάτο έπιδέσμους και με δυο άστυνομικούς παρουσιάστηκε μπροστά της, ή μέγαιρα έπαθε έναν τέτοιο νευρικό κλονισμό, ώστε έχασε άμέσως τα λογικά της. Τό περιεργό όμως είναι ότι και ο Ντελυμώ είχε ένα τραγικό τέλος, γιατί, μη μπορώντας να υποφέρει την παραμόρφωσί του, τίνανε τα μυαλά του στον άέρα.

— Από τότε, κάθε χρόνο, ή κοινή γνώμη της Γαλλίας άναστατώνεται από τ' άνακαλυπτόμενα έκασοτε ματωμένα μπαούλα. Η ύπόθεσις όμως του Μόντε Κάρλο, τό 1907, είναι ή πιο φοβική κι' ή πιο συνταρακτική απ' όλες.

— Τον Αύγουστο του 1907, ένας υπάλληλος του σταθμού της Μασσαλίας, καθώς έτοιμαζόταν να ατελή στο Λονδόν ένα μεγάλο μπαούλο που είχε φτάσει από το Μόντε Κάρλο, πρόσεξε ότι άφηνε ίχνη αίματος καταγής. Ο υπάλληλος έσπασε άμέσως το σκέπασμα κι' είδε με φρίκη ότι μέσα στο μπαούλο ήταν τεμαχισμένο σε μικρά κομμάτια το πτώμα μιας γυναίκας. Έλειπαν όμως τα πόδια και το κεφάλι. Η εξέταση των διπλοτύπων της άποτυλής άδηγησης την άστυνομία της Μασσαλίας στην κατάρχεις μιας βαλίτσας στον σταθμό της Βουλώνης. Μέσα σ' αυτή την βαλίτσα ήταν το κεφάλι και τα πόδια του τεμαχισμένου πώματος.

— Με την άνακάλυψις αυτή, το μυστήριο του ματωμένου μπαούλου δεν άργησε να διαφωτισθεί. Η τεμαχισμένη γυναίκα ήταν ή βασιλοπούλη Σουηδέζα Έμμα Αλβέρ. Η βασιλεία αυτή, άριστοκράτισσα είχε την άτυχία να πέσει στα χέρια δυο τεχνοδιακτών, του Ραούλ και της Κλαίρ Γκούλ. Το έγκληματικό ζεύγος είχε παρασύρει την Σουηδέζα στο σπίτι που κι' εκεί, άφοι την δολοφονήσει για να της κλέψει τα βαρύτιμα κοσμήματά της, την τεμάχισε, για να έξαφανίσει το πτώμα της.

— Το Κακούργιο έδικείο του Μονακό, τον Δεκέμβρη του 1907, καταδίκασε την Κλαίρ Γκούλ σε ισόβια δεσμά και τον άνδρα της, τον Ραούλ Γκούλ, σε θάνατο. Αυτή άλλωστε είναι ή πρώτη και ή τελευταία θανατική ποινή που έπε-

Η σύλληψις του Ώμπερ και της Μαργαρίτας Ντυμπουά, μπρός στο αίματωμένο μπαούλο που περιείχε το πτώμα του Ντελαέφ.

— Η σύλληψις του Ώμπερ και της Μαργαρίτας Ντυμπουά, μπρός στο αίματωμένο μπαούλο που περιείχε το πτώμα του Ντελαέφ.

— Η σύλληψις του Ώμπερ και της Μαργαρίτας Ντυμπουά, μπρός στο αίματωμένο μπαούλο που περιείχε το πτώμα του Ντελαέφ.

— Η σύλληψις του Ώμπερ και της Μαργαρίτας Ντυμπουά, μπρός στο αίματωμένο μπαούλο που περιείχε το πτώμα του Ντελαέφ.

— Η σύλληψις του Ώμπερ και της Μαργαρίτας Ντυμπουά, μπρός στο αίματωμένο μπαούλο που περιείχε το πτώμα του Ντελαέφ.

— Η σύλληψις του Ώμπερ και της Μαργαρίτας Ντυμπουά, μπρός στο αίματωμένο μπαούλο που περιείχε το πτώμα του Ντελαέφ.

— Η σύλληψις του Ώμπερ και της Μαργαρίτας Ντυμπουά, μπρός στο αίματωμένο μπαούλο που περιείχε το πτώμα του Ντελαέφ.

Ελήθη από το Μόντε Κάρλο. Η γαλλική δικαιοσύνη έδωσε τότε την λαιμητόμο της και τον δήμιό της στον πρίγκηπα του Μονακό κι' έτσι ο Γκούλ κατατομήθηκε λίγες μέρες πριν απ' τα Χριστούγεννα.

Μετά ένα χρόνο, σ' έναν παρισινό σταθμό ανάκαλύφθηκε ένα άλλο ματωμένο μπαούλο. Ο δολοφόνος, κάποιος Σολεγιάν, είχε κρύψει στο μπαούλο αυτό το πτώμα μιάς μικρής κόρης.

Μετά τον πόλεμο, τα ματωμένα μπαούλα είνε πολυάριθμα. Το 1920, ωστόσο, έσπασε η πιο τρομερή απ' όλες αυτές τις υποθέσεις: το έγκλημα της Μπεσσαρμπί. Η γυναίκα αυτή, αφού πρώτα έδολοφόνησε τον άνδρα της μ' ένα μπράουνινγκ, έκρυψε μέσα σ' ένα μεγάλο μπαούλο το πτώμα του, βοηθούμενη από την κόρη της, που την είχε από τον πρώτο γάμο της, και κατόπιν μετέφερε το μπαούλο στον σταθμό και το έστειλε στο Νανσύ. Μα σέ λίγο, ή δυσωδία που άρχισε να βγαίνει απ' το μπαούλο, ώδηγησε στην ανάκαλυσή του εγκλήματος. Η δολοφόνος Μπεσσαρμπί πέθανε έδω και λίγο καιρό στις γυναικείες φυλακές της Ρέν, όπου εξέτιε την ποινή της.

Το 1927 πάλι, ο δολοφόνος Ντεκέύζερ, τεμάχισε ένα γκαρσόνι καφεینیου, τον Άντρέ Βορντέ κι' έπειτα έκρυψε το πτώμα του μέσα σ' ένα μεγάλο κοφίνι και το άφησε στο σταθμό των Βρυξελλών. Ο Ντεκέύζερ συνελήφθη ύστερ από λίγο καιρό στο Παρίσι και κατατομήθηκε. Το 1929, ο λογιστής Ριγκωντέν βρέθηκε τεμαχισμένος μέσα σ' ένα μπαούλο, στο σταθμό της Λίλλης. Τέλος έδω και λίγο καιρό, δολοκλήρη η Άγγλια αναστατώθηκε από το διπλό αίνιγμα του Μπράιτον. Στέ σταθμό του Μπράιτον βρέθηκαν δυο πτώματα, σέ δυο μπαούλα! Το μυστήριο του ματωμένου μπαούλου αριθ. 2 δεν άργησε ωστόσο να διαφωτισθ. Ο δολοφόνος, ο Τόνι Μαντσίνι, παραδόθηκε στον δήμι και πρόκειται ν' απαγχονισθ. Μα κανείς δεν μπόρεσε μέχρι σήμερα ν' ανακαλύψει τον δολοφόνο του μυστηριώδους Άγγλου που βρέθηκε τεμαχισμένος στέ ματωμένο μπαούλο αριθ. 1...

Απ' όλ' αυτά τώρα φαίνεται καθαρά το έξης: ή χρησιμοποίησις ενός μπαούλου για την εξασφάλισις ενός πτώματος, είνε ή χειρότερη μέθοδος απ' όλες. Όλα αυτά τα ματωμένα μπαούλα που άποστέλλονται προς το άγνωστον, καταλήγουν πάντα στην άστυνομία, ή όποια δεν άργεί νά συλλάβη τους ένόχους.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ ΚΑΡ.

ΦΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ.

Στην Ίρλανδία, κατά τα μέσα ως τέλη Μαΐου 1849, έπεφτε συνεχώς μια ραγδαioτάτη βροχή, δόλομωρη και πηχτή σαν μελάνη!

Επίσης στη Ρωσία—σύμφωνα με την μαρτυρία του καθηγητού Σβεδλώφ— κατά τον Ίούνιο του 1880 έπεφτε συνεχώς επί ήμέρες κόκκινο, άσπρο και γαλάζιο χαλάζι κι' επικρατούσε συγχρόνως κρύο Δεκεμβριανό με παγωνιές και χιονοθύελλες!

Επίσης στην πόλι Σέριγκ-πατάν των Ίνδιων, κατά το καλοκαίρι του 1870, έπεσε χαλάζι, του όποιου ο κάθε κόκκος ζύγιζε ογδόντα ως ενενήντα οκάδες!!! Το γεγονός το άναφέρει ή «Έκθεσις Κλιματολογικών φαινομένων του Ίνστιτούτου Σιμβόων».

Το πρωτοφανές στην ύψηλιο χαλάζι αυτό κράτησε εύτυχώς μονάχα λίγα λεπτά της ώρας, μά προξένησε κολοσσοειδείς ζημιές κι' απώλειες ανθρώπινων ψυχών. Άν κρατούσε περισσότερο, άσφαλώς ή Σέριγκ-πατάν θα κατεστρέφετο δολοκλήρης.

Από της 20ής Σ' Ιούριου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α— ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΠΛΑΚΙ

Κόβονται ή ντομάτες φέτες χοντρές, άλατοπιπερώνονται, ρίχνουμε και λίγη ζάχαρη, άλευρώνονται καλά και τηγνίζονται με καυτό λάδι ή βούτυρο. Κατόπιν τις στρώνουν σε ταψάκι ή καραβάνα κατά στρώσεις, θάζοντας εν τω μεταξύ λίγα τρίμματα άσπρο τυρί, γαλέττα φυλή και μαϊντανό φυλό. Χτυπούμε τότε 2—3 αυγά με λίγο τυρί τρίμμένο μέσα, τα περιχύνουμε απ' επάνω απ' τις ντομάτες και τις ψήνουμε στο φούρνο.

ΠΙΤΣΟΥΝΙΑ ΠΑΣΤΙΤΣΙΟ

(Έστάλη υπό της Κας Δ. ΚΥΡ.)

Το έν λόγω φαγητόν συνηθίζεται εις την Κεφαλληνίαν κατά τους γάμους και θεωρείται ως το έκλεκτοτερό έδεσμα του γαμηλίου γεύματος.

Η άναλογίς των υλικών είνε ή έξης: Δυο πιτσούνια, έως 100 δράμια μακαρόνια, 2—3 αυγά σφιχτά, 25 δρμια ζαμπόν ή φιλέτο καπνιστό κ.τ.λ.

Τα πιτσούνια γίνονται κοκκινιστά στην κατσαρόλα και κατόπιν σιγοβράζουν με άνάλογη ντομάτα, λίγο κρασί, ή ρο, άλατοπίπερο και λίγη ζάχαρη και κανέλλα. Βράζονται τα μακαρόνια ύπως συνήθως, κατόπιν στραγγίζονται και περιλούνται με λίγο βούτυρο λιωμένο. Έν τώ μεταξύ έχουν άποβράσει τα πιτσούνια, ξεκοκαλίζονται και κόβονται τα ψαχνά τους μικρά κομματάκια όσο μια καριμέλλα ζάχαρη. Το ζαμπόν κόβεται εις μικρότερα κομμάτια, καθώς και τα σφιχτά αυγά. Τυρί δεν βάζουν καθόλου.

Η σάλτσα των πιτσουνιών πρέπει να έχη άπομείνει άρκετή έως ένα φιλέτο τυριού και εάν είνε πολύ άραιά την δένουν με λίγο άλεσρί λιωμένο στο νερό ή κόρν-φλάουρ. Όλα δέ αυτά τα υλικά άνακατεύονται στα μακαρόνια.

Προηγούμενος όμως ετοιμάζεται μια ζύμη διά την κρούσταν με 100 δράμια άλευρου, 50 δράμια βούτυρο, ένα αυγό, μια κουταλιά του γλυκού άλάτι και μια κουταλιά ζάχαρη. Ραντίζονται αυτά και με λίγο νερό, ώστε στο ζύωμα να γίνη μια ζύμη πιο σφιχτή από του ψωμιού. Η ζύμη άνοίγεται κατόπιν σε φύλλο—ζυμώνεται 1—2 ώρες πριν—χονδρό δέ 2 τάλληρα και με αυτό ντυνέτε το έσωτε ρικό μιάς φόρμας σχήμα Σαρλότ ή και κατσαρόλας μικρής στραγγυλής, άλειμμένης πρώτα καλά με βούτυρο. Γεμίζετε δέ με την γέμισιν και κλείνετε απ' επάνω με άλλο φύλλο. Ψήνεται εις φούρνον μέτριον επί 40—50 λεπτά της ώρας και ξεφορμάρεται αφού μείνη έξω από τον φούρνο 15—20 λεπτά.

ΜΠΑΛΜΟΝΑΚΙΑ ΓΕΜΙΣΤΑ

(Η κατωτέρω συνταγή έστάλη υπό της Κας ΚΑΤΙΝΑΣ ΓΚΙΑΚΑ εκ Θεσσαλονίκης)

Φροντίζουμε να έχωμε άνάλογες φέτες ψαχνού βοδιού, από μπουτί ίδιως, το κιλόττο λεγόμενο, ή και από άριον εάν είνε μεγάλα τα μπουτία ώστε να βγαίνουν φέτες άρκετές. Τις πλατύνουμε δέ αυτές τις φέτες με τον μπαλμω βρέχοντας τις, ώστε να πάρουν ένα σχήμα στραγγυλό περικού και μέγεθος όσο ένα πατάκι του καφέ. Το χονδρό τους να είνε έως δυο τάλληρων.

Ετοιμάζετε κατόπιν μια γέμισι ως έξης: Άνάλογη ψαχνά ψωμιού βρεγμένη, τρίμματα τυριού φέτας άρκετά, μερικά αυγά σφιχτά ψιλοκομμένα, μαϊντανό, πιπερά, λάδι άλάτι σκόρδο—άν άρέση— και ένα αυγό χτυπημένο. Άνακατεύετε όλα καλά και βάζετε από μια κουταλιά σε κάθε φέτα κρέατος. Κλείνετε κατόπιν επάνω τις άκρες και τις δένετε με χοντρή κλωστή ώστε να γίνηται ένα είδος μπουμπούκι. Τα τηγανίζετε κατόπιν λίγο και τα βάζετε σε κατσαρόλα να βράσουν με ντομάτα άνάλογη, κρασί και λίγο νερό, όπως γίνετα συνήθως με τα κοκκινιστά φαγητά της κατσαρόλας.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

(Η μοναδική αυτοβιογραφία του μεγάλου γόητος της δθόνης Γκάρι Κούπερ)

ΠΟΛΛΟΙ δημοσιογράφοι είχαν την καλωσύνη να γράψουν ένα σωρό άμορφα λόγια για μένα. Τους εύχαριστώ για την προθυμία με την όποια έσπευσαν να πληροφορηθούν το κοινό μου για κάθε τι που άφορούσε την ιδιωτική μου ζωή. Έχω μάλιστα φυλάξει προσεχτικά όλ' αυτά τ' άρθρα τους και πολλές φορές τα διαβάζω όταν μου περισσεύη καιρός. Τότε συμβαίνει μέσα μου μια τρομαχτική άλλαγή και δέν άναγνωρίζω πειά τον έαυτό μου. Μοιάζω σαν εκείνο τον δυστυχή που άποφάσισαν να τον τρελλάνουν οι γνωστοί του και να τον κάνουν να πιστέψη ότι είνε αυτοκράτωρ! Τού επιτρέπουν τα πάντα, τον κολακεύουν, του μιλούν με σεβασμό και διακηρύττουν σ' όλο τον κόσμο τη δόξα του. Έ, το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με μένα. Από τα πολλά θυμιάματα και τις έκδηλώσεις του θαυμασμού τα έχω χαμένα. Κοντεύω να πιστέψω δέ, μά την αλήθεια, τα λόγια του Γάλλου ρεπόρτερ Ρενέ Ντάλιους, ο όποιος έγραφε στο περιοδικό του για μένα:

«...Έρχεται από την μυστηριώδη έρημο, φέρνοντας μαζί του τη δύναμη και τη μεγαλοπρέπεια των λεονταριών. Είνε στολισμένος μ' άμορφα λουλούδια κι' έχει στο πρόσωπό του τη μαγική κι' έλκυστική χάρι του Άπόλλωνος. Η γυναίκες τον λατρεύουν. Οι άνδρες τον κυττούν με φόβο, μά ύπερηφανούνται γι' αυτόν. Η ζωή του είνε ένας δρόμος στρωμένος με άνθη. Τα πόδια του πατούν στο μαγικό χαλί των «Χίλων και μιάς νυκτός». Ό,τι επιθυμεί τ' άποκτά. Ό,τι όνειρευθή το έχει. Είνε ύψηλός, λεπτός και ευκίνητος. Μά ή δύναμή του είνε τρομαχτική. Ο Γκάρι Κούπερ είνε ένα παιδί της έρημου με σκληρή καρδιά. Τρεις διάσημες θεητέτες έχουν χύσει πυρά δάκρυα γι' αυτόν. Έκασταν, όπως ή χρυσάλλιδες, τις φτερούγες των στη φωτιά του έρωτός. Οι Ποιές είνε αυτές; Η Κλάρα Μπού, ή Έθελιν Μπράντ και ή Λούις Βελές. Ο Γκάρι Κούπερ είνε πιο γοητευτικός από τον άείμνηστο Ροδόλφο Βαλεντινό. Είνε ο γόης του 1936!»

Εύχαριστώ τον κ. Ντάλιους. Μά τα πράγματα δυστυχώς δέν είνε έτσι όπως τα παρουσίασαν ως σήμερα. Αυτό άλλωστε μ' άνάγκασε να πιάσω την πένα και να γράψω τη βιογραφία μου. Έτσι δέν θα είνε εύκολο στον καθένα να γράψω μια φορά ότι γεννήθηκα σ' ένα μαγικό παλάτι κι' άλλοτε μέσα σ' ένα έφιαλτικό άσυλο άλητδών. Άς με συγχωρήσουν γι' αυτή την άπόφασι μου. Μά έπρεπε να πω την αλήθεια έστω κι' αν αυτή άπογοητεύη πολλές θαυμαστρίες μου. Άκούστε λοιπόν την Ιστορία μου. Έλπίζω δέ ότι δέν θα ξεπέσω στη συνειδήσι σας:

Γεννήθηκα στην Έλένα, στην περιφέρεια της Μοντάνα, το 1901 μέσα σ' ένα πλούσιο «ράντσο», χαμένο εκατό χιλιόμετρα μακριά από κάθε ανθρώπινη ψυχή. Το πραγματικό μου όνομα είνε Γκάρι Φράνκ και πατέρας μου ήταν ο διάσημος για την αυστηρότητά του δικαστής Ουίλλιαμ Φράνκ. Όμοιοι δέ ότι αυτόν τον «κύριο» δέν είχαν ποτέ την τιμή τον γνωρίσω. Διαρκώς ήταν άπασχολημένος με τις υποθέσεις του και μās είχε ξεχάσει έμένα και τη μητέρα μου σ' εκείνο το πλούσιο ύποστατικό. Έτσι κι' εγώ μεγάλωσα μ' όλη την έλευθερία ενός άγριου. Πάλευα με τους ύπηρες, έπαιζα με τα άλογα και τους χοίρους και έβριχνα κρασί στις ποτιστρες των πουλερικών για να τα μεβάω και να τα βλέπω να κάνουν τρέλλες. Έχετε δη ποτέ σας μεθυμένο κόρορα; Σας βεβαιώ ότι δέν υπάρχει πιο μεγάλη διασκέδασις.

Αυτές όμως ή Ιστορίες μου αναστάτωναν την άγρέπαιλι και ή μητέρα μου άναγκαζόταν να μου τις... θρέξη μ' ένα

καμουταίκι. Τ' άκουγα να σφυρίζη στον άέρα, να κάνει στράκες και να κολλάη στο σώμα μου σαν πυρωμένο σίδερο. Τότε έσφιγγα το δόντια μου και προσπαθούσα να μη ξεφωνίζω. Δέν ήθελα να τους δείξω ότι πονώ. Κι' έτσι στο τέλος άναγκαζόντουσαν να με παρατήσουν γιατί με νόμιζαν ανείσθητο. Πόσο είχαν λάθος! Μόλις μ' άφηναν, έτρεχα μακριά από την έπαυλι, κυλιόμουν σαν γάδαρος στο γρασιδι και ούρλιαζα από το πείσμα μου. Έκείνο τον καιρό είχα μονάχα ένα όνειρο: Να μεγαλώσω μια ώρα άρχίτερα, να πάψω να τρώω ξύλο και να μπορώ να καθάλλω σαν τον έπιστάτη μας τ' άγρια άλογα. Ήθελα να γίνω ένα ένδοξο κάουμπό από αυτά που βλέπετε σεις καμμία φορά στον κινηματογράφο...

Σέ ήλικία δεκατεσσάρων χρόνων έκανα την πρώτη τέτοια άνοησία μου. Άνέβηκα κρυφά σ' ένα άλογο, πριν άκόμη δημερώση. Μά αυτό άρχισε να τρέξη σαν δαιμονισμένο, να χλιμιντρίζη και να κλωτσάη σαν να είχε τρελλαθ. Ήθελε να με ρίξη κάτω. Αυτή ή τρελλή «κούρσα» μου κράτησε πολύ ώρα. Έγώ είχα χάσει τη συναίσθησι του κινδύνου. Γαντζωμένος στο λαιμό του άλόγου, προσπαθούσα να λισσορροπήσω, ένω ένοιώθα ότι λίγο άκόμη και θα μου έβγαίνει ή ψυχή.

Τέλος το άλογο ήμέρεψε. Έπαψε να κλωτσάη και γύρισε ήσυχα στο ύποστατικό. Αυτή ήταν ή πιο άμορφη μέρα της ζωής μου, γιατί όλοι μου κάναν μια ένθουσιώδη ύποδοχή και μ' άνακήρυξαν το πιο τολμηρό κάουμπό της Μοντάνα. Μετά ένα χρόνο όμως ο πατέρας μου πού είχε... καταδεχθί τέλος να με γνωρίση, μου δήλωσε ότι έπρεπε να έγ καταλείψω το «λάσσο» μου και τ' άγρια άλογα και να πάω στην Άγγλία.

—Θα πάς να γίνης άνθρωπος, μου είπε. Θα σπουδάσης νομικά.

Κι' εγώ θάλθηκα να τον εύχαριστήσω, γιατί, μά την αλήθεια, σέβόμουν πάρα πολύ τον πατέρα μου. Στο λονδίνο έζησα σωστά τρία χρόνια. Η μέρες μου κυλούσαν γεμάτες ευθυμία και θα σας έμολογώ ότι ποτέ δέν στενοχωρήθηκα από την άποικνικτική ομίχλη του! Ζούσα μόνον τη νύχτα στέ ευθυμία κέντρα του Πικαντίλ, είχα ένα τζήθος ώμορφες φίλες και φυσικά απέρριφθη μετά πολλών επαίνων. Γύρισα στους δικούς μου σαν... φάντες μπαστούνι! Ο πατέρας μου πήγε να σκάση από το κακό του, ίσως δέ να μ' άποκλήρωε κιόλας αν δέν συνέβαινε ένα άπρόοπτο περίστατικό:

Έν' αυτοκίνητο έπεσε πάνω μου μια μέρα σ' ένα δρόμο, μου τσάκισε τα πλευρά και μ' έκανε μια άμορφη μάζα. Με μετέφεραν φυσικά σ' ένα νοσοκομείο μά δέν υπήρχαν παρά ελάχιστες έλπίδες διασώσεώς μου. Πάλευα με το χάρο τρεις μήνες και τέλος τον νίκησα. Βγήκα από το θεραπευτήριο μίαν άναισι. Κι' έτσι καθώς έβλεπα γύρω όλα να είνε άνθρωποι, νόμισα ότι έσώσεννιόμουν. Ωστόσο ήμουν τόσο άδύνατος, ώστε φοβόμουν ή με σωριάση καταής το έλαφο φύσημα του άνέμου.

Άναγκάσθηκα να πάω πάλι στο «ράντσο» και να ύποβληθώ σε μια μαρτυρική άνάπαυσι. Κόντευα μάλιστα να πιστέψω ότι έτσι θα περνούσα ξαπλωμένος σ' όλη τη ζωή μου κι' ότι ο κόσμος κ' ή διασκέδασις ήσαν πειά για μένα ένα μακρινό όνειρο. Μά είχα γερύ οργανισμό και μπόρεσα ν' ανθέξω. Έτσι μια μέρα τινάχθηκα μ' ένα χαμόγελο από την πολυθρόνα μου, άναπνεύσα βαθιά και φώναξα:

—Θέλω να ζήσω!

Κι' έζησα πραγματι μια ειδυλλιακή ζωή με μια ώμορφη

(Συνέχεια στη σελίδα 55)

Ο Γκάρι Κούπερ.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ "ΒΕΝΤΕΤΤΑ," ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο Στέφαν Κερτέτς ήταν ένας από τους πιο όμορφους νέους που καθόντουσαν στη Κζόρνα, σ' ένα γραφικό και ήσυχο ουγγαρέζικο χωριό. Από τα παιδικά του χρόνια είχε απομείνει ορφανός, μά είχε κληρονομήσει μία μεγάλη κτηματική περιουσία κι' έτσι μεγάλωσε αμέριμος, δίχως ποτέ να γνωρίσει τη φτώχεια και την πείνα. Έτσι δεν συλλογιζόταν τί θα έφερνε η άλλη ημέρα. Η ζωή του φαινόταν εύκολη κι' ευχάριστη. Όσο για τα χτήματά του, είχε έναν επιδέξιο επιστάτη, τον Μικαέλ Γαράι, που φρόντιζε για όλες τις σκοτούρες. Ο Γαράι ήταν ένας σκυθρωπός και σιωπηλός άνθρωπος που δεν είχε ανοίξει ποτέ την καρδιά του σε κανένα. Η σκέψις του με τον αφέντη του, τον Κερτέτς ήταν τυπικές. Κάθε τόσο όμως, μ' ένα παράξενο τόνο στη φωνή, του έλεγε σαν να τον μάλλυνε:

— Ξοδεύετε πολλά, κύριε Στέφαν... Κάνετε λίγη οικονομία...

Παρ' όλες ωστόσο τις γκρίνιες του εύρισκε πάντα τρόπο να τα θγάξει πέρα. Ήταν ένας επιστάτης που ήξερε τη δουλειά του καλύτερα από κάθε άλλον.

Όταν ο Στέφαν έκλεισε τα είκοσιέσσερα χρόνια, έρωτεύθηκε τρελλά την πιο όμορφη κοπέλλα της Κζόρνα, μία δροσερή ξανθούλα δεκαοχτώ χρόνων που την έλεγαν Βέρθα Κοβάκ. Οι δυο έρωτευμένοι λοιπόν δεν άργησαν ν' αρραβωνιαστούν. Κι' ο Στέφαν τότε της έκανε δώρο ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι, ενώ εκείνη του χάρισε μία κόκκινη εσάρπα από αληθινό μετάξι, κεντημένη με τα χέρια της. Οι αρραβωνιασμένοι άρχισαν να κάνουν όνειρα ευτυχίας και να βλέπουν τη ζωή σαν μία άτελειωτη διασκέδαση.

Μά ήταν γραφτό φαίνεται να πάρη ένα γρήγορο τέλος αυτή η ιστορία. Ένα πρωί, ο σκυθρωπός Γαράι, ο επιστάτης του, παρουσιάσθηκε μπροστά του και του είπε καθαρά και ξάστερα πως η δουλειές τα τελευταία χρόνια δεν είχαν πάει διόλου καλά κι' ότι είχαν χρεωκοπήσει... Ο Στέφαν Κερτέτς έπεσε από τα σύννεφα! Μά πως ήταν δυνατόν; Τι είχε γίνει όλη εκείνη η περιουσία του; Ζήτησε φυσικά να δη λογαριασμούς, να μάθη, να εξετάση και όπως υποπτευόταν, σχημάτισε την πεποίθησι ότι ο σκοτεινός Γαράι τον είχε κατακλέψει. Μά δεν μπορούσε να του κάνει τίποτε, γιατί δεν είχε αποδείξεις.

Ο Γαράι, σατανικός σε κάτι τέτοιες δουλειές, δεν πιανόταν από πουθενά.

Έτσι ο Στέφαν Κερτέτς απόμεινε πάμπτωχος: οι δικαστικοί κλητήρες του πήραν ακόμη και το αγαπημένο του σκυλί, ένα μολοσσό από καθαρή ράτσα, τον έξυπνο Γκέζα. Κι' έπειτα, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, η Βέρθα ή αρραβωνιαστικιά του, αναγκάστηκε από τους γονείς της να του δώση πίσω το διαμαντένιο δαχτυλίδι. Ο Στέφαν, ύστερ' από ένα μήνα, έμαθε με πίκρα ότι η ξανθείά Βέρθα έτέλεσε τους αρραβώνες της μ' έναν άλλο, όπως ήθελαν πάλι οι γονείς της, κι' αυτός ο άλλος ήταν ο κλέφτης της περιουσίας του, ο ύπουλος Γαράι. Κάθε φορά

μάλιστα που ο πρώην επιστάτης του τον συναντούσε στο δρόμο, χαμογελούσε ειρωνικά, δείχνοντας καθαρά πως τον κορόιδευε...

Ο Στέφαν κατάλαθε πως δεν μπορούσε πια να ζήσει στη Κζόρνα. Πήρε την απόφασι να φύγη μακριά, για να ξεχάση και να ξαναφτιάξη τη ζωή του. Πριν φύγη όμως θέλησε να ξαναδη την αγαπημένη του Βέρθα και την θύνη να κεντάη διακρυσμένη μία άλλη κόκκινη μεταξωτή εσάρπα για τον καινούργιο αρραβωνιαστικό της...

Το τελευταίο θράδυ που θρισκόταν ο Στέφαν στην Κζόρνα, όπως καθόταν κοντά στο πατρικό σπίτι του που δεν ήταν πια δικό του, θυσιζόμενος στις μαύρες σκέψεις του, έκουσε ξαφνικά εκεί κοντά ένα χαρούμενο γαύγισμα κι' είχε να τρέξη προς το μέρος του τον αγαπημένο του μολοσσό, τον Γκέζα. Το σκυλί είχε παρατήσει το καινούργιο του αφεντικό κι' είχε τρέξει κοντά του.

Ο Στέφαν αγγκάλιασε τον Γκέζα, δάκρυσε από την πίκρα του κι' άξαφνα τα μάτια του άστραψαν από τη λύσσα. Μία παράξενη ιδέα είχε φωτίσει το μυαλό του.

Ο Στέφαν σηκώθηκε άμέσως και χάθηκε μαζί με το σκυλί του μέσα στο δάσος. Ήταν σκοτεινά και κανείς δεν τους είχε δει, ούτε όταν καθόντουσαν κοντά στο σπίτι, ούτε όταν χάθηκαν μέσα στη νύχτα. Ο άτυχος αρραβωνιαστικός της Βέρθας σε λίγο μπήκε με το σκυλό του σε μία σπηλιά. Όταν βγήκε από εκεί μέσα, ήταν μόνος. Ο μολοσσός είχε μείνει στη σπηλιά δεμένος γερά μ' ένα σκοινί...

Το χωριό ήξερε ότι ο Στέφαν είχε φύγει για την πολυτεία. Μά, καμιά φορά, τον έβλεπαν να τριγυρίζει εδώ κι' εκεί στα χωράφια. Κανείς ωστόσο δεν είχε προσέξει τις παράξενες εξαφανίσεις του μέσα σ' εκείνη τη μυστηριώδη σπηλιά. Εκεί πέρα ο μολοσσός του, δεμένος από ημέρες, είχε γίνει πετοί και κόκκαλο από την πείνα. Όποιος όμως τύχαινε να μπη κι' αυτός στη σπηλιά, θα παραευνεύον από ένα μακάθριο θέαμα: Κοντά στην εισοδό της ήταν ξεπλωμένο καταγής κάτι που έμοιαζε με πτώμα. Μά δεν ήταν κανένας νεκρός. Ήταν ένα σκυάχτρο, μία παράξενη κούκλα...

Ο Στέφαν, όταν κατάλαθε πως το σκυλί του θα λυσοῦσε από την πείνα, έστησε ένα δρόμο γύρω σ' ένα έρημο χωράφι εκείνο το παράξενο σκυάχτρο κι' έπειτα αναμψήκε στη σπηλιά κι' έβλεπε το σκυλό του. Κατόπι τούλιζε γύρω από λαιμό του σκυάχτρο μία άρμαλα λουκάνικα κι' έβλεπε από επάνω την κόκκινη εσάρπα που του είχε δώσει η ξανθείά Βέρθα...

Ο μολοσσός τότε, μόλις ο Στέφαν τον παρεκίνησε μ' ένα σφύριγμά του, γέμισε πάνω στο σκυάχτρο, το έσκισε το λαιμό και καταβρόχθισε το λουκάνικο...

Αυτό έγινε ακόμη δέκα, δώδεκα φορές. Ο μολοσσός πεινά είχε συνήθει και μόλις έβλεπε την κόκκινη εσάρπα

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τους ξέχασε ο θάνατος. Ο Ραμπελαί στο Βατικανό. Όπου φύγει φυγει. Γιατί το έσκασε. Ο άπαγχονισμός του Ζολά. Ένα κόλπο της Σάνδη. Απαγορεύεται! Ο Βολταίρος και ο Θεός. κλπ.

Ο Γάλλος συγγραφέας Φοντενέλ, εύρισκόμενος ένα βράδυ σε μία συναναστροφή, κάθισε κοντά στην κυρία Φροαντμών, γρήγα ένενηντα χρόνων. Την εποχή εκείνη κι' ο ίδιος ο Φοντενέλ ήταν 98 ετών.

— Ά, φίλε μου, του είπε η κυρία Φροαντμών, κουνώντας το κεφάλι της, γηράσαμε, γηράσαμε!

— Σιωπή! Ο θάνατος μάς λησμονήσει! της είπε σιγά ο Φοντενέλ, βάζοντας το δάκτυλό του στο στόμα του.

Ο Ραμπελαί, ακολουθώντας κάποτε τον καρδινάλιο Βελαί σε κάποια αποστολή του στη Ρώμη, έγινε δεκτός με τον καρδινάλιο στην δοθείσαν παρά του Πάπα ακρόασιν.

Ο Βελαί πλησίασε τον Άγιο Πατέρα και, κατά την συνήθεια, του φίλησε την παντοφλά του. Μόλις το είδε αυτό ο Ραμπελαί τώσκασε αλά γαλλικά. Κι' όταν ο πρέσβης τον ρώτησε κατόπιν γιατί έφυγε κρυφά, ο περίφημος σατυρικός απεκρίθη: «Αφού σεις, που είστε κύριός μου, φίλησατε την παντοφλά του Πάπα, τί έπρεπε να το φιλήσω εγώ;»

Ο Άλφόνσος Ντουντέν δεν είχε σε μεγάλη συμπάθεια τον Ζολά. Ο ευαίσθητος και μελαγχολικός ποιητής της «Σαφούς» δεν μπορούσε ν' ανεχθή τον απότομο και κυνικό ρεαλισμό του συγγραφέως της «Γαθέρνας». Μά η αντίπαλη αυτή ώφειλετο και σε κάποιον άλλο λόγο: Ο Ντουντέν τα τελευταία χρόνια της ζωής του τα πέρασε άρρω-

χμούσε στο λαιμό σαν λυσσασμένος...

Στο τέλος του μηνός ήταν πανηγύρι στο γειτονικό χωριό. Ο ύπουλος Γαράι πήγε και πέρα με την αρραβωνιαστικιά του, τη Βέρθα. Για πρώτη φορά είχε στολίσει το λαιμό του με την κόκκινη μεταξωτή εσάρπα που είχε κεντήσει εκείνη με τα χέρια της. Στο πανηγύρι όμως ήταν κι' ο Στέφαν Κερτέτς. Η Βέρθα, μόλις τον είδε, χλώμιασε και χαμήλωσε τα μάτια της. Μά ο Γαράι, θρασύς κι' αγέρωχος όπως πάντα, μόλις τον αντίκρυσε ξέσπασε σ' ένα ειρωνικό γέλιο. Κι' αυτό ήταν το τελευταίο του...

Ύστερ' από το πανηγύρι ο Γαράι συνώδεψε την αρραβωνιαστικιά του ως το σπίτι της και κατόπιν πήρε ένα μονοπάτι ανάμεσα στα χωράφια για να γυρίση κι' αυτός στο δικό του...

Ξαφνικά όμως στάθηκε σαστισμένος κι' έβγαλε ένα σπαρτακτικό ούρλιασμα! Όσοι τότε από τους συγχωριανούς του πρόφθασαν κι' έτρεξαν κοντά του, είδαν ένα φρικιαστικό θέαμα. Ένας μολοσσός, άγριος, με κόκκινα μάτια, σαν λυσσασμένος, είχε γυμνήσει στο λαιμό του και ξέσκισε με τα μυτερά δόντια του την κόκκινη εσάρπα που του είχε χαρίσει η ξανθείά αρραβωνιαστικιά του. Μά, με τις δαγκωμάτιες αυτές ο άγριος μολοσσός πετούκοψε και κατακοιμάτισε και το λαιμό του Γαράι.

Ο λυσσασμένος εκείνος σκύλος, μόλις είδε τους χωρικούς το έβαλε στα πόδια και χάθηκε σαν άστραπη μέσα στα χωράφια. Έτσι κανείς δεν τον ξαναείδε πια και κανείς δεν κατάλαθε πως ήταν ο μολοσσός του Στέφαν Κερτέτς, που τον είχε μεταχειρισθ' ως όργανο για την σκληρή εκδίκησί του.

Από εκείνη την ημέρα, ο Στέφαν δεν ξαναπάτησε το πόδι του στην Κζόρνα. Έγκυταστάθηκε στο Τσένκ όπου ξαναφτιάξε τη ζωή του κι' έτσι μπόρεσε να παντρευτή την αγαπημένη του Βέρθα με τα ξανθά μαλλιά.

ΜΟΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

στος, μη μπορώντας πια να γράψη. Και φυσικά ζήλευε την ρωμαλέα υγεία, την δημιουργική άντοχη και τις βιολι-σπωλικές επιτυχίες του Ζολά.

Όταν ο Ζολά τελείωσε τη σειρά των «Ρουγκών-Μακάρ», η οποία αποτελείται, ως γνωστόν, από είκοσι μεγάλα μυθιστορήματα, πραγματευόμενα την ιστορία μιας οικογένειας, κάποιος, δημοσιογράφος τότε στη «Ζουρνάλ» και σήμερα περίφημος επίσης μυθιστοριογράφος, ο Λουί ντε Ρομπέρ, πήγε και παρακάλεσε τον Ντουντέν να γράψη κάτι για το «γενεαλογικό δέντρο» των Ρουγκών Μακάρ.

Ένα σαρκαστικό χαμόγελο συνέσπασε τότε την συνήθως γλυκεία φυσιογνωμία του Ντουντέν:

— Άν έπρόκειτο να γράψω τίποτα, αποκρίθηκε, άσφαλώς θα συμβούλευα τον Ζολά, τώρα που τελείωσε το γενεαλογικό δέντρο του, ν' ανέβη στο ψηλότερο κλαδί του... και να κρεμαστή!...

Η Γεωργία Σάνδη εύρισκόμενη στη Ρώμη και έπιθυμούσα να έπισκεφθή την Μονή του Άγιου Όνουφρίου, όπου δεν είχε δεκτόν το άρσεν φύλον, έσκέφθηκε να φορέση ανδρικά ρούχα. Φανταζότανε ότι δεν θα την παρατηρούσαν μέσα στο πλήθος των έπισκεπτών. Μά όταν ο θυρωρός την είδε, κατάλαθε περί τίνος έπρόκειτο και της είπε:

Κύριε, λυπούμαι, αλλά η κυρίες δεν μπαίνουν εδώ!

Κάποτε που ο Βολταίρος, περίφημος για την άθεια του, έκαμνε περίπατο με έναν φίλο του, πέρασε από μπρός του ένας παπάς ο οποίος κρατούσε στα χέρια την Άγία Μετάληψη. Ο φιλόσοφος έβγαλε το καπέλλο του.

— Πώς, του είπε τότε ο φίλος του έκπληκτος, συνεφιλιώθης λοιπόν με τον Θεό;

— Όχι, απάντησε ο Βολταίρος, χαϊροειδόμεστε μονάχα, αλλά δεν μιλιώμαστε.

Διώχνοντας κάποτε ο μεγάλος ποιητής της Γερμανίας Γκαίτε την μαγειρίσά του, της έδωσε το έργο πιστοποιητικό, το κείμενο του οποίου παίρνουμε από την μετά θάνατον έκδοθέντα αλληλογραφία του μεγάλου φουρς Γερμανού ποιητού:

«Η Καρλόττα Χόσερ είναι στην υπηρεσία μου δύο χρόνια. Ως μαγειρίσα δεν μπορώ να είπω πως δεν είναι καλή. Ξέρει να μαγειρεύη αρκετά καλά και φτιάχνει ιδιαίτέρως έξοχα γλυκίσματα. Στην αρχή ήταν πρωτόγνωρο στο σπίτι μου έδειξε πολύ καλή διαγωγή. Ήταν όλη κουρη, περιποιητική, εύνητος και έξυπνη.

Τώρα τελευταία όμως, αναγκάζομαι να την διώξω γιατί άλλαξε όλος διάλου χαρακτήρα και έγινε ανόμορφος. Δε έχει πια ούτε τους ίδιους τρόπους, ούτε την ίδια διάθεσι για δουλειά. Μαγειρεύει ότι θέλει και όπως θέλει, άρχισε να είναι Ισχυρογνώμων, πεισματάρης, σπάταλη και τεμπέλα. Διαρκώς έρριχνόταν σε διχονοία με τους άλλους υπηρέτες μου,

και κάθε ημέρα δημιουργούσε στην κουζίνα καινούδες ανασήματα, πράγματα. Μέσα στα τόσα αυτά ελαττώματα που μου φανέρωσε τελευταία προσέβατο ακόμη και ένα που φαίνεται πως θα το είχε από καιρό, αλλά κατάφερε και το έκρυψε τέλεια. Πρώ 5 ημερών την έπιασα να απογευμα να κρυφακούη πίσω από τις πόρτες των δωματίων μου. Έως όμως άρχότερα να διορθωθής».

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το θαυμαστό ρολόγι...

Χαράς ευαγγέλια για τους φασολοφάγους!

Ο άγροκτηματίας και διακεκριμένος γεωπόνος κ. Κ. Ν. Ρόμπινσον, από χρόνια πρὶν προσπαθοῦσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν βελτίωσι ἑνὸς ἐκλεκτοῦ εἶδους φασολίων, ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ὁ λαὸς ὀνομάζει «μπαρμπούνια». Τὰ καλύτερα λιπάσματα κ' οἱ καλύτεροι συνδυασμοὶ χώματος, θερμοκρασίας, ποτίσματος κλπ. εἶχαν ἀφιερῶθῃ γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ ἀπ' τὸν Ρόμπινσον, στὸ μεγάλο ἀγρόκτημά του «Τε-Ου-κού», λίγο πρὶν ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν Ράγκλαν τῆς Νέας Ζηλανδίας.

Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1928, ὁ κ. Ρόμπινσον κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν παραγωγὴ τῶν γιγαντιαίων αὐτῶν φασολίων, τὰ ὁποῖα βλέπετε στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶχαν μῆκος δύο μέτρων καὶ πάχος ἀνθρωπίνου κεφαλιοῦ!!

Ἀλλὰ... εἶχαν κ' ἕνα σπουδαιότατο μειονέκτημα: Ἦσαν ἐντελῶς ἀγευστά κ' ἀνοστα, κ' ἤθελαν ἐπίσης «βασίλικά ἔξοδα» γιὰ νὰ βράσουν!

Ὁ κ. Ρόμπινσον, ὅμως, δὲν ἀπογοητεύτηκε. Ἐνόησε, ὅτι ἡ ὑπερβολικὴ χρῆσις τῶν λιπασμάτων ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀνοστίας τῶν πελωρίων φασολίων του. Βόληκε λοιπὸν ἐπίμονα στὴν καλλιέργειαν καὶ στὴν βελτίωσι τοῦ εἶδους τῶν. Καὶ τώρα βεβαιώνει, ὅτι γρήγορα θὰ ἐπιτύχῃ ὅχι μόνον γιγαντιαία φασόλια, ἀλλὰ καὶ νοστιμώτατα συγχρόνως.

Στὴν κατοχὴ τοῦ κ. Ρ. Μ. Μπόουμαν —πλουσίου καὶ γνωστοῦ ἀρχαιοσυλλέκτου τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Βαλτιμόρης— βρίσκεται σήμερὰ τὸ παμπάλαιο αὐτὸ ρολόγι «τοῦ τοίχου», τὸ ὁποῖο βλέπετε στὴν εἰκόνα μας.

Εἶνε «βαῦμα-θαυμάτων» τὸ ρολόγι αὐτό! Κατασκευάστηκε στὰ 1640 καὶ στολίζεται ἀπὸ λεπτότατα καὶ τεχνικώτατα χρυσοῦ ἀρθρογρήματα. Κουρδίζεται κάθε βδομάδα. Καὶ λειτουργεῖ κανονικώτατα, χωρὶς ποτὲ νὰ σταματήσῃ, ἐπὶ τριακόσια (ἀριθ. 300) χρόνια περίπου!

Βλέπετε τώρα στὴν εἰκόνα μας αὐτὰ τὰ τρία «τόξα» κύκλου, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο; Ποιὸ ἀπ' τὰ τόξα αὐτὰ ἔχει τὸ μεγαλύτερο μῆκος;

Μὴν πονοκεφαλᾶτε ἀδίκως, γιατί πρόκειται περὶ μιᾶς ὀπτικῆς ἀπάτης. Καὶ τὰ τρία δηλαδὴ τόξα ἔχουν τὸ ἴδιο μῆκος. Ἀλλὰ ἡ μικρὴ σκιερὴ γραμμὴ πλάι τους εἶνε ἔτσι χαραγμένη, ὥστε νὰ γελιέται τὸ μάτι καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι τὰ τόξα αὐτὰ εἶνε διαφορετικοῦ μήκους τὸ καθέναν.

Σὰς παρουσιάζουμε ἤδη μιὰ γυναῖκα, ἀπ' τὴς λίγες στὸν κόσμῳ, ἡ ὁποῖα ἔχουν ὅλα τὰ δικαιώματα στὸν σεξασμὸ μας καὶ στὴν ἐκτίμησί μας: Τὴν δεσποινίδα Μάργαρετ Μάντεν, διδασκάλισσά τῆς πόλεως Ντάνιβι τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ δεσποινὶς Μάργαρετ εἶνε σήμερὰ ὄγδονταπέντε ἐτῶν κ' ἐξακολουθεῖ ἀκόμα —ἀκαταπόνητη κ' ἀκμαία— νὰ διδάσκῃ τὰ μικρὰ παιδάκια τῶν συμπολιτῶν τῆς. Πρὸ ἐξηνταπέντε χρόνων, νεαρή τότε καὶ δροσερὴ ὑπαρξίς, εἶχε ἀγαπήσει τρελλὰ τὸν μνηστήρα τῆς, τὸν ὁποῖον ὅμως ἔχασε σὲ κάποιο κυνηγετικὸ δυστύχημα.

Τόσο πολὺ πόνησε ἡ τρυφερὴ καρδιά τῆς Μάργαρετ ἀπ' τὸ χτύπημα αὐτὸ τῆς μοίρας, ὥστε ἀνήθηκε ἀπὸ τότε ὅλες τὴς χαρὲς τῆς ζωῆς, διορίστηκε διδασκάλισσα στὸ δημοτικὸ σχολεῖο τῆς μι-

κρῆς ἀκόμα τότε πόλεως κ' ἀφωσιώθηκε δολύψυχα στὴ μόρφωσι καὶ στὴν διαπαιδαγώγησι τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἐπὶ ἐξηνταπέντε χρόνια, ὡς σήμερὰ ἀκόμα, ἐκπληρώνει τὰ καθήκοντά τῆς με σπανιωτάτῃ ἐπαγγελματικῇ εὐσυνειδησίᾳ. Ὀλόκληρη ἡ Ἀμερικὴ τὴν σέβεται σὰν ἁγία κ' εἶνε ἀναρίθμητα τὰ βραβεῖα καὶ τὰ τιμητικὰ διπλώματα, τὰ ὁποῖα τῆς ἔχουν ἀνεμενηθῇ ἀπ' τὸ κράτος κ' ἀπ' τοὺς διαφόρους «Ἀγαθοεργούς Ὀργανισμούς»!

Ἀς σημειωθῇ ἀκόμα καὶ τὸ ἐξῆς σπάνιο καὶ περίεργο γεγονός: Μία ἀπ' τὴς μικροῦλες μαθήτριες τῆς μὲς Μάργκαρετ, σήμερὰ, εἶνε διεγγονή... μιᾶς παλῆας μαθητρίας τῆς!!

Στὴν Οὐγγαρία ζῇ ὁ Ρέτς Πάαλι, φημισμένος Ὀδύγηος βιολιστῆς —καὶ περιζήτητος στὶς ὀρχήστρες τῶν κοσμικῶν κέντρων πολυτελείας— τῆς Βουδαπέστης. Ὁ Πάαλι εἶνε συγχρόνως κ' ἕνας ὑπερ-ἐκτυχημένος πατέρας, γιατί ἔχει σαραντασὸχρὸ τὸ ὅλον... παιδιά, ὅλα ἀγόρια!!

Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά του ἐπίσης αὐτὰ κληρονόμησαν τὴν μουσικὴ ἰδιοφυΐα τοῦ πατέρα τῶν. Ἐγίναν ὅλα ἐκκουστοὶ στὴν Οὐγγαρικὴ βιολιστὰ καὶ κερδίζουν πολλὰ χρήματα με τὰ συναυλίες πού δίνουν.

Μία ἀπ' τὴς πρωτοτυπώτερες καὶ πιὸ ἀπαιτητικῆς ἀγοραπωλησίας συνέβη στὰ 1155 μετὰ Χριστὸν κ' εἶνε ἀπόλυτα ἐξακριβωμένη ἱστορία, ὡς σήμερὰ.

Ὁ τότε πάπας τῆς Ρώμης Ἀδριανὸς ὁ Δ', ἔχοντας ἀπολυτὴ ἀνάγκη χρημάτων, πούλησε τὴν πνευματικὴ δικαιοδοσία του ἐπὶ ὁλόκληρῆς τῆς Ἱρλανδίας, στὸν βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκο Β'. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἀντίτιμὸν ἦταν ὑπερόγκο καὶ δὲν μπορούσε ὁ βασιλεὺς νὰ τὸ πληρώσῃ μονομιάς, συμφώνησαν —πουλητῆς κ' ἀγοραστῆς— τὰ ἑξῆς: Κάθε χρόνο, ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις θὰ πληρώνει στὸν πάπα ἀπὸ μιὰ... δεκάρα γιὰ κάθε σπιτί, τὸ ὁποῖο θὰ βρισκόταν χριστιανιστὴν Ἱρλανδία κατὰ τὸ ἔτος 1155-1156!!

Ἡ συμφωνία ἐπικυρώθηκε ἀμέσως ἀπ' τὸ ἱρλανδικὸ «Παριλαμέντο» (ἐίδος Βουλῆς), ἔγινε ἡ ἀπογραφή τῶν σπιτιῶν τῆς Ἱρλανδίας —καὶ τὸ τελευταῖον ἀγροτικὸ καθεστὸς ἀκόμα— κ' ἡ καταβολὴ τοῦ φόρου ἀρχαῖα κιόλας τακτικὰ ἀπ' τὸ ἐπόμενο ἔτος 1157. Τόσο θεοφοβούμενοι δὲ ἦσαν οἱ Ἱρλανδοὶ τότε, ὥστε ὑπακούοντες πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ πάπα —ὡς ἀπλά στὶς θελήσεις τοῦ πάπα— ὡς ἀπλά στὶς ἐπιταγὰς τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ἱερῆς στη γῆ— τιμωροῦσαν με ἀφορισμὸ τοὺς καθυστεροῦσαν τὴν πληρωμὴ τοῦ φόρου!

Μία ἀπ' τὴς συντομώτερες, ἀλλὰ καὶ περιεργότερες διαθήκες, εἶνε ἀπορῶς κ' ἡ διαθήκη τοῦ περιφημοῦ Γαλλοῦ φιλοσόφου Ραμπιελὰ. Ἀπολύεται τὴν:

«Εἴμαι πάμπτωχος καὶ δὲν ἔχω πᾶν. Χρωστάω πάρα πολλά... Τὰ ἀποδοῦναι μὲ ἀφίωνα γιὰ τοὺς φτωχοὺς!

Εἶνε λοιπὸν ἡ δὲν εἶνε ἀξιοῦμαι οἱ τυχεροὶ κληρονόμοι τοῦ Ραμπιελὰ;»

Ἡ «Δασκάλα» Φανφάνης!

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

Α! παρ' ὀλίγον νὰ τὸ ξεχάσω! Δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, Λιζέττα, τὸ δαχτυλίδι μου... Ἡ οἰκονόμος ἀνοίξε τὴν κοσμηματοθήκη καὶ, ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ μέσα τὸ δαχτυλίδι, τὸ πρόσφερε στὸν κύριό της. Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ σκούπισε καλὰ τὰ δαχτυλά του, περᾶσε τὸ ρουμπινένιο δαχτυλίδι του, τὸ στερέωσε καλὰ στὸ μεσαῖο δάχτυλο καὶ ὕστερα παίρνοντας τὸ καπέλλο του, τὸ ἐβένιο μπαστούνι του καὶ τὴν ταμπάκῆρά του, κατέβηκε ἀργὰ τὴς σκάλες τοῦ πύργου του καὶ πῆγε νὰ παίξῃ μετὰ τὰ κόκκινα ψαράκια, πού κολυμποῦσαν μέσα στὸ ἥσυχυ νερὸ τῆς στέρνας τοῦ κήπου του...

Ὁ κύριος Λεγκλὲ ντὲ Ρεμυγκάρ ἦταν μιὰ πολὺ μελαγχολικὴ ὑπαρξίς. Ἀπὸ τὸ παρουσιαστικὸ του φαινόταν ἄνθρωπος πού εἶχε ὑποφέρει πολὺ, πού εἶχε περάσει πολλὰ βάσανα. Ὅταν τὸν ἐβλέπετε νὰ περναῖ, διέκρινε στὴν φυσιογνωμία του μιὰ εὐγένεια καὶ μιὰ λεπτότητα πού σ' ἔκαναν νὰ καταλαβαίνετε ἀμέσως ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀπόγονος μιᾶς οἰκογενείας παλαιῶν ἀριστοκρατῶν πού τώρα, μετὰ τὴν πολυετὴ ἔξορίαν, εἶχε γυρίσει καὶ πάλι στὸ Παρίσι καὶ ζοῦσε μετὰ τὴς ἀνιμνήσεις τοῦ παρελθόντος.

Ὁ ντὲ Ρεμυγκάρ πρόσεχε πολὺ τὸν ἑαυτὸ του καὶ ἰδίως φρόντιζε ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν περιποίησι τῶν χειρῶν του...

Τὴν ὥρα καὶ ἀπαλὰ, κ' ἄσπρα χέρια πού εἶχε ὁ παλιὸς ἐκεῖνος ἀριστοκράτης! Ἀπὸ τὴν λεπτὴ καὶ ρόδινη ἐπιδερμίδα τῶν χειρῶν αὐτῶν διέκρινε καθαρά πὺς δὲν εἶχε ποτὲ τὸ ἐργασθῇ, πὺς δὲν εἶχε οὐτε μιὰ στιγμὴ καταπιαστῇ με ὅλες ἐκεῖνες τὴς βάνουσες δουλειᾶς τῆς βιοπάλης τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ ζοῦσε μὲ δεινὰ, μέσα στὶς ἀριστοκρατικῆς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του, με ὅλες ἐκεῖνες τὴς πηλῆς ἀναμνήσεις τῶν εὐγενῶν τῆς Γαλλίας.

Τὰ τελευταῖα ὅμως χρόνια ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ δὲν εἶχε πειὰ περιουσία. Τὰ εἰκοσιπέντε χρόνια πού εἶχε περάσει στὴν ἔξορίαν του, τὸν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ ξοδέψῃ ὅλα τὰ κεφάλαιά του.

Τώρα ζοῦσε πολὺ λιτὰ, πολὺ φτωχικά.

Ἀπὸ αὐτὰ, κανένα ἐλαφρὸ φαγητὸ κ' ἕνα ποτηράκι κρασί ἀποτελοῦσαν τὸ πολυτελέστερο γεῦμα του.

Τὴ μόνον πού εἶχε κατορθώσει νὰ διασώσῃ ἀπὸ τὸ παλαιὰ του κοσμημᾶτα ἦταν αὐτὸ τὸ ὠραῖο ρουμπινένιο δαχτυλίδι, αὐτὸ τὸ ἱερὸ κειμήλιο πού συμβόλιζε ὅλη τὴν ἀριστοκρατικὴ παράδοσι τῆς οἰκογενείας του.

—Ὁ καυμένος ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ! ψιθύριζαν οἱ γείτονες, δταν τὸν ἐβλέπαν νὰ βγαίνει ἀπ' τὸν πύργο του... Εἶνε φτωχὸς πειὰ... πολὺ φτωχός... Μὰ εἶδες τί ὠραῖα χέρια πού ἔχει, τί ὠραῖο δαχτυλίδι πού φορεῖ!...

Ὁ ἀνιειάτικος ἥλιος γελοῦσε μέσ' ἀπ' τὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ κήπου καὶ πύρωνε μετὰ τὸ ἑσπέρ του ὅλες τὴς τριατάφυλλες κἀνοντιες τῆς ἀνθισμένης γλῆς νὰ λάμπῃ ἄλλο. Πόσο γλυκὸ, πόσο μαγευτικὸ ἦτον ἐκεῖνο τὸ πρῶ! Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ εἶνε πάει κοντὰ στὴ στέφανο τοῦ κήπου του. Τὰ ψαράκια κολυμποῦσαν μέσα στὸ ἥσυχυ νερὸ τῆς... Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ στάθηκε ἐκεῖ καὶ μύδωσε στὸ νερὸ τῆς πύργου ἕνα κομμάτι ψωμιῦ πού τὸ εἶνε πάσει ἡσυχίᾳ του... Πῶς ἔλαμπε τὸ δαχτυλίδι του στὶς ἀντίπες τοῦ ἡλίου τὴ στιγμὴ πού ἀπλωνε τὸ γέρι του καὶ σκορποῦσε τὰ ψιχουλά στὰ νερά!

Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ κυττάζοντας ἀπὸ τὸν πύργου καὶ τὰ ψαράκια πού ἔπλεον νὰ πιάσῃν τὰ μύδια τῆς μωμῆς...

Μέσ' ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ παλινοῦ ἀριστοκράτου περνοῦσαν

ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἕνα σωρὸ εἰκόνας τῆς παλῆας ζωῆς του... Δὲν εἶχε ξεχάσει τίποτα. Μέσα στὸ ἥσυχυ ἐκεῖνο νερὸ ἔβλεπε τώρα νὰ περνοῦν σὰν ὀπτασίες ὅλες ἐκεῖνες ἡ γυναῖκες, πού εἶχε ἀγαπήσει στὴν νεότητά του!...

—Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε ἀναστενάζοντας ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπάκος... Δὲν θὰ μπορέσω πειὰ νὰ ξαναζήσω αὐτὴ τὴ ζωὴ... Δὲν θὰ ξαναῖδω πειὰ ποτὲ τ' ἀγαπημένα ἐκεῖνα πρόσωπα!...

Τὸ ἄλλο πρῶ! ἕνας ὑπνῶδης χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ πύργου. Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ πῆγε ν' ἀνοίξῃ μοναχὸς του. —Ἡ δούκισσα ντὲ Μπερὺ μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα νὰ σὰς φέρω, τοῦ εἶπε ὁ ὑπνῶδης.

Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ ἔσκισε τρέμοντας τὸν φάκελλο. Δυσλόγια πού ἦταν γραμμένα σ' ἕνα μὲν χαρτί τὸν ἔκαναν νὰ κιτρινίσῃ:

«Στείλτε μου, ὅτι μπορεῖτε. Ἦρθα ἀπὸ τὴν ἔξορίαν στὸ Παρίσι χθὲς καὶ βρίσκομαι σὲ ἀξιοθρήνητη οἰκονομικὴ κατάσταση».

Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸν ὑπνῶδῃ πού τὸν κυτοῦσε ὀρθὸς μπροστά του. Κάτι πῆγε νὰ πῇ ἀλλὰ δὲν μπόρεσε. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν. Τὴ νὰ τῆς δώσῃ, πὺς νὰ βοηθῇ τὴν καλύτερη φίλη του, τὴν μόνη γυναῖκα πού εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε με ἀληθινὴ λατρεία;...

Ἀξάφανα τὰ μάτια του ἔπλεσαν στὸ ρουμπινένιο δαχτυλίδι ἐπάνω στὸ χρυσὸ δαχτυλίδι πού φοροῦσε... Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ ἀνατρίχιασε... Σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ καὶ ὕστερα φάνηκε ὅτι πῆρε μιὰ ἀπόφασι... Ναί, ἔπρεπε, ἔπρεπε νὰ τὰ θυσιάσῃ ὅλα γιὰ τὸ χατήρι της...

—Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, εἶπε δειλὰ στὸν ὑπνῶδῃ. Δόσε το στὴν δούκισσα... Εἶνε τὸ μόνον πού μοῦ μένει ἀπὸ τὴν περιουσία μου!...

Πέρασε ἀκόμα ἕνας χρόνος. Ἡ δούκισσα ντὲ Μπερὺ πέθανε. Τὸ ρουμπινένιο δαχτυλίδι πούληθηκε σὲ ἐξευτελιστικὴ τιμή...

Θεέ μου! πὺς ξεσκέπασε ἡ ψυχὴ τοῦ παλινοῦ ἐκεῖνου ἀριστοκράτου ὅταν τὸ ἔμαθε...

Τὴν ἡμέρὰ τῆς κηδείας τῆς δούκισσας, ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ γυρίσε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο στὸν πύργο του...

Ὅταν κλείστηκε στὴν κάμαρά του ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ ἐννοίωσε ἕνα θάρος νὰ πιέξῃ τὴν ψυχὴ του...

Ἄθελαν πῆρασε ἕνα παλὸ κιτρινωμένο καθρέφτη πού ἦταν κρυφωμένος στὸν τοῖχον... Ἐμεινε ἐκεῖ πολλὴ ὥρα καὶ κύτταζε τὸν ἑαυτὸ του. Ποτὲ του δὲν ἦταν τόσο γλῶμος, τόσο ἀδυνατισμένος... Τὰ μάτια του δὲν ἔλαμπαν πειὰ ὅπως ἄλλοτε... Ἦταν γέρως, πολὺ γέρως πειὰ...

Ἐξοὶ ὁ ἀνέρας ἀφύριξε ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατὰ...

Ὁ! χαμένα ὄνειρα τῶν παλῶν ἐκεῖνον καρῶν. Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ ἔπρεπε ξαναζητήσας ὁ ἕνα παλὸ καναπέ καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του...

Ἐνα ρῆγος πέρασε ἀπὸ ὅλο του τὸ κορμὶ... Ἀίγες στιγμὰ ἀκόμα πέρασαν. Ἡ ἀναμνήσεις σιγὰ-σιγὰ ἔσθυναν ἀπ' τὸ μυαλὸ του καὶ μιὰ κοῦρασι πού αἰσθανόθηκε σ' ὅλο του τὸ σῶμα, τὸν ἔκανε νὰ πρῶσῃ στὸ κρεβάτι του καὶ νὰ κοιμηθῇ. Μὰ τὸ ἄλλο πρῶ! ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ δὲν ἐξυμνήσῃ...

Εἶχε πεθάνει σὰν νάχε βουβήσῃ ὁ ἕνα γλυκὸν ὕπνῳ. Κανεὶ δὲν τὸν εἶδε ὅταν πέθανε κανεὶ δὲν εἶχε παρασταθῇ στὶς τελευταῖες του στιγμὲς.

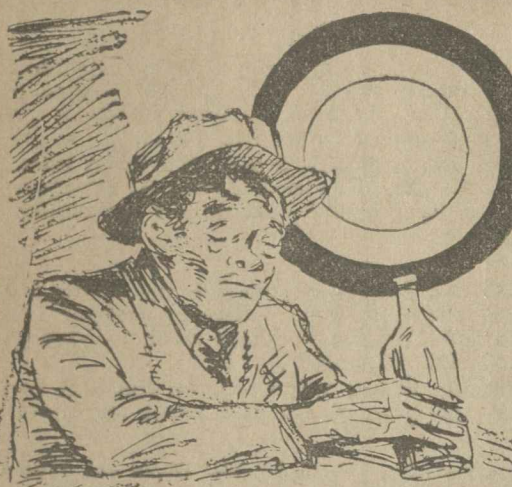
Ὁ κ. ντὲ Ρεμυγκάρ εἶχε πεθάνει μόνος καὶ ἥρεμος, ἔτσι καθὼς εἶχε ζήσει τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΡΙΣΤΟΥ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΑΝ ήρθε ή άνοιξις, ή κυρά Μπαρνιέ άσπαύνιζε τά τζάμια το ύ παραθύρου της, γιά νά μπáινη μέσα στο σπίτι της ό ήλιος. Όταν τελείωσε τή δουλειά της, άρχισε νά κουβεντιάζη μέ τήν γειτόνισσά της, πού ξεριζώνε πατάτες από τό περιβόλι της. Μίλησαν γιά τόν καιρό, γιά τίς δουλειές και,

πρίν ξανακλείση τό παράθυρο, ή κυρά Μπαρνιέ είπε :

— Ναι, δέν πανταγμένη... Είμαι εύτυχισμένη. 'Η τρείς μεγάλες κόρες μου παντρεύτηκαν, ή πιό μικρή έχει μιά καλή θέσι σέ μιά ράφτρα. Αυτή ή κόρη μονάχα χαρά μου δίνει...

— 'Α, ναι, ή Ζινέττα είπε ή γειτόνισσα. Μά κι' αυτή θά σ' αφήση μιά μέρα.

— Δέν τό φαντάζομαι, απάντησε ή κυρά Μπαρνιέ. Ποτέ δέν έβαλε μέ τό νού της νά παντρευτή...

— Κι' όμως έχει φίλο, παρατήρησε ή γειτόνισσα.

— 'Ω! αυτό δέν έχει σημασία. Όλες ή μοδιτρούλες έχουν φίλο... Τούς χρειάζεται γιά νά χορεύουν τίς Κυριακές...

— 'Απ' αυτό ως τό γάμο υπάρχει μεγάλη απόστασις... Καί ή κυρά Μπαρνιέ, αφού χαίρετ'ε τήν γειτόνισσά της, τραθήτηκε μέσα. Μά, έξαφνα, εκείνη τή στιγμή άκουσε νά της χτυπάνε τήν πόρτα. Πήγε ν' άνοίξη και λίγο έλειψε νά σωριαστή κάτω από τήν έκπληξή της, καθώς είδε έναν στρατιώτη πού της είπε :

— Καλημέρα, μαμά! Κρατούσε μέ τό ένα του χέρι μιά βαλίτσα κίτρινη και μέ τό άλλο τόν γυλιό του.

— 'Η κυρά Μπαρνιέ, άν είχε τή δύναμι, θά ζητούσε βοήθεια, μά ή ταραχή της τήν παράλυσε. 'Ο στρατιώτης δέν σάλευε καθόλου και φαινόταν σάν νά περίμενε ένα καλοσώρισμα. Στο τέλος προχώρησε λίγο, έβριζε μιά ματιά στο σπίτι και είπε :

— Είμαι ό φίλος της κόρης σου. Δέν γύρισε άκόμα; Τά βλέφαρα της φτωχής γυναίκας άνοιγόκλεισαν. Τής άνήχη πώς της είχαν καταφέρει ένα τρυμερό χτύπημα.

Κότταξε τόν στρατιώτη από τό κεφάλι ως τά πόδια, από τό ξεθωριασμένο πηλήκιο ως τίς χοντρές λασπωμένες άρβυλες και άναρωτιόταν τί κοινό μπορούσε νά έχη μέ τήν κόρη της. 'Εμεινε μερικές στιγμές μ' άνοιχτό τό στόμα κι' αφού τραύλισε μερικά λόγια άκατάληπτα, ψιθύρισε :

— Έμπα. Κάθισε.

Κι' ό στρατιώτης τήν άκολούθησε μέσα στο σπίτι.

— 'Η κυρά Μπαρνιέ ήθελε νά τοῦ κάνει διάφορες έρωτήσεις μά δέν είχε τό θάρρος. 'Αφού είχε ρθή μέ τήν βαλίτσα του, ήταν ύποχρεωμένη νά τόν δεχτή. 'Ερχόταν χωρίς άλλο νά της πάρη τήν Ζινέττα. Μά γιατί δέν της είχε πη αυτό τίποτε; Χωρίς νά τό καταλαβαίνει τόν ρώτησε τέλος :

— Ξέρεις από καιρό τήν κόρη μου; Πρίν από πέντε χρόνια, της απάντησε. Τόν τελευταίο χρόνο είχα πάει νά κάνω τήν θητεία μου στο Μαρόκο. Μά ξαναγύρισα άρρωστος και πρέπει νά ξεκουραστώ γιά νά συνέλθω. 'Η Ζινέττα μου είπε : «'Ελα στο σπίτι μας. Θά σέ περιποιηθούμε καλά».

— 'Η κυρά Μπαρνιέ χαμήλωσε τό κεφάλι της. Τό κακό ήταν ίσως μικρότερο άπ' ό,τι τό είχε φανταστή. Δέν της είχε πη πώς θά έπαιρνε τήν Ζινέττα της. Κι' αυτό ήταν τό σπουδαίο. Μά πώς θά σ'όκονομιόταν αυτός ό άνθρωπος μέσα στο μικρό τους σπίτι; Δέν είχαν ιδιαίτερη κάμαρη γιά νά

του δώσουν

— 'Η κυρά Μπαρνιέ κύτταζε τήν ώρα, περιμένοντας τήν έπιστροφή της κόρης της μ' άνημπονησία. 'Ηταν έλθονμενο ή Ζινέττα νά μ'ήν ήξερε τίποτε και μόλις έβλεπε τήν στρατιώτη νά έλεγε ξαφνιασμένη :

— Μά όχι, μαμά... Σέ κοροϊδεύει... Δέν τόν ξέρω καθόλου...

Και θά τόν πετούσε έξω. Γιατί ή Ζινέττα ήταν μιά καπέλλα ίκανή νά πετάξη έναν άνδρα έξω. 'Ηταν μιά άρρα νέα, θυματή, εύρωστη, ίκανή νά ύπερασπιστή τόν εαυτό της.

Τέλος στίς έντεκάμιση ή Ζινέττα έφτασε τρέχοντας, γιατί της είχαν πη ότι ό φίλος της βρισκόταν στο σπίτι της. Μόλις τόν είδε, φώναξε :

— Μά περιμένεις πολύ ώρα, Φερνάν;

Και γυρίζοντας πρὸς τήν μητέρα της πρόσθεσε :

— 'Αν αυτό δέν σέ στενοχωρή, θά καθήση μαζί μας. Ένε ό άρραθωναστικός μου.

— 'Η φτωχή γυναίκα προσπάθησε νά κρύψη τήν άπογοήτευσή της, μά δυο δάκρυα κύλησαν από τά μάτια της. 'Αλλοίμονο! τό ίδιο πρωί είχε καυχήθ' πὸς ήταν εύτυχισμένη. Κάποιος δαίμονας, χωρίς άλλο, θά τήν είχε άκούσει...

— Λοιπόν, θά φάη εδώ; είπε μέ φωνή τρεμάμενη. Τι πρέπει νά σερβίρω;

— 'Ω! έκανε ή Ζινέττα. Τίποτε περισσότερο άπ' τό συνηθισμένο. Δέν είνε καθόλου δύσκολος. Δέν είν' έτσι, Φερνάν;

Και άκολούθησε τήν μητέρα της στήν κουζίνα. 'Εκεί, όταν τήν είδε νά κλαίη, της είπε μ' ειλκρινεία :

— Τί τά θέλεις, φτωχή μου μάνα; Δέν μπόρεσα ν' άπ'σταθώ... Δέν ξέρω πὸς νά σοῦ τό εξηγήσω αυτό... Πάλαψα, μά δέν κατώρθωσα τίποτε. Είνε ή μεγάλη άγάπη...

— 'Η κυρά Μπαρνιέ σκούπισε τά μάτια της και τήν κύτταξε μέ ζωνηρή έκπληξη. 'Η άγάπη; Κ' ή ίδια τήν είχε θεωρήσει σ' όλη της τή ζωή... Τής φαινόταν πὸς ήταν ένα πράγμα πολύ, πολύ ώμορφο γιά μιά φτωχή γυναίκα...

— Μά νά πού ή κόρη της τήν είχε γνωρίσει... Σ'ό γάμω θάρρος κι' άρχισε νά στρώνη τό τραπέζι. 'Ενωσε έναν άπέραντο θαυμασμό γιά τήν Ζινέττα, μά όταν έβλεπε αυτό τόν χοντρό στρατιώτη μέ τήν σιμη μύτη, δέν καταλάβαινε πειά τίποτε κι' έλεγε από μέσα της :

— 'Η μιά από τίς δυο μας είνε τρελή...

— 'Ο Φερνάν έφαγε μέ μεγάλη όρεξη. Τό άπόγευμα σάφ' έδουσε τήν Ζινέττα ως τό μοδιτρούδικο κι' έπειτα έξαγύρισε και κάθισε κοντά στο τζάκι γιάτί κρύωνε.

Τήν άλλη μέρα, ή κυρά Μπαρνιέ άναψε φωτιά πὸ νοῦ άπ' ό,τι συνήθιζε, γιάτί δέν μπόρεσε νά κοιμηθ' τήν νύχτα. Τά είχε χαμένα. Πήγε κι' έφερε γάλα, μά καθώς π' έβριχνε στήν κατσαρόλα, ό Φερνάν παρουσιάστηκε μέ τήν παντοφλες του, έτοιμος νά προγευματίση. 'Εμεινε κοντά της όλο τό πρωί και, όταν τόν έβλεπε νά παίρνη ένα μαχαίρι γιά νά καθαρίση πατάτες ή νά κόψη πὸς θέλει νά τήν βοηθήση, τήν έπαινε μιά μεγάλη άπογοήτευση. Τής φαινόταν πὸς τήν είχαν διώξει άπ' τό σπίτι της.

— 'Θά ήθελα νά βρισκόμουν στο δρόμο», συλλογιόταν.

— 'Η γειτόνισσες συγκρατούσαν τά γέλια και τήν ρωτούσαν :

— Τί τρέχει, λοιπόν, κυρά Μπαρνιέ; 'Η κόρη σου έπαισε φίλο;

— 'Ω! τούς άπαντούσε. Δέν είνε τίποτε! 'Αρραθωνάστηκαν...

Στό τέλος πίστεψε κ' ή ίδια στους παράδοξους αυτούς άρραθώνες. 'Ελπίζε πὸς ό Φερνάν θά εύρισκε δουλειά και πὸς θά τήν αφήνε ήσυχη τούλάχιστον τήν ήμέρα. Μά πὸς πάληκράνι μας καλοάρεσε ή τεμπελιά. Σιγά έφανε γιά κάμψη ώρα μέ τήν πρόφασι ότι πηγαίνει νά βρή δουλειά. Μά ξαναγύριζε πάντα μέ μιά προσποιητή άπογοήτευση.

— Σιγά-σιγά, άρχισε νά γίνεται πὸς άπαιτητικός. Έπαινε τό μεγαλύτερο μέρος από τό μεροκάματο της Ζινέττας και περνούσε τίς ήμέρες του στήν ταβέρνα. Ξαναγύριζε μεθυσμένος και μανιασμένος. 'Η φιλενάδα του θύμανε πὸς και τό φοβέριζε πὸς θά τόν βιάζή. 'Ετσι στο τέλος τήν αυτός φοβήθηκε πὸς θά πρυγατοποιούσε τίς φοβές της κι' έπαισε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο. Τού έδιναν καλό μεροκάματο κι' όλα θά πηγαιναν καλά άν ό Φερνάν δέν

κανε τίς ήμέρες της πληρωμής ήμέρες γλεντιού. Κάθε Σάββατο ξαναγύριζε άργα, τρεκλίζοντας. 'Η κυρά Μπαρνιέ άρπαζε τότε τήν τσιμπίδα και φώναζε :

— 'Αν άγγίξης τήν κόρη μου θά σέ σκοτώσω.

— 'Θά κάνω ό,τι θέλω! ούδ'όχι εκείνος.

Μιά φριχτή σκηνή άρχιζε τότε. 'Εδω πρέπει νά πούμε, ότι ή Ζινέττα είχε τήν δύναμι νά ύπερασπισή τόν εαυτό της και πολλές φορές σώριζε κάτω στο πάτωμα τόν φίλο της. Μά ό Φερνάν έσπαζε ό,τι έπεφτε στα χέρια του : ποτήρια, πιάτα, μπουκάλες. 'Ενῶ κατέστρεφε έτσι τά πάντα, ή γυναίκες ξεφώνιζαν δαίμονισμένα και ό σκύλος γαύγιζε.

— Σωστή κόλασις έχει γίνει τό σπίτι τους! έλεγαν ή γειτόνισσες.

Τήν άλλη μέρα, έπειτ' άπ' αυτές τίς σκηνές, ή κυρά Μπαρνιέ ρωτούσε τήν κόρη της :

— Τόν αγαπάς άκόμα;

Και ή Ζινέττα άπαντούσε :

— Περίμενε λίγο! 'Υπομονή. Αυτό δέν μπορεί νά βιστάξη πολύ.

— 'Η μέρες περνούσαν. 'Η μητέρα δέν τολμούσε πειά νά πη στήν κόρη της νά δώση ένα τέλος σ' αυτή τήν ιστορία.

— Έσκυβε τό κεφάλι της μπροστά στήν άγάπη, στήν μεγάλη άγάπη. 'Η ίδια, βλέπετε, δέν ήξερε τί είνε ή μεγάλη άγάπη, μά δέν λυπόταν πειά γιάτί δέν τήν γνώρισε.

Δέν θά μπορούσε κανείς νά πη ότι ό Φερνάν δέν είχε κανένα χάρισμα. 'Εκανε χίλιες μικροδουλειές κ' ήξερε περιφημία νά κολλάη ό,τι έσπαζε. 'Όταν έλειπαν ή γυναίκες, έπαινε τά πιάτα κι' έκανε τό νοικοκυριο. 'Ηξερε άκόμα νά μπαλώνη παπούτσια.

— 'Αν δέν ήταν μερκής, έλεγε ή Ζινέττα, θά ήταν ένα μαργαριτάρι.

— 'Ενα Σάββατο, πρίν ό Φερνάν φύγη γιά τό εργοστάσιο, ή Ζινέττα τοῦ είπε :

— Φερνάν, σέ προειδοποιώ πὸς άν γυρίσης κι' άπόψε μεθυσμένος, όπως κάθε Σάββατο, όλα θά τελειώσουν μεταξύ μας. Άύριο θά πάρης τά πράγματά σου και θά φύγης.

Μά εκείνος δέν τήν άκούσε και ήπιε, όπως πάντα. Τήν άλλη μέρα ή Ζινέττα τοῦ είπε γαλήνια :

— 'Η βαλίτσα σου βρίσκεται στήν πόρτα.

— 'Εκείνος έσκαψε στα γέλια, μά καθώς βγήκε έξω, είδε στήν πόρτα τήν βαλίτσα του σκουραμένη από τά πράγματά του κι' άκουσε πίσω του τό κλειδί νά στρίβη στήν κλειδαμιά. Μά αυτό δέν τόν άπέληξε. Τό βράδυ πήγε και περίμενε τήν Ζινέττα στο μοδιτρούδικο και, όταν εκείνη σκόλασε, της ζήτησε συγγνώμην τόσο ταπεινά, ώστε τήν έκανε νά τά ξεχάση όλα και νά τόν ξαναπάρη στο σπίτι της.

— 'Ο καιρός πέρασε. 'Η σκηνές αυτές τοῦ διωξίματος και της συμφιλίωσης έπαναλαμβάνοντουσαν ταχτικά. 'Όταν ό Φερνάν έβλεπε τήν βαλίτσα του στήν πόρτα, τήν έπαιρνε κι' άπομακρύνονταν μ' έγκατέρηση. Πήγαινε πρὸς στήν ταβέρνα κι' έπειτα άρχιζε νά τριγυρίζη έξω άπ' τό σπίτι και νά φωνάζη :

— 'Ε! Ζινέττα! 'Ανοίξε λοιπόν... Ζινέττα, δέν θά τό ξανακάνω πειά...

Κι' έπειδή ή Ζινέττα δέν τοῦ άπαντούσε, ξαναφώναζε :

— 'Ε! μαμά Μπαρνιέ... 'Ανοίξε λοιπόν, μαμά!... Δέν θά τό ξανακάνω πειά... σοῦ τ' όρκίζομαι...

— 'Η κυρά Μπαρνιέ, πὸς αδύνατη άπ' τήν κόρη της, άνοιγε τότε τό παράθυρο και ή διαπραγματεύσις άρχιζαν. 'Ο Φερνάν προσπαθούσε στήν άρχή νά δικαιολογηθ' κ' ύστερα νά τήν πεισά νά τοῦ άνοίξη.

Μά ή Ζινέττα τραβούσε τήν μητέρα της άπ' τό μανίκι και της έλεγε :

— Μαμά; μ'ήν τοῦ μιλάς... Σοῦ τό άπαγορεύω...

— Ξαναγύρισε, της είπε, είνε εδώ. Είμαι βέβαιη πὸς ήρθε νά μάς σκοτώση...

— 'Ετσι ό Φερνάν έμενε έξω ως τό βράδυ, φωνάζοντας και θε τόσο :

— 'Ε! μαμά Μπαρνιέ! 'Ανοίξε λοιπόν!

— 'Η φωνές του έκαναν τήν κυρά Μπαρνιέ νάνασκιρτάη και της έκοθαν τήν όρεξη.

— Είνε άκόμα έξω; Πήγαινε, μαμά, νά δ'ής, έλεγε ή Ζινέττα, όταν ό Φερνάν έκανε πολλή ώρα νά φωνάζη.

— 'Η γρηά πλησίαζε στο παράθυρο και ψιθύριζε :

— Ναι, δέν σάλευε καθόλου. Νά τοῦ άνοίξω;

— 'Οχι.

— 'Η γρηά ένωίωθε τότε τύψεις και σκεφτόταν : «'Εγώ δίνω από τό φαί μου στον σκύλο κι' αφήνω αυτόν τόν άνθρωπο νηστικό;»

— 'Θά τοῦ κάνη καλό, έλεγε ή Ζινέττα.

Στό τέλος, ό Φερνάν ανέβαινε τή σκάλα, χτυπούσε τήν πόρτα και παρακαλούσε μέ φωνή γλυκειά νά τόν αφήσουν νά μ'ή μονάχα στήν εισόδο. Τότε ή κυρά Μπαρνιέ έστριβε άδδρυδα τό κλειδί και μισόνοιγε τήν πόρτα. 'Ο Φερνάν έμπαινε μέσα και πήγαινε και καθόταν κατ' εϋθείαν στο τραπέζι, χωρίς νά λήξή. Μά, μόλις χόρταινε, ζητούσε μιά άφορμή καυγά κ' ή μάχη άρχιζε.

Μιά μέρα τοῦ Μαρτίου, ή δυο γυναίκες, άποκαμωμένες πειά, έφευγαν από τό σπίτι τους. Μονάχα στήν σπιτονοικοκυρά τους έμπιστεύθηκαν τό μυστικό τους.

— 'Θά π'ήτε στον Φερνάν, της είπαν, ότι πήγαμε νά κάτσουμε σέ άλλη πολιτεία κι' ότι είνε άνωφελές νά ψάξη νά μάς ξαναβρ'ή.

— 'Επειτ' από όγτώ μέρες ξαναγύρισαν, νομίζοντας πὸς είχαν άπαλλαγ'ή πειά άπ' αυτόν. Καί πραγματικά, επί δυο μήνες δέν άκουσαν νά γινεται καθόλου λόγος γιά τόν Φερνάν. Μά τήν πρώτη 'Ιουνίου ένας άστουφύλακος πήγε και τούς είπε ότι είχαν βρ'ή σέ κάποιο δρόμο έναν άντρα μισοπεθαμένο άπ' τό μεθ'οσι.

Τόν είχαν μεταφέρει στο νοσοκομείο και τίς ζήτησαν. 'Η Ζινέττα απάντησε ότι δέν τόν ήξερε αυτό τόν άνθρωπο. Μά ή κυρία της δέν βαστήδε και τήν άλλη μέρα πήγε στο νοσοκομείο όπου κοιτόταν ό Φερνάν. Μόλις τήν είδε, άρχισε νά κλαίη. 'Ηταν αδύνατος κι' άγνώριστος. Τόν ξαναήπιε στο σπίτι της και τόν περιποιηθηκε μ' άφοσίωσι. Μά ή γαλήνη δέν μπορούσε νά βαστάξη. Μόλις ό Φερνάν σηκώθηκε ξαναγύρισε τά μεθ'οσια.

Τόν έδιωξαν πάλι. 'Επειτα από τρείς ήμέρες εκείνος δοκίμασε νά ξαναγύριση τήν ώρα τοῦ έλέπτε ή Ζινέττα. 'Ηξερε τήν καλωσύνη της κυράς Μπαρνιέ. Της φώναζε νά τοῦ άνοίξη, λέγοντας πὸς είχε ξεχάσει τό ξυρτάφι τοῦ. Κι' εκείνη τοῦ άνοίξε. 'Εκείνος τότε μπήκε στήν κουζίνα και είδε μέ ζήλεια τό φαί πού ή κυρά Μπαρνιέ γέμοιζε γιά τόν σκύλο. 'Η γρηά τόν λυπήθηκε και τοῦ είπε :

— Φωχέ μου, θά σοῦ κάνω μιά σούπα, μά γιά τελευταία φορά. Μ'ήν ξαναγύρισε πειά εδώ. Μά κανείς δέν άπογοήτευσε κι' ούτε κι' έσύ κερδίζεις τίποτε, αφού είνε αδύνατον πειά νά ήσυχουμε μαζί σου.

— 'Ο Φερνάν φάνηκε πὸς κατάλαβε κι' έφυγε.

— Ένας χρόνος πέρασε. 'Η δυο γυναίκες μισούσαν κάθε μέρα γιά αυτόν. 'Η κυρά Μπαρνιέ σκεφτόταν πὸς ίσως ήταν άρρωστος. 'Η Ζινέττα πάλι έλεγε : «Δέν με νοιάζει καθόλου».

Μά μιά βαθειά ρυτίδα χαραχόταν στο μέτωπό της. 'Εχανε τό χαρούμενο ύφος της και στο τέλος ώμολογούσε :

— Χωρίς αυτόν έχουμε ήσυχία, μά τώρα είμαι πὸς δυστυχισμένη άκόμα.

Στό τέλος τοῦ φθινοπώρου, ένα βράδυ, καθώς γύριζε από τό μοδιτρούδικο, ξαφνιασθηκε βλέποντας μπροστά

(Συνέχεια στή σελίδα 55)

«Η υπό των αναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συσχετιζόμενη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπ' όψιν.»

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμές 4. «Η αυθαίρετος υπερτίμησίς του παρά των Υποπρακτορείων απαγορεύεται.»

Πολλοί αναγνώστες των επαρχιών μας ρωτούν πώς θα μπορέσουν να αποκτήσουν τα βιβλία των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα οποία δεν επρόκειτο να προμηθευθούν. Τους απαντώντας ότι αρκεί να μας στείλουν 8 δραχμές εις γραμματόσημα δι' έκαστον βιβλίο και να τους τα στείλουμε ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις το υποπρακτορείον των εφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τα αποκτήσουν άσφαλως.

ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ζαχάρω.— Και το δικό σας ποίημα όχι καλό. Και να ή απόδειξις:

ΔΥΤΡΩΜΟΣ!

Τ' ἀηδὼν τὸ γλυκόβαλο μὲ πέταξεν ἀπ' τὸ κλουβὶ καὶ μ' ἄφισε ἔρμω, μονο, περμένο.
Κι' ὁ οὐρανὸς σκοτεινέεισε, Κ' ἀπόμεινε βουβὴ ἡ Σκέψη μου! Κι' ἀδύοις τὸ προσμένω.
Κ' ἡ θύμηση τοῦ τραγουδιοῦ, πὺν γλυκομάγευε τὸ Νοῦ — τοῦ πλείονος ἀπὸ γλυκειὰ μίαν ἁρμονία — σὰ μακρινὸς ἀντίπαλος ἔως κόσμου μακρινοῦ, γεμίζει τὴν ψυχὴν μου νοσταλγία...
Μὰ ἔχω στιμένα ξόδεργα σὲ Δύση καὶ σ' Ἀνατολὴ μὲ μάγια καὶ μὲ ἔορτα διαβολισία! —
Κι' ἐκεῖ πού, ξένοιαστο, πετάει στὴν Αὔρα τὴν τρελλή ἀποζητώντας ὁμορφα μεθύσια,
θὰ πῶς μὲς στὰ δίχτυα μου τ' ἀγαπημένο μου πουλὶ, καὶ πάλι μὲς στὴ Σκέψη θὰ τὸ κλείσω,
— ἔτσι πού πᾶ νὰ μὴν μπορῇ τὴν Αὔρα νὰ φιλῇ — καὶ πάλι ἀπ' τὸ τραγοῦδί του θὰ ζήσω...
Μὰ σὰ νὰ κρυφομάντεψε τῆς σκέψεως μου τῆς μυστικῆς τὸ γλυκοκλειδίσιον θεῖο ἀηδὼν —
μ' ἀπάντησεν: «ὦ ἄνθρωπε γοαρτὸ σου εἶναι νὰ κλαῖς.
Κι' ἂν τὸ ἄδελο φρενὶό μου σὲ σκοτώνει ἐγὼ δὲ φταίω! ἔτσι πλάστηκα ἀπ' τὸν τρανὸν μας Δημιουργό.
Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ δικό μου τὸ μοῖραϊο:
Σιγάλο νὰ ζήσω δὲ μπορῶ μὲς στὸ κλουβὶ σου Ἐγὼ καὶ οὔτε μπορῶ τραγοῦδι εἶσι νὰ λέω...»

Διαβάσετε καὶ οἱ «Ἕλληνας ποιητὰς. Καὶ μὴ θιάζεσθε, πρὶ παντός, νὰ δῆτε τοὺς στίχους σας δημοσιευμένους.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΑΝΗ, Ν. Υ. ὅρκην.— Τὸ ποίημά σας «Ἰσκιος ἦταν» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Χ. ΟΛΥΜΠΗΝ, Ἐνταῦθα.— Τὸ ποίημά σας «Ἰσὸ Βάντις» ἀρκετὰ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Καλάμας.— Μὰς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Ἀγαπητὸ μου «Μπουκετάκι»,

Πηγαίνοντας πρὸς παραθερι- αῖόν εἰς τὴν ἰδιότεράν μου πα- τριδα καὶ ἐνδοιασμένος ἀπὸ τὰ ὥραία τῆς τοπείας καὶ τὸ με- γάλειόν τῆς φύσεως ἔγραψα τὸ κατωὶ ποιημάκι τὸ ὁποῖον

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β (Τηλ. 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ὁροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Ἐσωτερικὸ δι' ἕν ἔτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικὸ » 7
Ἐξάμηνος » 100 Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτήσια συνδρομὴ σελλί- νια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β, Τίμη ἐκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἐν Ἀμερική, διὰ τὴν ἐγγραφήν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἐταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπομένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου,

καὶ σὰς στέλνω καὶ ἂν κατὰ τὴν κρίσιν σας θεωρηθῇ καλὸ καὶ δημοσιευθῇ καὶ ἂν ὄχι πάλι μὰς ἀπαντήται καὶ σὰς παραστῇ ἐλ- ληφθῇ ὑπ' ὅψιν διὰ πρώτην φορὰν περῶσις νὰ γράψω σὺν καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ζητῶ τὴν συμβουλὴν σας.

Δυστυχὸς τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε καθόλου καλὸ. Παιδικὰ σὺν γὰρ ἴχνος ποιήσεως. Σὰς συμβουλεύομαι συνεπῶς νὰ μὴ ἐπαναγῶσις σίγη. Διαβάσετε πρώτα αὐτὸ στὴν ἐξοχή, ποῦχετε τὴν εὐτυχία νὰ φέρεται τατοποιοθῇ, ἀντιληφθῇ τί ἀκριβῶς εἶνε ἡ ποιησις καὶ κατὰ τὴν δοκιμάσετε. Ἰδοὺ τώρα καὶ τὸ ποίημά σας, τὸ ὁποῖον δικαιολογεῖ ἀ- λυτῶς τὰς κρίσεις μας:

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

Τὸ ὁρῶ καὶ μαγεμένο μας χωριὸ ἐκεῖ πέρα κτησμένο στὸ βουνὸ

Μὲ τὰ μικρὰ ὄραία τοῦ σπιτάκια θαρρεῖς σὺν εὐμορφα παιδάκια

Ὅλλα τρυγῆρα σκορπισμένα παίζουν χαροῦμένα ὅλο ἕνα

Κι' ἀπὸ τὸ πὺν ἡνιγλὸ βουνὸ κατέρχεται ἕν' ἀεράκι σιγανὸ

Περυλὸν τὴν καρδιά τους καὶ ξαναβιώνει τὴν θωριά τους

Τὸ τοσπανόπουλο χαροῦμένο τὰ πρόβατα βουὰ παίζοντας τὴν φλογέρα τοῦ γλυκῆ

Ἦέπειται τρυγῆρα του τ' ἀνθιμένα δάσ- λὲς καὶ χέρετε ὅλη πλάση

Κ. ΞΕΡΑΚΗΝ, Ἀλεξάνδρειαν.— Καὶ τὸ δικό σας ποίημα πρῶτον. Δὲν λέει οὐστὺχὸς τίποτε. Λέξεις, λέξεις. Χωρὶς συγκίνησιν, χωρὶς πα- τικὸν παλμόν. Ἰδοὺ:

Η ΑΝΑΜΟΝΗ

Προμένω, διαρκῶς προμένω
Μίαν ἀγάπην νὰ ζήσῃ ξανά
Μ' ἀντοῖναι τῇ ζωῇ μου διαβόλῳ
Νὰ μὴ τυχῇ καὶ εἶθι ἀγά.

Ἀχ! ἂς ἦρχοτο ἔστο γιὰ λίγο
Ν' ἀγαπήσῃ ἡ φτωχὴ μου καρδιά
Ποῦ χτυπᾷει διαρκῶς δίχως λόγο
Κι' ἀναμένει νὰ βοῇ ξυστασία.

Προμένω, διαρκῶς προμένω
Μὰ ἡ καρδιά μου ἔξω ἔχει

Μὴν τὸ δυνεῖο πῆγαι χάσῃ
Γιὰ νὰ παύσῃ καὶ αὐτὴ νὰ σταῇ

Μὴν ἀπελπίζεσθε ὅτιον
εἶνε εὐκόλο πράγμα ἡ ἀγάπη

Χρειάζεται φερέα γιὰ νὰ ποῦ
καὶ εἰς τὴν ἀντοῖναι — τὰ πρῶτα

τῆς φαντασίας — γιὰ νὰ ποῦ
εἶνε καλὸ ποίημα. Διαβάστε

ἡλικίην ποιῶν. Τὴν τελευταίαν
τὴν σὺστασιν τὴν καὶ τὴν ἀντοῖναι

οἱ δόκτοι. Ἀλλὰ δὲν γίνεται καὶ
φορετικά. Πρέπει νὰ λήθῃ

γνώσιν τῆς ποιήσεως πρὶν ποῦ
νὰ στιχογραφή. Γιατὶ καὶ τὸ ποῦ

κόμα νὰ ὑπάρχῃ, δὲν ποῦται
τοῦ σὺν ποιητῇ. Ἀπαντῶντες
παρὰλλήλῳ καὶ ἡ σχετικὴ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 41)

Ἄσφα μὰ φωνὴν φιλή-φιλή ἔγρηκε ἀπὸ τὸν τάφο μέσα. Ἄκουσε νὰ μουρμουρίζῃ τ' ὄνομά του.

— Εἶς ἄλλῃθαι πεθαμένη; φώναξε τότε. Γιατὶ νὰ πεθά- νης; Ζωντανὴ ἔπρεπε νὰ μὲ περιμένῃς. Ἐγὼ περιμένα στὸ γυρισμό μου νὰ μοῦ δώσις τῆς ἀγάπης τὸ φίλι. Τὸ θέλω! Ἄς μου το, τὸ φίλι τῆς ἀγάπης σου.

Στὴ σιγαλίᾳ τῆς νύχτας, στὸ χλωμὸ τοῦ φεγγαριοῦ φῶς, ἀνέμει ἀπὸ τὴν ἐξυλίνους σταυροῦς, ἀκούστηκε τότε ἡ φιλή φωνὴ νὰ λέῃ:

— Ἐγὼ πέθανα, σὺ ὅμως νὰ μὴ μὲ λησμονήσης, ἀλλὰ νὰ παρηγορηθῇς καὶ νὰ ζήσης. Τὸ ἐπιθυμῶ καὶ σὲ παρα- καλῶ μὴν ἐπι... νεις. Τῆς ἀγάπης τὸ φίλι δὲν μπορῶ πειὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω. Στὰ δικὰ σου χεῖλη, τοῦ ἀπ' ἄνθια εὐωδιά- ζουν, εἰν' ἡ ὁρῶσις τῆς ζωῆς, ἐνὺ τὸ στόμα τὸ δικό μου μυ- ρίζει χῶμα καὶ τὰ σκουλήκια τὸ φιλοῦν. Μιὰ ἄλλη θὰ σοῦ τὸ δώσῃ τὸ φίλι, καλέ μου!...

...Φορῶ πάντα στὸ δακτυλὸ μου τὸ δακτυλιδάκι ποῦ μοῦ χάρισε, μὰ τὸ δακτυλὸ μου λιώνει ὁλοένα. Πόρτο καὶ δὸς το σὲ μίαν ἄλλη, ἀλλὰ πῆς τῆς νὰ παρακαλῇ καὶ γιὰ μένα.

— Ἐγὼ γειά! Πήγαίνε κι' ἀφῆσέ με νὰ λυώσω στὸ μνήμα μου, μόνο θυμὸν νὰ παρακαλῇς καὶ σὺ μὴ μένα!

Ἐκεῖνος ἀκούσ' ἕνα-ἕνα τὰ λόγια αὐτὰ, ὅπως τὸ ξερό χῶμα ρουφαίει τὶς σταλαματιές τῆς ψυχῆς. Ὑστερα τοῦρθε σαν τρέλλα, σὰ μανία. Πῆρε στὰ χέρια τὴν ἀξίνα καὶ σκά- φτοντας, σκάφτοντας, ἔβηκε σὲ λίγο τὴν κάψα καὶ τὴν ξε- σκέπασε.

Ἡ ὥρῃς τοῦ φεγγαριοῦ ἀχτίδες χύθηκαν καλὸθόλες κι' ἀπαλῶς νὰ χαϊδεύουν τὸ χλωμὸ τῆς πρόσωπο μὲ τὰ μισο- λυμένα χεῖλη. Μ' ἐκεῖνο τὸ φῶς ἔλαμψε στὰ χέρια τῆς καὶ τὸ δακτυλίδι τ' ἀρραβώνα.

Ἐκεῖνος ἔμπηξε μὴ φωνή:

— Θέλω νὰ σὲ φιλήσω! Θέλω νὰ σὲ φιλήσω! κι' ἔπεσε μὲς στὸ μνήμα φιλώντας τὴν.

Καὶ δὲν ξαναβγήκε ἀπὸ κεῖ.
Κι' ἔν' ἀηδὼν πῆγε καὶ κάθησε στὸ κοντινότερο δέντρο, στὸ πὺν χαμηλὸ κλαδί, κι' ἀφοῦ ἔβγαλε μὴ φωνὴ θαστα- χή, φιλή, τρεμουλιαστή, ἀρχίτισε τὸ κελᾶδιμα ποῦ ποτὲ δὲν ἀκούστηκε πὺν λυπητερό, πὺν παραπονετικό, πὺν ἀπαρ- γόρητο.

B. ΒΕΡΣΕΖΙΟ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 47)

νέα τῆς Μοντᾶνα ποῦ ἔγινε κατόπι ἀρραβωνιαστικία μου. Ἡ γυναίκες ὅμως ἀγαποῦν, καθὼς ἔξερετε, μόνο τοὺς δυνα- τοὺς κι' ἀπιστοὺς ἄνδρες. Ἐτοί κι' ἡ Μπέτυ μ' ἐγκατέλειπε γιὰ νὰ παντρευθῇ ἕνα φορμακοποιό, ποῦ κάθε Κυριακὴ ἔ- παζε ραγκμπυ κι' ἦταν δυνατὸς σὺν ταύρος.

Αὐτὸ τὸ μάθημα δὲν τὸ λησμόνησα ποτὲ στὴ ζωὴ μου. Κ' ἴσως σ' αὐτὸ νὰ ὀφείλω σήμερα τὶς αἰσθηματικῆς ἐπιτυ- χίας μου... Γιὰ νὰ παρηγορηθῶ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἔγινε δη- μοσιογράφος στὸν «Ἐντεπαντάν». Μιὰ μέρα ὅμως τὰ πα- ράτησα καὶ μ' ἕκατό δολλάρια στὴν τσέπη ἔπῃνα στὸ Λὸς Ἀντζελες.

Ἐκεῖ ἔκανα τὸν πλανόδιο φωτογράφο, τὸν ὁ- παλὴλο σ' ἕνα πρακτορεῖο δημοσιεύσεων καὶ τέλος προ- σέληθην στὰ στούντιο γιὰ νὰ παίξω τοὺς ρόλους κάου-μπόυς.

Οἱ γονεῖς μου νόμιζαν ὅτι εἶχα πεθάνει. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἤθελα νὰ τοὺς ζητήσω νὰ μὲ βοηθήσουν. Εἶχα ἐμπιστοσύνη στὴν τύχη μου. Ἦξερα ὅτι μιὰ μέρα θὰ πετύχω. Καὶ πράγ- ματι, ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ μὲ πρόσεξε ὁ σκηνοθέτης Χένρυ Κινγκ καὶ μοῦ πρότεινε τὸ δεύτερο ἀνδρικό ρόλο σ' ἕνα ἔργο ποῦ πρωταγωνιστοῦσε ὁ Ρόναντ Κόλμαν καὶ ἡ Βίλμα Μπάνκυ. Ὑστερα... Ἦξερα, ὅτι μὴν ἔπῃνα. Ἐ- πείσα σ' ἕνα σωρὸ ἔργα μὲ τὴν Κλάρα Μπόου, μὲ τὴν Λού- πε Βελῆς καὶ ἄλλες. Τὸ 1930 γύρισα τὸ «Μορόκκο» κι' ἔγινε ἀπὸ τότε ὁ καλύτερος παρτεναὶρ τῆς Μάρλεν Ντήτριχ καὶ φυσικὰ πρῶτος «ἀστέρας» τοῦ κινηματογραφικοῦ στερέωματος τοῦ Χόλλυγουντ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικὴ βιογραφία μου. Ὅσο τώρα γιὰ τοὺς ἑρωτᾶς μου, ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ μὴ σὰς μιλήσω γι' αὐ- τοὺς. Μπορεῖ νὰ εἶμαι σκληρὸς καὶ ἀκαρδὸς, μπορεῖ νὰ θεω- ρῶ τὸν ἑρωτᾶ μὴν τρελλὴ περιπέτεια, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀδιά- κριτος. Γι' αὐτὸ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴν ἐπιτιμῆτε.

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 53)

στὴν πορτα τὴν κίτρινη βαλίτσα τοῦ Φερνάν. Εἶχε ζανγυ- ρίσει λοιπόν; Σίγουρα θὰ βρισκόταν στὴν ταξέρνα καὶ θὰ πήγαίνε στὸ σπῆτι δταν θὰ μεθοῦσε ἐντελῶς. Φώναξε τὴν μητέρα τῆς μὲ δυνατὲς κραυγές.

— Ξαναγύρισε! τῆς εἶπε. Εἰν' ἐδῶ. Εἶμαι βέβαιη πὺς ἦρθε νὰ μὰς σκετώσῃ.

— Κρύψου! τὴν ἰκέτευσε ἡ κυρὰ Μπαρνιέ. Πήγαίνε στῆς γειτονίσσας!

Εἶχαν κυριευθῇ ἀπὸ πραγματικὸ πανικὸ, μὰ ἡ Ζινέττα δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ μόνῃ τὴν μητέρα τῆς. Ἐκλείσε τὰ παντζούρια, σῦρτωσε τὴν πορτα καὶ πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴ φωτιά χωρὶς ν' ἀνάψῃ τὴ λάμπα. Ἡ βροδεὶα πέ- ρασε μέσα σὲ μιὰ βαρεὶα σιωπῇ. Μὰ κανένας δὲν φάνηκε.

Οὔτε τὴν ἄλλη μέρα φάνηκε πουθενὰ ὁ Φερνάν.

Ὅχτῳ μέρες πέρασαν κ' ἡ βαλίτσα τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκόμα μπροστὰ στὸ κατῶφλι. Ἡ κυρὰ Μπαρνιέ εἶπε στὴν κόρη τῆς:

— Εἶνε περίεργο. Ὁ Φερνάν δὲν φάνηκε ἀκόμα... Κανέ- νας δὲν τὸν εἶδε... Τί λές, ρίχνουμε μιὰ ματιά στὴ βαλίτσα;

Ἡ Ζινέττα πῆρε ἀμέσως τὴν βαλίτσα καὶ τὴν ἀνοίξε. Εἶ- χε μερικὰ κουρέλια κι' ἕνα φύλλο χαρτί κολλημένο ἀπὸ μέσα: Ἦταν μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Φερνάν ποῦ ἔλεγε:

«Ἀποφάσισα νὰ φύγω μὲ μερικὸς ἄλλους μετανάστες γιὰ τὴν Ἀφρική — τῆς ἔγραψα. Μὰ ἂν πάω ἐκεῖ κάτω θὰ πεθάνω, γιὰτὶ εἶμαι κίχλας ἄρρωστος. Ἐκτὸς ἂν θέλῃς εἶναι νὰ μὲ πάγῃς πάλι κοντὰ σου. Ὡ! ἄλλαξα πολὺ, Ζινέττα μου. Θὰ περιμένω τὴν ἀ- πάντησί σου στὸ σταθμό. Θὰ εἶμαι κρυμμένος πῶς ἀπ' τοὺς θάμνους γιὰ νὰ μὴ μὲ δῇ κανεὶς. Σὲ ἰκετεύω, ἔλα. Ἄν δὲν ἔρθῃς, θὰ φύγω, ὅπως σοῦ εἶπα, γιὰ τὴν Ἀφρική. Θὰ πάω τὸ τραῖνο τῶν ἔντεκα. Ἐχω μέρες νὰ φάω. Πῆς στὴ μαμὰ Μπαρνιέ πὺς καὶ τὸ φαί τοῦ σκέλου ἀκόμα θὰ μ' εὐχαριστοῦσε. Δοκίμῳ, ὠρεβουά, σὲ περιμένω στὸ σταθμό!...»

Ὅταν ἡ Ζινέττα τελείωσε τὸ διάβασμα αὐτῆς τῆς ἐπι- στολῆς καὶ κατάλαβε πὺς ὁ Φερνάν εἶχε φύγει ὁριστικά μισοπεθαμένος ἀπ' τὴν πείνα, πλάγιασε στὸ κρεβάτι τῆς, σκέπασε μὲ τὸ σεντόνι τὸ κεφάλι τῆς, ἔφραξε τ' αὐτιά τῆς, μὰ δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ κοιμηθῇ, οὔτε νὰ ἡσυχάσῃ. Κάθε τόσο σηκώνονταν κ' ἤθελε νὰ τρέξῃ στὸ σταθμό. Τῆς φαι- νόταν πὺς θὰ τὸν εὕρισκε ἐκεῖ, ἐκεῖ ὅπου τὴν περίμενε πρὸ ὀχτῶ ἡμερῶν. Ἡ μητέρα τῆς τῆς ἔλεγε:

— Μὴ βγαίνεις. Ἐχεις πυρετό. Ἄν δὲν εἶχε φύγει, θάρ- χονταν. Τὸ γράμμα εἶνε καθαρό. Ἄν θέλῃς νὰ πάω ἐγὼ στὸ σταθμό, πηγαίνω.

Ἡ Ζινέττα σκεφτόταν καὶ ψιθύριζε:

— Εἶνε πολὺ ἀργά.

Καὶ μολοντὶ ἦταν γερὴ καὶ δυνατὴ, ὁ καὶ μὸς τῆς στά- θηκε πὺν γερὸς καὶ πὺν δυνατὸς καὶ τὴν σκετώσῃ.

Ἡ κυρὰ Μπαρνιέ, μένοντας μόνῃ, πέρασε θλιβάρᾳ γε- ράματα. Πηγαίνει συχνὰ στὶς γειτονίσσας γιὰ νὰ διαζῇ τὴν πλῆξι τῆς, μὰ φλαρεῖ καὶ λέει ἀδιάκοπα σ' ὅλον τὸ κό- σμο, χωρὶς νὰ παραλείπῃ καμμία λεπτομέρεια, μὲ τὰ ἴδια λόγια, μὲ τὶς ἴδιες χειρονομίες, τὴν ἱστορίαν τῆς κόρης τῆς καὶ τοῦ δυστυχισμένου Φερνάν. Κι' ὅταν φτάνῃ στὸ τέλος, ἡ φωνὴ τῆς κόβεται καὶ κλαίει, κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΛΗ !...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 17)

τοῦ εἶπε γελῶντας:

— Ὡ! ράιτ, Τσάπλυ, Ὡ! ράιτ!... Ἦσουν θαυμάσιος!... Ὅταν ὅμως γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Τσάρλι ἦταν

δυσθυμὸς.

— Λοιπόν; μοῦ εἶπε. Δὲν θέλεις ἕνα παιδί;

— Μὰ Τσάρλι, τοῦ εἶπα. Εἶμαι ἀκόμα τόσο νεά!

— Εἶσαι μιὰ ἐγκατέτριβε! Φάσαι μὴπως χαλάρως τὸ

Τὰ μάτια μου εἶχαν μιὰ ἀγρία ἐκφράσι. Ἐγὼ ἀπεφύγα νὰ τοῦ δώσω μιὰ ἀπάντησι. Ἐκεῖνος ὅμως φώναξε:

— Ἀπάντησέ μου, λοιπόν! Ἀπάντησέ μου!...

Ὁμολογῶ ὅτι τὸν φοβήθηκα καὶ ἔστειλα σὲ λυγμούς. Ὁ Τσάρλι μὲ κοίταξε καὶ χαμογέλωσε θριαμβευτικά.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐφύγα κι' ἐπῆγα στὸ ξενοδοχεῖο ποῦ ἔμεινε ἡ μητέρα μου. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσάρλι ἦρθε καὶ μοῦ ζήτησε συγγνώμην. Μὰ ἔμεινε ὁ ἴδιος ἐφελάρυρος, ὁξύθυμος καὶ γερασθενής. Γι' αὐτὸ, δταν ἐφύγε γιὰ τὴν Ἀμερική, ἀρνήθηκα νὰ πάω μαζί του στὸ Χόλλυγουντ.

ΜΑΙΥ ΡΗΒΣ

ΑΠΟΚΟΨΑΤΕ

τὸ παρὸν δελτίον, διότι δι' αὐτοῦ ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μαντάρετε ἕνα ζεῦγος γυναικεῖες κάλτσες ἐντελῶς δωρεάν, πρὸς διαφήμισιν τῶν ηλεκτροκινήτων μηχανῶν μας, τὰς ὁποίας χειρίζονται εἰδικῶς ἐξ Εὐρώπης μετακληθεῖσαι τεχνήτριαι.

Ἰσχύει μέχρι 15 Αὐγούστου καὶ δι' ἕνα ἄτομον.

ΟΙΚΟΣ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

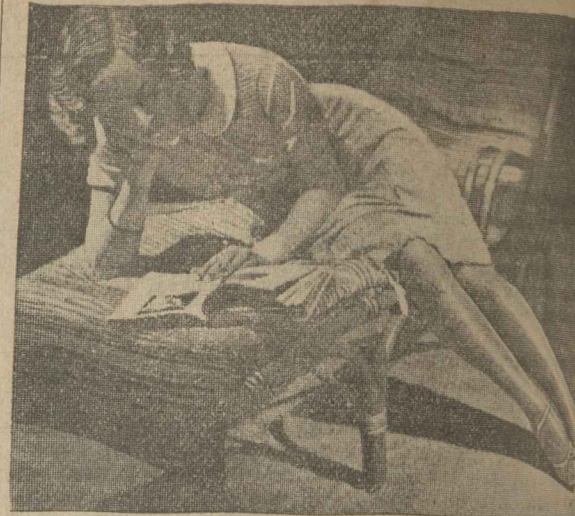
ΕΡΜΟΥ 11 Α. ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 22.689

ΛΟΥΤΡΑ ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ & ΙΑΜΑΤΙΚΑ

Κ. Κ. ΠΕΠΠΑ ΚΑΙ ΛΕΚΑΤΣΑ

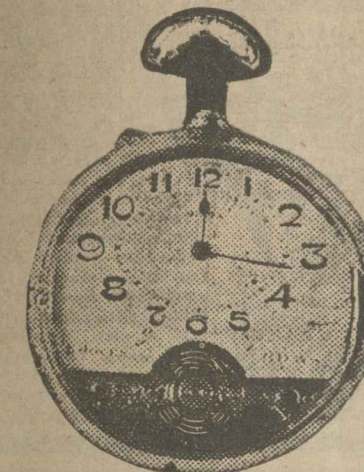
ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 49

Κάτωθι Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς καὶ Προνοίας

Συμβαίνει πολλές φορές ἕνα συναρπαστικό βιβλίο νὰ ἀπορροφήσῃ τὴν προσοχή σας σὲ τέτοιο σημείο, πού χωρὶς νὰ τὸ ἀνέτηλθει, ἐκείσεθε ἀτημέλητη. Αὐτὸ όμως δὲν θὰ συμβῇ εἰς ὑμᾶς, εἰς ὑμᾶς περὶφημες γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ καὶ ἐλαστικότητά τους καὶ καὶ πού σὲ ὁποιαδήποτε στάσι καὶ κίνησι ἐφαρμόζουν τόσο καλὰ ὡς φανίζουν πάντοτε τὸ πόδι μὲ ἰδανικῶς κομψή γραμμὴ. Παρά τὰ καλλίτερα καταστήματα εἰς τιμὰς ἀπολύτως ὡρισμένας, ἀπὸ μόνον χονδρικῆς πωλήσεως: Μητροπόλεως 46, τηλέφ. 21-318, Γεννησιμαίος καὶ Πετριάδης Α. Ε.

ΕΠΩΦΕΛΗΘΗΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

ΑΡΓΥΡΑ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΟΚΤΑΗΜΕΡΑ ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Εξοثنότερα κατὰ 30οιο τῶν τιμῶν τῆς ἀγορᾶς Ἀθηνῶν. Μόλις παρελήφθη ἡ νέα ἀποστολὴ, παραγγέλλετε ἐγκαίρως πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ

Ὁδὸς Κάνιγγος 12 β

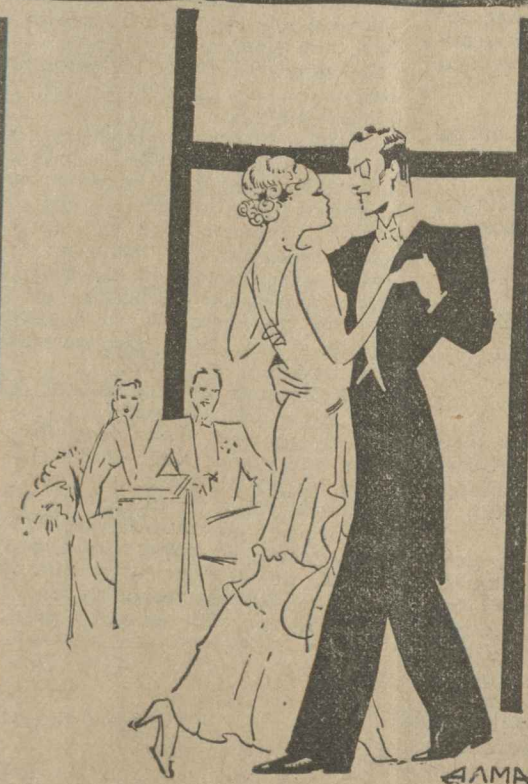
ΑΘΗΝΑΙ

*Μὴν παίζετε
μὲ τὸν ἥλιο.*

Ὁ ἥλιος εἶναι φάρμακο. Γι' αὐτὸ καὶ θέλει προσοχή. Χαρεῖτε τὸν ἥλιο, τώρα τὸ καλοκαίρι, πού θὰ σᾶς χαρίσει ὑγεία, προφυλαχθεῖτε ὅμως ἀπὸ τὴν ἡλίαση, τὰ ἡλιοκάματα καὶ τὶς ὑπερχρωμίες. Γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ ὥραιο μελαψὸ χρῶμα τῆς ἀκρογιαλίας καὶ γενικῶς τῆς ἐξοχῆς χωρὶς ἐγκαύματα, ἡλιοκάματα καὶ πυρετούς, συμβουλευθεῖτε τὴν ACADEMIE DE BEAUTE MME KETTY. Ἀθῆναι, Ἑρμοῦ 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες καὶ Λοσιόν εἰδικές: Γιὰ τὴν ἐξοχή (τὸ βουνό, τ' ἀκρογιάλι), τὰ σπόρ, τὶς ἡλιοθεραπείες καὶ γιὰ, θεραπεία τῶν ἡλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

Μὲ τὸ
Persil
ἐξαοφαιζέτε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
ΞΕΜΟΥΡΑ ΔΙΝ
ἀποτυμασμένην
ἀπαυραπλούσης
μαδαριόλης
εἶναι ἰσχυρὴ διὰ τὴν ἰσχυρὴν
μοχλὴν μελαζώσεως ὡς καὶ τὴν

ΜΟΝΤΕΡΝΟ

... ἀναγκάζει τὰς γυναῖκες
τίθενται, περισσότερο παρὰ ἄλλοι, εἰς τὴν αὐτὴν
δρόμων καὶ τῶν κοσμικῶν κέντρων καὶ γενικῶς
σμός τῆς ἐπιδερμίδος εἶναι τώρα συνθέστερος.
Ἡ ἐπιδερμὶς ὅπως καὶ ὁ ἄλλος ὀργανισμός, ἐκ
τροφῆς καὶ περιποιήσεως διὰ νὰ διατηρηθῇ τὴν
τῆς σφρίγγος καὶ ὡραιότητος, χρησιμοποιοῦτε ὅλα
τὰ ὡραία ἑξαρτήματα: Πούδρα, Κρέμα, Ἀρώματα.

HUG. GUERLAIN
PARIS

Δείγματα δωρεάν: Γνωρίσατέ μας τὴν δουλὴν
σας καὶ ἐσωκλείσατε γραμματόσημα ἀπὸ 5.- ἕως
ἀποστολῆς διὰ νὰ σᾶς ἀποστελλωμεν κυττὰν δειγμάτων
περίχον πούδραν καὶ κρέμαν ἡμέρας καὶ νυκτός.
Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Τηλέφωνο 6-14

VICHY CELESTINS

ΠΗΓΑΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΝΕΦΡΩΝ, ΦΑΜΜΙΑΣΕΩΣ, ΔΙΑΒΗΤΟΥ, ΑΡΘΡΙΣΜΟΥ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
HOPITAL
Grande Grille
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ & ΕΝΤΕΡΩΝ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΝΗΡΩΣ & ΧΟΛΟΛΙΘΩΝ

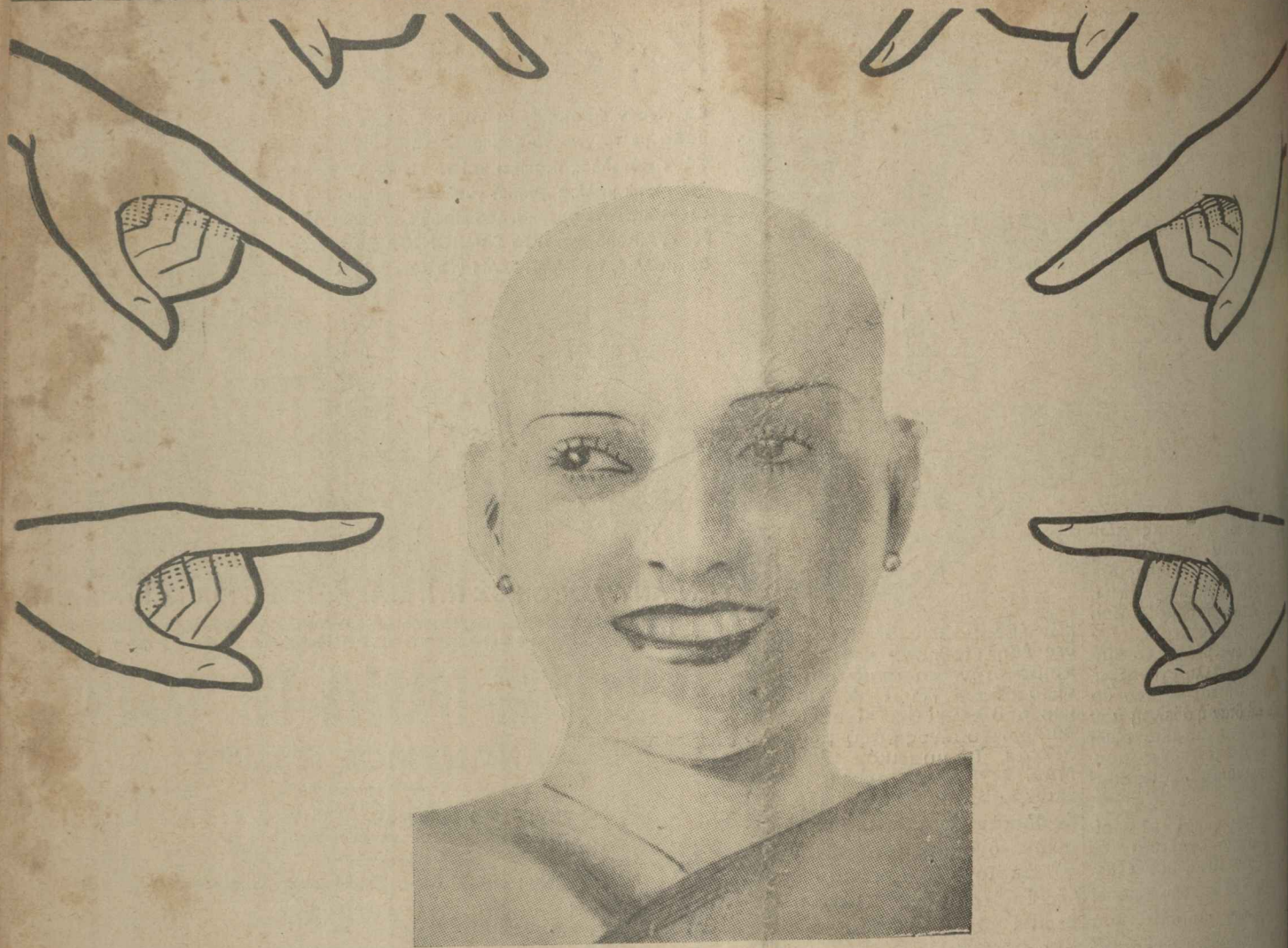
ΖΗΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΥΡΑΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

VICHY-ETAT
ΠΡΟΙΟΝΤΑ
ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΛΑΤΟΣ
ΕΛΑΦΟΜΕΝΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ
PASTILLES ΚΑΙ SURPASTILLES
ΑΡΩΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΗΝ
COMPRIMÉS
ΜΕΤΑΤΡΕΠΟΥΝ ΤΟ ΥΔΡΟ ΕΙΣ ΧΟΛΗΤΙΚΟΝ ΚΑΙ

MATITÉ
L.T. PIVER
PARIS

Καλοκαίρι.
Εποχή του υπαίθρου
και των σπόρ.
Τα μαλλιά δέλουν περιποίηση.
Τὸ Φιχατέρ Μπριλάτ
χωρὶς νὰ περιέχει λίπαρ, οὐδὲν
δυσκολεύει τὸ κτένισμα
Δὲν λερώγει
Fixateur
Brillat
ΑΝΤ/ΠΕΙΑ • ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ἌΛΜΑ • ΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 1
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Κυρίες μου,

Νά τί ἔπαθε..... Θέλησε τήν οἰκονομία!
Δέν ἔκαμε καλή ἐκλογή τοῦ κομμωτοῦ πού δά ἐμπιστεύετο τό πολυτιμότερό της στόλισμα:

Τά μαλλιά της

Γιά νά κάμη μιὰ μικρή οἰκονομία δέν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν της:
ΤΙ ΦΑΡΜΑΚΑ. — ΤΙ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ. — ΤΙ ΤΕΧΝΗΝ. — ΤΙ ΠΕΙΡΑΝ. — δά διέδετε ὁ ἐκτελεστής τῆς Περμανάντ της.

Γι' αὐτό, καί γιά νά μήν ὑπάρξουν εἰς τό μέλλον κυρίαί, αἱ ὁποῖαι διὰ τήν ἐλαχίστην οἰκονομίαν μποροῦν νά παραδώσουν στόν πρῶτον τυχόντα τὰ μαλλιά των, γι' αὐτό ὁ **ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ**, ὁ πρῶτος πού ἔφερε τήν Περμανάντ στήν Ἑλλάδα, ὁ διαδέτωρ τήν τελευταίαν λέξιν εἰς τελειότητα μηχανημάτων, ὁ μόνος ὁ ὅποιος μεταχειρίζεται φάρμακα τοῦ περιφήμου οἴκου **BOULARD & GALLIOT** 117 RUE REAUMUR PARIS ὑποβιβάζει τήν τιμήν τῆς Περμανάντ ἀπό 150 εἰς 100 δραχ. ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐπιβαρύνσεως.

Ἡ τελειότερα Περμανάντ εἰς τήν μικροτέραν τιμήν.

Χαμαράκης

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΤΗΛ. 23.208